

Proleter

Devrim ve Sosyalizm için

DEVİRİMÇİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde Sosyalizmde

İznilen emek taleplerine ve sosyal
DAHA FAZLA SAĞLAMLIK

Aylık siyasal dergi

Aralık 2006

Sayı: 48

Fiyatı: 1 YTL (KDV dahil)

2006 direnişler yılı oldu 2007 ZAFERLER YILI OLSUN

2006'nın son ayına girmiş bulunuyoruz. İşgallerle, savaşlarla, ama aynı zamanda direnişlerle, eylemlerle dolu bir yılı geride bırakıyoruz. 2006, başta ABD olmak üzere emperyalizme karşı mücadele yılı oldu. İşgal altında bulunan Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de, Lübnan'da, direniş yeni boyutlar kazanarak yükseldi, işgalcilere zor günler yaşattı, yaşıyor...

Öyle ki bu direnişler, sadece Ortadoğu'nun değil, dünyanın kaderini belirleyecek bir niteliğe sahip. İşte ABD seçimleri, bunun göstergelerinden sadece biri.

ABD'de Kongre seçimlerinde, Bush'un yenilgisi ve Savunma Bakanı Rumsfeld'in istifa etmek zorunda kalması, "Demokratlar"ın değil, Iraklı direnişçilerin başarısıydı. İşgalden bu yana azalmak şöyle dursun, yeni biçimler kazanarak büyüyen direniş, gerek dünya kamuoyunda ABD karşıtlığını olabildiğince arttırmış, gerekse Amerikan halkında Bush yönetimine karşı tepkileri iyice büyütülmüştü. Bugün, ABD ve İngiltere'de bu işgali bizzat planlayanlar ve uygulayanlar bile, hata yaptıklarını kabul etmek zorunda kalıyor ve ABD'nin Irak bataklığından nasıl kurtulacağı üzerine ortalıkta onlarca proje dolaşıyorsa, bu hiç tartışmasız Irak direnişinin gücüdür. Ve bunu bugün, emperyalist stratejistler bile teslim etmektedir.

Keza, yenilmez bilinen İsrail ordusu da, tarihindeki en büyük hezimetini, bu yıl Lübnan işgali sırasında yaşadı. Elindeki son teknoloji ürünü silahlar, Lübnanlı direnişçilerin sabırlı, kararlı ve inatçı mücadeleleri karşısında hükümsüzdü. Bir hafta içinde amaçlarına ulaşacaklarını düşünürken, 35 gün kalmalarına rağmen ilerleyemediler ve gerisin geri dönmek zorunda kaldılar.



2006 direnişler yılı oldu 2007 ZAFERLER YILI OLSUN!

Şimdi Filistin'de aynı akıbeti yaşıyorlar. Sözde çekildiği Gazze'de aylardır operasyonlarını sürdüren İsrail ordusu, Beyt Hanun'da, içlerinde çocuk ve kadınların olduğu büyük bir katliam gerçekleştirdi. Fakat Filistinli kadınların, ölümler pahasına yürüyüşleri ve "canlı kalkan" eylemleri, İsrail siyonizmini bir kez daha tüm dünyaya teşhir etti, operasyonları durdurmak zorunda bıraktı.

Irak, Lübnan ve Filistin'de büyüyen direnişler, Afganistan'ı da ateşledi. Afganistan, işgal sonrasının en güçlü eylemlerini gerçekleştirmeye başladı. NATO birlikleri, başkent Kabil'in dışına çıkmaz oldular. NATO komutanları, daha fazla asker talep ederek, Afgan direnişinin boyutunu itiraf etmek zorunda kaldı.

İşgal ettiği tüm topraklarda büyük direnişlerle karşılaşan ve o yüzden oldukça zor günler yaşayan ABD emperyalizmi, tüm dünya halklarının öfkesini de üzerinde topladı. Bush'un gittiği her yerde protesto gösterileriyle karşılaşması, bunun göstergesidir. Son olarak Güney Asya ziyareti de çok büyük gösterilere sahne oldu. Endonezya halkı, Bush'u protestolarla karşıladı. Dünya halklarının "ABD Defol!" sloganları, Amerikan halkının son günlerde iyice yükselttiği "ABD, evine dön!" sloganıyla buluştu.

ABD, 'arka bahçesi' olarak bilinen Latin Amerika'da bu yıl da kan kaybetmeye devam etti. Brezilya, Venezüella, Bolivya, Arjantin ve Şili'den sonra, Nikaragua'da da ABD'nin desteklediği aday seçimleri kazanamadı. Latin halkı, ABD karşıtlığını, sosyalist söylemlerle ortaya çıkan liderleri işbaşına getirerek gösterdiler. Meksika'da Oaxaca eyaletindeki direniş, tüm ülkeyi ve kıtayı sardı. Oaxaca'da, tıpkı Paris Komünü gibi, halkın oluşturduğu temsilciler, belli bir süre bölge yönetimini ele geçirdiler. Devletin azgıncı saldırısına karşı direniş geçtiler ve halen de direnişlerini sürdürüyorlar.

Özcesi; 2006'ya damgasını vuran, ezilen halkların mücadelesiydi. Emperyalistler ve siyonistler, başta işgal ettiği topraklar olmak üzere her yerde halkların büyük tepkisini topladılar, direnişleri ateşlediler. Ve 2006, yenilmez sanılan orduların, ABD ve İsrail ordusunun, direnen bir halk karşısında ne denli çaresiz kaldıklarını ve yenilmeye mahkum olduklarını gösterdi.

İşgalci emperyalistler, durduramadıkları direniş karşısında yeni planlar yapıyor, yeni yol haritaları çiziyorlar. Fakat bizzat direnişçiler, erken zafer beklentisi içinde değiller. Sanılan aksine ABD'nin, başta Irak olmak üzere işgal ettiği topraklardan kısa sürede çekilmeyeceğini, daha fazla saldırıya geçerek, yeni katliam ve provokasyonlar yapacağını söylüyorlar.

Nitekim Irak'ta işgalden sonraki en kitlesel kıyım, Kasım ayının sonunda yaşandı. İç savaşı kıskırtacak provokasyonlar deniyor. Aynı günlerde Lübnan da Savunma Bakanı Cemayel'in bir suikast sonucu öldürülmesi de bu amacı güdüyor. Tıpkı Hariri cinayetinde olduğu gibi, bu cinayeti de Suriye'nin üzerine atarak, Lübnan'daki iç dengelere oynuyorlar. Lübnan işgaline karşı dire-

nişle birlikte Hizbullah'ın prestiji artmış, hükümetin ise olabildiğince düşmüştü. Cemayel'in ölümü ve ardından gerçekleşen cenaze töreni ile Hizbullah ve Suriye karşıtlarının elini güçlendirmek, Lübnan hükümetinin sarsılan prestijini onarmak istiyorlar. Bütün bunların ABD'nin çıkarlarına hizmet ettiği ortadadır ve suikastın arkasında ABD'nin bulunma ihtimali çok güçlüdür.

Buna karşın Ortadoğu'da İran'ın gücü ve etkisi artıyor. ABD'nin tüm çabalarına rağmen nükleer çalışmalarını durdurmayacağını açıklayan İran, Irak'taki gelişmelere daha aktif bir şekilde müdahil oluyor. ABD içinde de Irak'tan en az zararlı çıkabilmek için, İran ve Suriye ile işbirliğine gidilmesi sesleri daha fazla çıkmaya başladı. Ardından Suriye Dışişleri Bakanı, Irak'ı ziyaret etti. İran Cumhurbaşkanı Ahmedinejat ise, Irak ve Suriye'yi içine alan üçlü bir zirve için, bu iki ülkenin devlet başkanlarını evine davet etti.

...

Yeni yıla girerken Ortadoğu, yeni hesaplara ve hamlelere sahne oluyor. Her emperyalist ülke ve işbirlikçisi, kendi elini güçlendirmeye çalışıyor. Fakat asıl belirleyici olanın; ezilen halklar ve onların direnişi olduğu, Irak somutunda bir kez daha görüldü. ABD, sıkışan emperyalist olarak can havliyle saldırılarını artırıyor. Fakat bu saldırılar, içine düştüğü bataklığa daha fazla saplanmasından başka bir sonuç vermeyecek. Tıpkı daha öncekilerde olduğu gibi.

Ortadoğu'da, Latin Amerika'da, Asya'da yükselen mücadele, esas olarak ABD karşıtlığı ekseninde olmakla birlikte, bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sisteme karşı tepkileri de içinde barındırıyor. Bunun yanı sıra sosyalizme duyulan özlem, giderek artıyor. Sosyalist bir kimlik ve sloganlarla ortaya çıkanların, -gerçek niyetlerinden bağımsız olarak- kitlelerce sahiplenilmesi ve iktidara taşınması, bunun açık göstergesidir.

2006, ezilen halkların direniş yılı oldu. Aynı zamanda sosyalizme duyulan özlemin arttığı, Latin Amerika'da, Asya'da, devrim rüzgarlarının estiği bir yıl.

2007, özlemde gerçeğe adımları atıldığı, devrim ve sosyalizme yürüyüşünün hızlandığı bir yıl olsun!

2007, ezilen halkların direnişlerinin sonuç verdiği, emperyalizmin bu topraklardan söküldüğü bir yıl olsun!

2007 ZAFERLER YILI OLSUN!

Okurlara...

Merhaba,

Bu sayımızla 2006 yılının son sayısını çıkarmış bulunuyoruz. Geçen bir yıl, çok fazla şey kattı sınıf mücadelesine, kitle hareketine. "Ustalaştık biraz daha / taşı kırmada / Dostu düşmandan ayırmada" demiş şair. Bir yılda daha da ustalaştık kavgada, eylemde, direnişte...

Tekel işçilerinin coşkulu işgal eylemleri damgasını vurdu sınıf hareketine bu yıl. Sendikalaşma çabalarıyla yürütülen, tek tek fabrika ve işyerlerindeki direnişler ise, belki cılız sesler olarak kaldılar, ama yine de eklendiler sınıf mücadeleleri deneyimleri haznesine.

Meksika, Oaxaca'daki halk direnişiyle selamladı dünya işçi-emekçilerini ve ezilen halkları. Ekonomik taleplerle yola çıkmış öğretmenlerin grevinden, yerel halk meclisleri kurarak yönetimi ele geçirmeye kadar uzanan görkemli bir direnişin destanını yazdı Oaxaca halkı.

Emperyalist sömürü ve saldırganlığa, Amerikan emperyalizminin savaşına duyulan tepki daha da büyüdü 2006'da. Dünya halkları, işçi ve emekçi kitleler, sosyalizme duydukları özlemleri, sol söylemleri kullanan liderleri seçimle işbaşına getirerek gösterdiler. Irak, Filistin ve Lübnan direnişleri, ABD emperyalizmi ile İsrail siyonizmine duyulan nefreti katmerlendirdi.

Tek tek ortaya çıkan direnişler, devletin saldırılarının boyutu karşısında yenilgiye uğradı. Devrimci önderlikten yoksun oldukları ve yeterince güçlü olmadıkları için yenilgi kaçınılmazdı belki de. Ancak bütün bunlar deneyim oldu, yüreklerde sarmalandı, bilinçlere kaydedildi...

Gelecek yıllarda çok daha iyisini başarmak için, bir daha yenilmemek için, sosyalizm ve sınıfsız toplum savaşımının nihai zaferini hazırlamak için...

Yeni yılda, yeni sayıda buluşmak dileğiyle...

47. sayıda

3	Merhumu iyi biliriz
4	Eğitim Şurası toplandı
5	Yine sel, yine ölüm
6	Asgari ücret tespi t komisyonu toplandı
7	İşçi-emekçi eylemleri
8	Öğrencilerin zamlara karşı eylemleri
9	6 Kasım'da alanlarda
10	Emniyetin 'İlştirilmiş' gazetecileri
11	Ateşkes süreci ve Öcalan'ın son açıklamaları
12	Tohumculuk yasası geleceğimizi karartıyor
13	Küçük üretici eylemde
14	ABD Kongre seçimleri ve Irak açmazı
17	Filistin'de katliam ve direniş
18	Açlık sadece istatistik değildir
19	Nikaragua seçimlerini Ortega kazandı
20	Oaxaca'da halk yönetimi
21	'Karlı pazar' Türkiye, ağır sömürü demek
22	Bizim değil, burjuvazinin bütçesi
23	YİMPAŞ-Paranın dini imanı olmaz
24	Kayayım ben, Granit- İsmail Cüneyt
25	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
26	Daha fazla sağlıklılık

Bülent Ecevit, uzun süredir koma halde yatmakta olduğu hastanede, 5 Kasım'da öldü. Ve 11 Kasım'da şaşalı bir cenaze töreni ile defnedildi. Cenazesi başındaki imam, her cenazede olduğu gibi sordu: "Merhumu nasıl bilirdiniz?" Orada bulunanlar da her zamanki gibi yanıtladılar: "İyi biliriz!"

Bu soruyu, bir de Kürt halkına, devrimci tutsaklara, onların yakınlarına, sınıf bilinçli işçi ve emekçilere, komünist ve devrimcilere sorsalar!? Şüphesiz onlar da "İYİ BİLİRİZ!" diyecekler. Hem de "çok iyi biliriz!" Çünkü hiç kimse Ecevit'i onlar kadar 'iyi' tanıyamaz.

Ölümünden bu yana, bu kesimler dışında hemen herkes yazdı, konuştu... Günler, haftalar boyunca burjuva

lemlerinin tamamlanması, cenazenin 10 Kasım Atatürk'ü anma törenlerinden sonraki güne, yani hafta sonuna denk getirilmesi vb. tüm gelişmeler, cenaze töreninin bir gösteriye dönüşürüleceğine işaret ediyordu. Rahşan Ecevit'in, sade bir anıt mezar istediğini söylediği halde, bizzat Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın ısrarıyla 'devlet mezarlığı'na gömülmesine razı gelmesi ve jet hızıyla Bakanlar Kurulu'ndan karar çıkartılması, başka türlü okunamazdı zaten. Cenaze güzergahı öyle ayarlanmıştı ki, Ankara'nın bir ucundan diğerine, gün boyunca caddelerin Ecevit şahsında verilen mesajlarla, sloganlarla inlemesi isteniyordu. Kitlelerin daha geniş katılımı içinse, gereken her şey yapılıyor.

Beklenildiği gibi cenaze, AKP hü-

religine gözaltında tutan Evren, yan yanaydılar. Bu fotoğraf, egemen kesimler arasındaki çelişki ve çatlakların ne kadar geçici ve konjonktürel olduğunu da açık resmiydi. Zaten burjuva medya da Evren'in pişmanlığını, Demirel'in ikinci kez cumhurbaşkanı olması için Ecevit'in çabalarını anlatıp durdu. Tabii, 12 Eylül, Zincirbozan, tutsak ve yalnız bırakılmış Ecevit, Rahşan hanımın Ecevit'i ziyareti vb. temaları üzerinden Ecevit'lerin 12 Eylül'de ne kadar mağdur oldukları, ne acılar çektikleri ve 12 Eylül'e nasıl direndikleri demagogileriyle birlikte...

Ecevit'le öne çıkartılan değerler

Ecevit'in cenazesine onbinlerce kişi katıldı. Bunda, cenazenin hafta sonuna bırakılması, her yerden otobüslerin kaldırılması, Türk-İş gibi sendikaların devreye girmesi vb. faktörler rol oynamışsa da, Ecevit'le ilgili yapılan propagandanın ve yönlendirmenin önemli bir payı vardı.

Dikkat edilirse, Ecevit'le birlikte öne çıkarılan değerler; dürüstlüğü, mütevazılığı, halkçı yönü, işçi dostu olması idi. Buna, Kıbrıs hareketi, haşhaş ekimi, Irak vb. ile ABD'ye, hatta emperyalizme karşı olduğu söylemleri de eklendi.

Kuşkusuz böyle bir Ecevit profili boş yere çizilmedi. Giderek daha fazla kirlenen, her tür yolsuzluğa adanmış, halka tepeden bakan, onlara hakaretler yağdıran siyasi liderlere karşı, "dürüstlük ve mütevazılık", halk nezdinde çok daha fazla önemsenir hale gelmişti çünkü. Keza işçi ve emekçilerin ağır çalışma ve yaşam koşulları altında inim inim inlediği bir dönemde, "halkçı ve işçi dostu" karakterinin öne çıkartılması da hoşuna değildi. Öyle ki, hemen her yıl göçük altında kalarak yaşamlarını kaybeden maden işçileri, burjuva medyada küçük bir haber bile olmazken, bir grup madencinin Ecevit'in cenazesine gelmesiyle birlikte manşete çıktılar. Ecevit'in Çalışma Bakanı olduğu dönemde, işçilere "grev ve toplu sözleşme hakkı"nı verdiği döne döne anlatıldı. Irak işgaliyle birlikte ülkemizde artan ABD karşıtlığı da Ecevit'e havale edilmeye çalışıldı.

Gerçeklerin, yalan ve demagoji ile nasıl ters-yüz edildiğine tanık olduk bir kez daha. Grev ve toplu sözleşme hakkı için işçilerin yıllar süren mücadelesi ve '61 Anayasasında bunun "anayasal bir hak" olarak kazanıldığı gözlerden saklandı özellikle. O sözde ABD'ye kafa tutan adamın, ABD Başkanı Clinton önünde nasıl el pençe divan durduğu unutturuldu. AB'ye başvurunun Ecevit döneminde yapıldığı, "AB'ye uyum yasaları" adı altında birçok yasanın o dönemde çıktığı,

MERHUMU İYİ BİLİRİZ!

medyadan, beyinlere bombardıman yapıldı... Ecevit'i herkesten çok daha iyi tanıyanlara ise, bir şey soran olmadı. Ecevit'in onların yaşantısındaki yeri, konu bile edilmedi. Şimdi konuşma sırası onlarda. Şimdi konuşma sırası bizde...

Gösteriye dönüştürülen cenaze

Burjuva medya, ölüm haberiyle birlikte haftalarca Bülent Ecevit'i anlattı, ona methiyeler dizdi. Bu, hemen her ölüm karşısında görülen "kör ölünce badem gözlü olurmuş" cinsinden bir alışkanlık veya bir ölünün arkasından kötü konuşmama nezaketinin ötesinde bir durumdu. Elbette Türkiye'nin siyasal tarihinde yaklaşık yarım asırlık bir dönemi kaplamış, en kritik süreçlerde üç kez başbakan olmuş, egemen sınıflara büyük hizmeti geçmiş bir politik şahsiyet için, bu övgüler, bu yere göğe sığdıramamalar, anlaşılır. Ama Ecevit'in ölümü, öyle bir konjonktürde gerçekleşti ki, cenazesinden, hakkında yapılan programlara, yazılan yazılara kadar her şey, sağlığında olduğu gibi ölümünden de en iyi şekilde yararlanma çabasıyla organize edildi.

5 Kasım'da ölen Ecevit'in cenazesinin 11 Kasım'a kadar bekletilmesi, bu süre içinde bir yasa değişikliği yapılarak "devlet mezarlığı"na defin iş-

kümetine karşı laiklik gösterisine dönüştürüldü. Tıpkı, Ecevit'in son olarak katıldığı ve fenalaşarak hastaneye kaldırıldığı Danıştay saldırısı sonrasında gerçekleşen cenaze töreninde olduğu gibi. Bu kez mesajlar doğrudan cumhurbaşkanı seçimiyle ilgiliydi. Başta Başbakan Erdoğan olmak üzere AKP kurmayları, "Çankaya laiktir, laik kalacaktır!", "Çankaya'da imam istemiyoruz!" gibi sloganlarla karşılandılar. Böyle bir durumu AKP hükümeti de beklediği için, camiye protokol için ayrı bir giriş yaptırmış, kitleyi cenazeden uzak tutacak şekilde polis kordonu oluşturmuş, TRT dışındaki kanalların çekimine izin verilmemişti. Daha- sı, cenazede 'provokasyon' çıkacağı söylenerek katılımı düşürmeye çalışmışlardı, ama tüm bu çabaları yetersiz kalmıştı. Karşı tarafın hazırlığı ve AKP karşıtı oluşan hava, daha baskındı çünkü. Bir kez daha kitlelerin AKP hükümetine karşı tepkisi, egemen sınıfların kendi aralarındaki kavgılarına alet ediliyor, kitleler "laik-dinci" olarak bölünüyor ve bu yapay çelişki körükleniyordu.

Diğer yandan, Demirel'den Evren'e, Çiller'den Mesut Yılmaz'a kadar, eski cumhurbaşkanı ve başbakanlar da cenaze töreninde yerlerini almışlardı. Ecevit'in en büyük siyasal hasmı Demirel ve onlara 12 Eylül döneminde siyaset yasağı koyan, bir sü-

Ecevit'in burjuvaziye hizmetleri, işçi ve emekçilere, onun öncülerine yaptığı zulüm ise saymakla bitmez. Sosyal-demokrasinin, egemen sınıfların zor dönemlerinde "koltuk değneği" ve faşizmin rolünü üstlendiği gerçeğinin en çıplak örneğidir Ecevit.

Bu büyük hizmetler karşısında egemen sınıflar ve onun sözcüleri, elbette arkasından ağlayacaklar, ona övgüler yağdıracaklardır. Ama işçi ve emekçiler, Kürt halkı, devrimci tutsaklar ve tutsak yakınları, komünist ve devrimciler açısından Ecevit, birçok katliam ve cinayetin sorumlusu, sömürü ve zulmün savunucusu, bizzat uygulayamandır. Hiçbir yalan ve demagoji, bu tarihsel gerçekleri örtemez, gizleyemez.

IMF dayatmalarıyla özelleştirmelerin, işçi ve emekçiler üzerindeki sömürüyü daha da yoğunlaştıran uygulamaların o dönem başladığı gibi daha birçok gerçek, hasıraltı edildi.

Elbette bu yalan ve demagojiler, kitlelerin bugün içinde bulunduğu durum gözö- ne alınarak yapıyordu. Şöyle bir gerçek de vardı ki, Ecevit'in siyasal yaşamındaki zirvesi, "Karaoğlan" olarak ün saldı ve en fazla oyu aldığı dö- nem, halkın özlemlerini, isteklerini dile getirdiği, buna zo- runlu kal- dıkları dö- n e m d i .



Ecevit'in emperyalizmin uşağı olduğu gerçeğini, bu fotoğraftan daha iyi anlatacak bir cümle yoktur.

Çünkü '70'li yıllar, halk hareketinin Cumhuriyet tarihin- deki en i l e r i n o k t a - s ı y d ı .

Onun içindir ki, '70'li yılların CHP'si, "Ne ezen, ne ezilen, insanca hakça düzen", "toprak işleyen, su kullanan", "işkence- cilerden, kontrgerilladan hesap sorulacak" sloganlarını öne çıkardı, "bozuk düzen", "köy-kent" gibi argümanları kullandı. Ve tarihinde görülen en yüksek oyu almayı, yüzde 40'ları aşmayı bu sayede başardı. Sonrasında bu vaatleri neden karşılamadığı, bu sloganları kullanmaktan neden vaz- geçtiğine ise hiç değinilmedi. Amaca ulaşıl- mış, yükselen devrim dalgası, Ecevit hükü- meti eliyle getirilen sıkıyönetimle, onun yetmediği yerde cunta ile bastırılmıştı çün- kü.



Maraş'ta yüzden fazla insan onun zamanında katledilmiştir



19 Aralık katliamının sorumluluğu da Ecevit'in omuzlarındadır

Merhumu iyi biliriz!

Ecevit'in egemen sınıflara hizmeti, ger- çekten paha biçilmez değerdedir, dolayısı- la onlar açısından Ecevit, büyük bir kayıp- tır. Ne kadar şaşalı cenaze törenleri düze- leseler, ne kadar methiye dizseler azdır. Çünkü O, "demokrat", "halkçı", "işçi dostu" sıfatıyla, burjuvazinin en kritik zamanların- da görev üstlenmiş ve o görevleri de layı- kıyla yerine getirmiştir. Öyle ki, en zalim faşistlere yaptırılmayacakları uygulamaları, Ecevit'le yaşama geçirme olanağı bulmuş- lardır.

İlk başbakan olduğu '70'li yıllarda, bir sel gibi akan halk hareketini, Ecevit'in va- adleri ile düzen içine çekebilmiş, bir ölçü- de zaptedebilmişlerdir. Kıbrıs'ı işgal etmeyi, bu işgali de "barış hareketi" olarak lanse et-meyi Ecevit'le başaramışlardır. '78'de sı- kıyönetim kararını, Ecevit hükümeti döne- minde almışlar ve Maraş katliamı başta ol- mak üzere arka arkaya gerçekleşen faşist katliamlar, o dönemde gerçekleşmiştir.

12 Eylül sonrasında da Ecevit'e duyulan ihtiyaç bitmemiş ve yine onun başbakanlı- ğı döneminde çok kritik kararlar alınmıştır. Bu dönemde Ecevit, şovenist milliyetçiliğin simgesi haline gelmiş, Kürtlere karşı saldırı- ların başını çekmiştir. '70'li yıllarda "kontr- gerilla" dediği MHP ile aynı argümanları kullanmış, hükümet ortağı yapmış ve PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, onun za- manında tutsak alınarak Türkiye'ye getiril- miştir. Dolayısıyla Kürt ulusal hareketinin yenilgiye uğratılmasında Ecevit'in büyük bir rolü vardır.

Ecevit'in egemenlere son ve en büyük hizmeti ise, 19 Aralık katliamıdır. 19 Aralık 2000 tarihinde tüm ülke cezaevlerinde F Ti- pi cezaevine karşı ölüm oruçları sürerken, hepsine birden operasyon düzenleyip on- larcasını katleden ve buna da "hayata dö- nüş operasyonu" adını veren yine Ecevit hükümetidir. O günden bu güne devrimci tutsaklar hücrelerde direnmeye ve ölmeye devam etmektedir.

2001 kriziyle halkın cebindeki üç kuruş parayı bir günde pula çeviren, işçi kıyımlarıyla birlikte 'esnek üretim' adı altında en yoğun sömürü ortamını yaratan da Ecevit hükümetidir. Krize çözüm diye Kemal Der- viş'i ABD'den getirip "15 günde 15 yasa" çı- kartarak, emperyalist tekellere dikensiz gül bahçesi sunan da odur.

Özcesi, Ecevit'in burjuvaziye hizmetleri, işçi ve emekçilere, onun öncülerine yaptığı zulüm ise saymakla bitmez. Sosyal-demok- rasinin, egemen sınıfların zor dönemlerin- de "koltuk değneği" ve faşizmin rolünü üst- lendiği gerçeğinin en çıplak örneğidir Ece- vit.

Bu büyük hizmetler karşısında egemen sınıflar ve onun sözcüleri, elbette arkasın- dan ağlayacaklar, ona övgüler yağdıracak- lardır. Ama işçi ve emekçiler, Kürt halkı, devrimci tutsaklar ve tutsak yakınları, ko- münist ve devrimciler açısından Ecevit, bir- çok katliam ve cinayetin sorumlusu, sömü- rü ve zulmün savunucusu, bizzat uy- gulayanıdır. Hiçbir yalan ve demagoji, bu tarihsel gerçekleri örtemez, gizleyemez.

Eğitim Şurası toplandı

7 yılda bir düzenlenen Milli Eğitim Şurası'nın 17.si 13- 17 Kasım tarihleri arasında toplandı. İlk 1939'da düzenle- nen şura, toplandığı döneme ve siyasi atmosfere göre tar- tışmalı kararlara sahne olurken, alınan kararlar sadece tavsiye niteliği taşıyor.

Şuradan önce, her ilde ve bölgede komisyonlar tarafın- dan raporların hazırlık aşamasında ve şurada işin ana un- surları olan öğrenciler, öğretim üyeleri ve veliler yer almı- yorlar. Doğal katılımcılar olarak ÖSYM, rektörlükler, bakan- lıklar, Meclis Eğitim Komisyonu vb. bulunurken bunların yanı sıra sendikalar, dernekler de göstermelik olarak tem- sil ediliyor. Yaşanan tartışmalar eğitim sisteminin "düzelti- mesi" için değil, tamamen siyasi ve ekonomik çıkarlara gö- re hareket eden burjuvazinin çıkarları için yapıyor.

Bu yılki şuranın da gündemleri ÖSS ve OKS, meslek li- selerinin -dolayısıyla imam hatiplerin durumu- AB'ye giriş sürecinde Türk eğitim sistemi olarak belirlenirken, komis- yonlarda karar alımı esnasında tartışmalar yaşandı. Bu yıl toplantıya yaklaşık 800 kişi katılırken, kararların çıkmasın- da AKP hükümetine yakınlığıyla bilinen kadroların hakimiyeti göze çarptı. Kararlara yansıyan ise devletin statükocu görüşü ile AKP hükümetinin bu statükodan pay kapma sa- vaşımı oldu. Özellikle, meslek liselerinin önündeki üniversi- teye giriş zorluklarının kaldırılması konusu, laiklik- anti laik- lik üzerinden ele alındı. Şuranın kararları üzerine yürütülen tartışmalar, komisyonlardan çok basın ve televizyon önün- de açıkça yapıldı.

Alınan kararlar tavsiye niteliğinde olmasına rağmen, başta TÜSİAD olmak üzere işbirlikçi burjuvazinin önde ge- len temsilcileri ve YÖK kararları veto ettiğini açıkladı peş peşe. TÜSİAD meslek liselerinin önündeki engelin kaldırıl- masını istiyordu ama kendisine kalifiye işgücü olması baki- mindan önemsiyordu bunu. Yoksa meslek liselerinin üniver- siteye girişindeki engellerin kaldırılmasına yanaşmak gibi bir derdi yok. AKP ise bu tartışmayı imam hatiplilere yol açmak babında ele aldı ve imam hatiplilerin de genel lise statüsüne getirilmesini istedi.

Şuraya katılanlar arasında Eğitim-Sen ve DİSK sendi- kalarının temsilcileri de vardı. Ancak Eğitim-Sen ve DİSK toplantıları ve alınan kararları eleştirerek, şuradan çekildik- lerini açıkladılar.

Alınan kararlardan en önemlisi gibi görünen "meslek li- seleri önündeki katsayı engelinin kaldırılması" kararı dahi, YÖK tarafından şiddetle karşılandı. Hiçbir şekilde ÖSS'nin değişmeyeceğini vurgulayan YÖK, laiklik eksenli tartışma- ları tekrar alevlendirmeye başladı.

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer ise en baştan, toplantıya "mesaj" dahi göndermeyerek laik kesime mesa- jını vermiş oldu. Sezer, laiklik konulu tartışmalarda her dönem AKP karşıtı yönünü açıkça ortaya koyuyor. AKP hükümeti ise tam bir yüzüstülikle, alınan kararların tama- men öğrencilerin çıkarına yönelik olduğunu iddia edabili- yor.

Eğitimi paralı hale getirenler, kafatasçı-ırkçı bir müfre- datla tek tip insan yaratmayı arzulayanlar şekilsel tartış- malar üzerinden bizleri yönlendirmeye çalışıyorlar. Dörtleri eğitim sistemi değil, tamamen rant ve kar olan kliklerin kendi aralarındaki çatışmaları bizlere yarar sağlamayacak. Yapılan eğitim şuralarının ardından daha kötü yaptırımlarla karşı karşıya kalan bizler oluyoruz. Çıkarımız belli, YÖK'ün kaldırılması başta olmak üzere, demokratik, bilimsel ve özerk eğitimin önünde hangi engel varsa yok edilmelidir. Ancak bu ekseninde yürütülecek mücadele ile istediğimiz kararları aldırabiliriz. Okullarından atılanlar, okuyamaz hale getirilenler, onların şuralarını da kararlarını da tanımlıyorlar.

Yine sel, yine ölüm...

"ÖLÜM HEP BANA MI DÜŞER USTA?"

Dünyanın bir ucunda felakete uğrayan halk için de seferber olunmalı kuşkusuz. Ama ya yanıbaşımızdaki Urfa, Diyarbakır, Batman için?... Ölen ve acılara gark olan Kürt halkı olunca, neden bu rehabet, bu vurdumduymazlık, bu görmezlik? Kürt halkının bunlara alıştığı, kendi başına bunun da üstesinden geleceği mi sanılıyor? Ya da Kızılay Genel Başkanı'nın söylediği gibi, TV kanallarından, burjuva basından en çarpıcı fotoğraflarla gözümüzün içine sokulmadığı için mi uzak duruluyor?

Kasım ayının başında bu kez sel vurdu Kürdistan'ı. Resmi rakamlara göre 43 kişi selden öldü. Binlerce ev ve işyeri kullanılamaz hale geldi, çok sayıda hayvan telef oldu.

Kürt insanı, bir kez daha ölümle, acıyla, felaketle karşı karşıya kaldı. Ve yine yalnız, acısıyla baş başa!

Ne "büyük" devletin, o çok uzun kolları ulaştı onlara, ne belediyeler, ne "sivil toplum örgütleri"...

Hepsi çok geç ve çok yetersiz kaldılar.

"Kötü gün dostu" Kızılay, bir hafta sonra gitti sel bölgesine. Kurdukları çadırlar ise, buz gibiydi. Bölgenin soğuk kış günlerine uygun olmadığı gibi, yeterli battaniye de yoktu. Kızılay'ın bu yetersiz ve geç müdahalesini, Kızılay Genel Müdürü, "basın çarpıcı bir fotoğraf ve iyi bir hikaye bulamadığı için" diyerek açıkladı pişkince.

İnsanın kanını donduran bir başka açıklama da Başbakan Erdoğan'dan geldi. "Her yerde doğal afet oluyor, fazla abartmayın"dı Erdoğan'ın tepkisi. 43 kişi ölmüş ne gam! "En iyi Kürt, ölü Kürt" değil miydi desturları? Öyle olduğu içindir ki, bir operasyon sözkonusu olduğunda onlarca helikopter kaldırıp dağı-taşı bombalayanlar, sel felaketinde tek bir helikopteri bile harekete geçirmediler.

Bu devletti, böyle davranmasının nedenleri biliniyordu. Ama ya belediyeler? Belediye başkanlarını, meclis üyelerini, halk kendi davasını savunacağı inancıyla tüm baskılara rağmen seçmemiş miydi? Böyle zamanlarda yanında olmayacaktı da ne zaman olacaktı? Fakat belediyeler, daha çok devletin tavrından yakınıp durmayı tercih ettiler. Kah bütçelerinin yetersizliğinden dem vurdular, kah devletin engellemelerinden...

Devlet, belediyelerin para toplamasını engellemişti evet, ama belediyeler tüm olanaklarını zamanında seferber etmiş miydi gerçekten? Ya da her tür engeli aşma çabasıyla hareket etmiş miydi? Diyarbakır Belediye Başkanı, bir selzedeye ayağındaki çizmeyi giydirdiyordu, ama halkın belediyelerden beklediği bu muydu? Koskoca Diyarbakır Belediyesi'nin selzedelere yardım edecek başka olanakları yok muydu?



Kızılay bir hafta sonra geldi diye tepki gösteriliyor-du haklı olarak. Ama başta Demokratik Toplum Partisi olmak üzere birçok Kürt örgütü, sendikalar ve diğer kitle örgütleri, ne zaman uyandı ve harekete geçti? Kızılay'dan daha erken değildi ne yazık ki. Oysa dünyanın bir ucunda ölen Müslümanlar için, İslamcı örgütlerin nasıl büyük bir hızla seferber olup, onlara ulaştıklarını geçtiğimiz yıllarda Endonezya'daki tsunami felaketi sonrasında gördük.

Dünyanın bir ucunda felakete uğrayan halk için de seferber olunmalı kuşkusuz. Ama ya yanıbaşımızdaki Urfa, Diyarbakır, Batman için?... Ölen ve acılara gark olan Kürt halkı olunca neden bu rehabet, bu vurdumduymazlık, bu görmezlik? Kürt halkının bunlara alıştığı, kendi başına bunun da üstesinden geleceği mi sanılıyor? Ya da Kızılay Genel Başkanı'nın söylediği gibi, TV kanallarından, burjuva basından en çarpıcı fotoğraflarla gözümüzün içine sokulmadığı için mi uzak duruluyor?

Kürt halkı, bu durum karşısında haklı olarak öfkeli ve tepkiliydi. Selin hemen ardından Valilik, Kaymakamlık gibi resmi makamların önünde toplanıp protesto gösterileri yaptılar, binaları taşladılar, yolları, köprüleri kapatıp sorunlarını dile getirdiler, haftalar sonra bölgeye gelen milletvekillerini, bakanları yuhladılar...

Ne var ki, halkın yükselen bu tepkisine hak vermek ve daha da büyütmek yerine, Özgür Gündem gazetesinin kimi köşe yazarları, "her şeyi devletten beklemek yanlış" diyerek adeta devlet yetkilileri gibi konuştular. Oysa bu devlete vergi ödeyen halkın, böyle anlarda devletten yardım istemesi ve beklemesi kadar doğal ne olabilir? Tabi ki isteyecek ve bulamadığında tepki gösterecek. Bu yazarlar, ne devletin, ne de belediyelerin yavaşlığını, yetersizliğini eleştiriyor. Varsa yoksa

"sivil toplum örgütleri" Elbette kitle örgütleri de harekete geçmeli, tüm olanaklarını seferber etmeli. Ama devletin veya belediyelerin olanaklarıyla, onların bir olabilir mi? Daha da önemlisi, devleti ve belediyeleri zorlamaktan bu kadar erken vazgeçmek niye?

Selden dolayı meydana gelen zararın 100 milyon YTL'yi aştığı söyleniyor. Buna karşılık devletin yardımları 1,5 milyon YTL dolayında. Bunların ne kadarının selzedeye ulaştığı da şüpheli. Kürt halkı, devlete olan tepkisini kendi diliyle ortaya koyuyor, iyi de yapıyor. Bunu desteklemek, devleti, belediyeleri, daha fazla yardıma zorlamak varken, halkın tepkisi düşürmeye çalışmak, adres olarak "sivil toplum örgütleri"ni göstermek ne kadar doğru?

Kendi seçtiği belediyelerin, başta DTP olmak üzere Kürt örgütlerinin ve Kürt basınının bu yaklaşımı üzerine "şu ellerin taşı hiç bana demez, ille dostun bir tek güllü yareler beni" sözünü hatırlamak elde değil. Kürt burjuvaları, sel felaketi karşısında kollarını kıpırdatmadılar örneğin. Bir kez daha görüldü ki, Kürt halkının dostları, Kürt burjuvaları değil; Türk, Arap, Çer-

kez çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçiler, tüm ezilen halklardır. Fakat ne yazık ki, onlar yeterince örgütlü değiller, o yüzden de hızlı harekete geçemiyorlar. Varolan örgütlerinin ise başlarına çöreklenmiş olan reformistler, kitleyi haberdar edip seferber etmiyor. Komünist ve devrimcilerin gücü ise sınırlı. Ancak bu sınırlılıkta bile yapılabilecek olanların yapılmadığı da bir gerçek.

Oysa herkes kendi çapında bir şeyler yapabilir. Sendika ve kitle örgütlerinde tabandan basınç yaratabilir. Devleti daha fazla yardıma zorlayabilir. Kürt halkının bu ilgisizlik karşısındaki isyanına, eylemine, Türkiye'den ses verebilir. Nitekim, bakanlardan, başbakana çok geç de olsa sel bölgesine gidiliyorsa, bir takım vadelerde bulunuluyorsa, bu bile Kürt halkının yükselttiği eylemlerin sonucudur.

Başbakan Erdoğan "fazla abartıyorsunuz" dediği sel felaketinden üç hafta sonra, bölgeyi teşrif buyurdu. Ve halka SSK, vergi borçlarının iptal edileceği müjdesini verdi. Halk ise, devlete hiçbir borçlarının olmadığını, yeşil kartlarının bile bulunmadığını söylüyor. Yani devletin, halka sunduğu hiçbir şey olmadığı son felaketle birlikte bir kez daha gözler önüne serildi.

"Doğal felaket" denilen şeyin, esasında kapitalizmin ekolojik dengeli bozan aşırı kar dürtüsünden kaynaklandığı, doğanın bozulan dengesinin bir sonucu olarak bunların anormal boyutlara ulaştığı, bilimsel olarak da kanıtlanmış durumda. Yoksa insanın, doğayla olan mücadelesini kazanmaması, sel, deprem gibi doğal oluşumların tahribatını en aza indirmemesi mümkün değil.

Bunlar, bir de Kürt halkı gibi ezilen bir ulusun başına geliyorsa, orada asıl suçlunun doğa değil, egemen sınıflar olduğunu görmemek imkansız. Yıllardır, Kürt dağlarını bombalayan, ormanları yakan faşizm, büyük sel felaketlerinin de en büyük müsebbibi. Buna karşılık sel felaketi sonrasında Kürtleri kaderleriyle baş başa bırakan da yine onlar.

Kürt halkı, emperyalist-kapitalist sistemde ezilen bir ulus olmanın tüm sonuçlarını, acılarını yaşıyor. Buna karşı direnmeyi de, savaşmayı da biliyor ve kendini var etme kavgasını sürdürüyor. Biliyor ki, sel gider kum kalır. Yine biliyor ki, kendi davası için dövüşmezse, onun için dövüşen kimse olmaz. Onun için bir kez daha birbirine kenetleniyor ve yaralarını sarmaya çalışıyor.

Şimdi selin ardından gelen bulaşıcı hastalık tehlikesi ile karşı karşıya. İshal ve hepatit, en yaygın hastalık olarak görülüyor. Doktor istiyorlar, ilaç istiyorlar, kalın giysi istiyorlar.

Selden sonra halkın hastalıktan kurtulmasını izin vermeyelim! Başta sağlık kuruluşları olmak üzere tüm halkımız seferber olmalı, Kürt halkının yardımına koşmalı! Herkes kendi bölgesinden ilaç, battaniye, giysi toplayabilir, sağlık örgütleri doktor gönderebilir. Böyle anlarda zaman yitirilmeden harekete geçilmeli, uygun yol ve yöntemler hızlı biçimde yaratılmalıdır.

Katliamlar, işkenceler, her tür zorbalık ve asimilasyon yetmezmiş gibi, her kış yolları karla kaplanan, çığ altında kalan, sözde doğal afetlerin kurbanı olan Kürt halkının çektiği acıları, yüreğimizin derinliklerinde hissedemiyorsak, devrimciliğimizden, demokratliğimizden şüphe etmeliyiz.

Ölüm, acı, kan ve gözyaşı hep Kürt halkına, hep ezilenlere, hep bize düşüyorsa eğer, bunları paylaşarak azaltmak da bizim elimizde. Paylaşarak sevdayı, kavgayı büyütmek de...





Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplandı BU KAVGA, İNSANCA YAŞAM İÇİN VERİLMELİ!

Asgari ücretin düşük tutulmasıyla birlikte, taşeronlaştırma saldırısı daha da artacak. TİS sözleşmelerinde ücretlerimiz düşecek, sosyal haklarımız kısıtlanacak, işten çıkarmalar kolaylaşacak. Onun içindir ki, asgari ücret, bütün çalışanları ilgilendiriyor, bir başka ifadeyle tüm çalışanlar için, "en büyük toplu iş sözleşmesi" anlamına geliyor. Bu durum, birleşik mücadelenin zeminini de çok uygun hale getiriyor.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, 2007 yılında asgari ücreti belirlemek üzere Kasım ayının son gününde ilk toplantısını yapacak. Komisyon; beşi patron, üçü hükümet, beşi de işçi temsilcisi olmak üzere toplam 15 kişiden oluşuyor. Patronlar adına TİSK, işçileri temsilen işbirlikçi sendika ağaları Türk-İş yöneticileri katılıyor.

Komisyon bileşenlerine baktığımızda bile, her şeyin göstermelik olduğu, burjuvazinin kendisinin çalıp oynayacağı belli. Hükümet, zaten burjuvazinin temsilcisi. Türk-İş yöneticileri, işbirliğinde, ihanette sınır tanımıyorlar, burjuvazinin en büyük yardımcıları durumundalar. Bu yüzden işçi sınıfını temsilen komisyonda kimsenin olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Böyle bir komisyondan, işçi sınıfının bir beklentisi de olmaz, olmamalı.

Henüz ortada telaffuz edilen bir rakam yok. Fakat bunun yüzde 3-4 gibi olacağı, burjuvazinin bugüne dek asgari ücrete dönük saldırılarından belli. İMF'nin "kıdem tazminatını kaldırın, asgari ücreti düşürün, bölgesel asgari ücrete geçin" direktiflerinden, işbirlikçi burjuvazinin bölgesel asgari ücret uygulamasına dönük, "Türkiye'nin Çin'i yaratalım" şeklindeki raporlarından, bunu anlamak zor değil. Keza Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD)'nin Türkiye raporunun, İMF'nin direktifleriyle örtüşmesi; hükümetin, bütçe hazırlıkları kapsamında açıkladıkları kimi rakamlar; 2007 yılında ücretlerin, özellikle asgari ücretin, alabileceğine aşağı çekileceğini gösteriyor.

Burjuvazi, dikensiz gül bahçesi istiyor

Bütün bu raporlar da gösteriyor ki, sermayenin asıl derdi, asgari ücret sistemini tamamen ortadan kaldırmaktır. Bunu başaramadığı durumda ise, en düşük seviyeye çekmektir. İstiyorlar ki, hiçbir kural, sınır tanımadan, tutturabildikleri ücretle işçileri çalıştırabilsinler. İstiyorlar ki, hiçbir hakkın olmadığı, zaman ve mekanı tamamen kendilerinin belirlediği bir çalışma ortamı yaratılsın!

Kölelik yasasıyla birlikte, esnek çalışma biçimlerini yaygınlaştırarak, işgücü sömürsünde dizginsiz bir yol açtılar kendilerine. İşsizliğin çılgınlığı Kürt illerinde asgari ücretle çalışmak, ayrıcalıklı sayılıyor. İşçiler, 150-200 milyona çalıştırılıyor. Brakalim Kürt illerini, İstanbul, Ankara, İzmir gibi metropollerin bazı yerlerinde, asgari ücretin altında, sendikasızsız-sigortasız çalıştırılan binlerce kişi var.

Hazır kölelik yasasının sağladığı esnek üretim, sözleşmeli personel, telafi çalışma gibi biçimler devreyken, neden ücrette asgari sınıra takılınsınlar ki? Oduka düşük ücretle sözleşmeli işçi çalıştırmayı, bunu genelleştirmeyi hedefliyorlar. İşsizliğin yüzde 20'lerin üzerinde seyrettiği günümüzde, asgari ücret sınırını da ortadan kaldırarak, en düşük ücretle işçi çalıştırmayı istiyorlar.

Burjuvazinin, asgari ücret üzerinden bu kadar rahat saldırıya geçmesi, işçi sınıfının edilgenliğindedir. Asgari ücret, milyonlarca işçi ve emekçiyi ve ailesini ilgilendirmesine rağmen, burjuvaziyi ve işbirlikçi sendika ağalarını basınç altında bırakacak eylemsel tepkilerin ortaya koyulmadığındandır.

Asgari ücret neye göre belirlenir?

Asgari ücret, normalde dört kişilik bir ailenin geçimini sağlmasına, (giyim, gıda, kira, eğitim, sağlık

vb.) ihtiyaçlarının giderilmesi üzerine belirlenir. Fakat sınıfın kazanılmış hakları, gasp edile edile kuşa çevrildi. Asgari ücret de bu saldırılardan payını fazlasıyla aldı.

Burjuvazi, azami kar elde etmek için, üretim maliyetini düşürmek zorunda. Maliyeti düşürmenin yolu olarak ilk akla gelen, ücretlere saldırıdır. Ücretler, her yıl daha fazla aşağıya çekildi. Asgari ücret, bırakalım bir işçinin dört kişilik ailesini, ev kirasını bile karşılayamaz duruma geldi.

Türk-İş Araştırma Merkezi'nce yapılan bir araştırmaya göre; aylık sınırı 594, yoksulluk sınırı 1934 YTL'ye yükselmiş durumda. Bu veriler ışığında, yürürlükteki asgari ücretle bir işçinin, insan onuruna yakışır bir şekilde ancak 6 gün yaşayabileceği belirtiliyor. Araştırmada, geçen yılın sonuna göre, bugün sadece gıda için 51, temel ihtiyaçlar için 165 YTL daha fazla harcama yapılması gerektiği ortaya çıkıyor. Oysa tüm bir yıl için yapılan asgari ücret artışı, 30 YTL oldu. Yoksulluk sınırı olarak nitelendirilen ve dört kişilik ailenin zorunlu gıda harcaması yanında, ulaşım, kira, giyecek, yakacak ve kültür gereksinimleri için gerekli olan tutar ise, 1901 YTL'den 1934 YTL'ye yükselmiş. Araştırmada; ülkede hala geçerli asgari ücretin, ele geçen tutarının 380.46 YTL olduğuna işaret edilerek, bu düzeyde gelir elde edenlerin, ailesiyle birlikte aylık sorunu ile karşı karşıya oldukları belirtiliyor. Asgari ücretin, aylık sınırı olarak tanımlanan tutarın yüzde 64'ünü; yoksulluk sınırı olarak tanımlanan tutarın ise, ancak yüzde 20'sini karşılayabildiğini ifade eden araştırma, "asgari ücret alan bir çalışan, ancak 19 gün dengeli beslenebilmekte, insan onurunun gerektirdiği yaşam düzeyini ise, sadece 6 gün yaşayabilmektedir" diyor.

Asgari ücret kimleri kapsıyor?

Asgari ücretle çalışanlara dair resmi bir veri bulunmuyor. Bu konuda tek kaynak, SSK'nın 2005 yılı istatistiklerinde, primi asgari ücret üzerinden ödenen işçi sayısının, kayıtlı işçilerin yüzde 43'üne karşılık 3 milyon civarında olduğudur. Kayıt dışı çalıştırma o kadar yaygın bir hal almış durumdadır, SSK'nın verileri çok çok düşük. Asgari ücretin yaygın olarak uygulandığı işyerleri, sektörler büyük oranda kayıt dışı ve kaçak işçi çalıştırıyorlar. Patronlar girdi-çıkıya bir azami kar çevirisi olarak bakıyorlar ve bu girdi-çıkıya sirkülasyonunun kaydı yapılmıyor. Ortada resmi rakam bulunmuyor.

Kayıt dışı, sigortasız, sendikasızsız çalıştırmanın bu denli yaygın yaşanması, asgari ücretlilerin gerçek sayısını belirsiz kılıyor. Fakat asgari ücret, bütün çalışanları ilgilendiriyor. O yüzden bir kamu çalışanı da "asgari ücret beni ilgilendirmiyor" diyemez. Ya da sendikacı bir işçi, "asgari ücretten bana ne" diyemez. Hiçbir ücretli, asgari ücreti kendi dışında bir şey olarak göremez. Çünkü TİS süreçlerinde asgari ücret, sendikacı işçilerin de karşısına çıkıyor. Her toplu sözleşmede asgari ücret baz gösteriliyor. Sosyal ikramiyeler bile asgari ücret baz alınarak saptanıyor. Patronlar, asgari ücreti TİS görüşmelerinde her zaman bir koz olarak masaya koyuyorlar. Demek ki asgari ücretin düşük tutulması, kamu çalışanlarının da, sendikacı işçile-

rin de gerek ücretlerin, gerekse diğer hakların belirlenmesinde önemli bir rol oynuyor.

Diğer yandan taşeronlaşma saldırısı çok yaygın. Taşeron sisteminin uygulanmadığı işyeri, sektör, neredeyse kalmadı. Mesela Pakmaya fabrikası, eski işçilerin çoğunu çıkararak saat ücretini asgari ücret seviyesine çektiğini, ikramiyelerin tamamına yakınına kaldırdığını duyurdu. Yeni işçileri, ücretleri düşük ve sosyal haklardan yoksun bir şekilde çalıştırıyor. Keza, Ve-Ga kağıt fabrikasında patron; "aldığınız ücret çok fazla, ya asgari ücretle çalışırsınız, ya da sizi çıkaracağım" diyor.

Asgari ücretin düşük tutulmasıyla birlikte, taşeronlaştırma saldırısı daha da artacak. TİS sözleşmelerinde ücretlerimiz düşecek, sosyal haklarımız kısıtlanacak, işten çıkarmalar kolaylaşacak. Onun içindir ki, asgari ücret, bütün çalışanları ilgilendiriyor, bir başka ifadeyle tüm çalışanlar için, "en büyük toplu iş sözleşmesi" anlamına geliyor.

Haklar verilmez alınır

Her hakkın gaspı, yeni hak gasplarına yol açar. Burjuvaziyi yeni saldırılar için cesaretlendirir. Bu saldırıların önünü kesmek, bu kesitte asgari ücret mücadelesinde vereceğimiz kavgaya bağlı.

İMF'den sonra OECD raporu da, kıdem tazminatının kaldırılmasını istiyor. Burjuvazi, uzun bir süredir kıdem tazminatına gözünü dikmiş durumda. 12 Eylül'den bu yana, işçi haklarına dönük saldırılar, kıdem tazminatıyla başladı. Bu kadar kırılmış olmasına rağmen, halen kıdem tazminatına saldırıyorlar, tümünden kaldırmak istiyorlar.

Tüm bu saldırıları geri püskürtebilmek için, güçlerimizi örgütlü bir şekilde birleştirmemiz; sınıf mücadelesinin yüz yıllardır öğrettiği "hak verilmez alınır" şiarıyla harekete geçip, kıran kırana bir mücadeleyi göze almamız gerekiyor.

Asgari ücretin belirlenmesi aşamasında da görüldü ki, sendika ağaları her zamanki işbirlikçilik misyonlarını oynuyorlar. Türk-İş yöneticileri, burjuvazinin mindeğinde oturarak, onlara destek sunuyor. DİSK yöneticileri ise, Türk-İş'e "komisyondan çekil" demekten başka bir icraat göstermiyor. Oysa Türk-İş'i komisyondan çekecek, DİSK'i de harekete geçirecek tek güç, biziz; bizim mücadeleyi tutuşturmamızdır.

Bir kez daha yineleyelim: Asgari ücret her hangi bir sektörün, işkolunun, toplu sözleşmesi değildir, işçi ve emekçilerin bütününün toplu sözleşmesidir. Dolayısıyla tüm işçi-emekçileri ilgilendirmektedir. Bu yönüyle birleşik mücadeleyi örmenin, uygun zeminini de sunmaktadır.

Zaman kaybetmiş değiliz. Başta devrimci, demokrat işçiler olmak üzere harekete geçmeli, sınıfın dağıtık güçlerini toparlayarak mücadeleyi yükseltmeliyiz. Sendikacı-sendikasızsız, sigortalı-sigortasız, kadrolu-taşeron, işçi-memur hep birlikte vergiden muaf tutulmuş, insanca yaşanacak asgari ücret uğruna kavgaya alanlarına çıkmalıyız! Asgari Ücret Tespit Komisyonu, öfkemizi, kinimizi, ensesinde hissetmelidir!

Emekçi memurlar, bütçe referandumunda

KESK, TTB ve TMMOB, 'halktan yana bütçe' talebi ile referandum başlattı. Referandum 1 Aralık'a kadar devam edecek. Ardından emekçi memurlar 14 Aralık günü greve çıkacaklar.

KESK genel merkezinde düzenlenen basın toplantısında kurumlar adına konuşan KESK Genel Başkanı İ. Hakkı Tombul, 13 Kasım-1 Aralık tarihleri arasında Türkiye'nin pek çok ilinde referandum sandıkları kurulacağını belirtti. 'İnsanca yaşanacak bütçe' sloganıyla başlayan referandum kamuoyuna duyuran Tombul, 2007 bütçesinin TBMM'de görüşülmeye başlandığına dikkat çekerek, bütçenin IMF politikalarının bir ürünü olduğunu söyledi. 2007 bütçesinin, gittikçe yoksullaşan halka yüklenen dolaysız ve dolaylı vergiler, özel sektöre kaynak transferi ve vergi indirimi, faiz ödemelerinde sermayeye kesintisiz sadakat, sosyal güvenliğin tasfiyesi olacağını ifade etti. Tombul '2007 bütçesine hayır' dediklerini kaydetti ve emek örgütlerine, kitle örgütlerine, siyasi partilere "güçlerimizi birleştirelim" çağrısında bulundu. Tombul, 14 Aralık günü TTB ve TMMOB'un da desteğini alarak hizmet üretmeyeceklerini ve alanlara çıkacaklarını ifade etti.

Referandum taleplerinden bazıları şöyle:

- IMF ve DB'nin yapısal uyum ve istikrar programı reddedilmeli
- Ülke ekonomisiyle ilgili alınan bütün kararlar, başta emek örgütleri olmak üzere toplumun örgütlü kesimlerinin katılımıyla oluşturulmalı.
- Özelleştirme ve sosyal tesislerin satılması uygulamasına son verilmeli
- Eğitime yeterli bütçe, okullara ödenek ayrılmalı, sağlıktaki dönüşüm programı durdurulmalı
- Bütçe kaynakları yeterli nitelikte kamu hizmeti üretmek için kullanılmalıdır. Herkese parasız eşit, ulaşılabilir, nitelikli kamu hizmeti verilebilmesi için yeterli kaynak ayrılmalı.

SES'in Ankara mitingi

"Sağlık yıkımı durduralım" çağrısıyla Edirne ve Van'dan yola çıkan SES üyesi emekçilerin yürüyüşü, Ankara'da yapılan mitingle son buldu. Van'dan yola çıkan Fatma Özcan yürüyüş kolu ve Edirne'den yola çıkan Füsün Sayek yürüyüş kolu, güzergah boyunca uğradıkları il ve ilçelerde meslektaşları tarafından karşılandılar. "Herkese eşit-ücretsiz sağlık" ve "Sağlıkta yıkımı durduralım" yazılı önlükler giyen emekçiler, uğradıkları yerlerde emekçi ve hasta yakınlarını kendilerine destek vermeye çağırdılar, yürüyüş taleplerini içeren bildiriler dağıtıldılar.

Her iki koldan gelen eylemciler, Hacettepe Üniversitesi bahçesinde biraraya gelerek Sağlık Bakanlığına yürüyüşe geçtiler. Emekçi memurlar sık sık "Sağlıkta ticaret ölüm demektir", "AKP sağlığa zararlıdır", "Sağlık haktır, ilacima dokunma" sloganları attılar. Kortejin Abdi İpekçi Parkına gelmesinin arkasından, SES Genel Başkanı Köksal Aydın, bir avuç para babasının cebini doldurmak için sağlık hakkının gaspını içeren IMF patentli AKP politikalarına karşı yürüdüklerini söyledi. 2007 bütçesinde sağlığın tümüyle yok sayıldığını, sağlıktaki yüzbinlere varan kadro eksikliğinin giderilmediğini, sağlıktaki bilinçli bir işsizlik politikasının güdüldüğünü, hastanelerde uygulanan 'paket fiyat' politikasıyla milyonların geleceğinin elinden alındığını ifade etti.

Mitingde TTB Başkanı Gençay Gürsoy ve KESK Başkanı İ. Hakkı Tombul, yaptıkları konuşmalarda sağlıktaki yıkıma dikkat çektiler. Miting, sloganlarla tamamlandı.

DSB Bülteni çıktı. Tersane işçilerine dönük son sayısı, başta Tersaneler olmak üzere işçi havzalarında dağıtıldı.

Akıllı Tekstilde grev

Uzun süre sendikal mücadele veren Akıllı işçileri, işten atılmaları, patronun baskılarına, polislin gözetimlerine rağmen, TİS hakkını aldılar. Şimdi de patronun uzlaşmaması nedeniyle grevdeler.

Tekstil Diyarbakır irtibat bürosu sorumlusu Aziz Burçin, "Sendikali oldukları için atılan 120 işçi, içerde çalışmaya devam eden 120 işçi ve sendikali olmayan 30 işçi bu greve katıldı. Şu an 270 işçi ile grevdeyiz. Fabrikada üretim yüzde 80 oranında düşmüş durumda" dedi. Ayrıca, patronun köylerden getirdiği 15-17 yaş arasındaki çocukları

kaçak olarak çalıştırdığını da ekledi. Akıllı işçilerinin mücadelesini büyütmenin tüm sendikaların görevi olduğunu belirtti.

Türk-iş'e bağlı Diyarbakır sendika şubeleri, grevdeki Akıllı işçilerine her gün destek verme kararı aldılar.

YORCAM'da direniş

Kristal-iş sendikasına üye oldukları için işten atılan işçiler, fabrikanın önünde direnişlerini sürdürüyorlar. İzmir-Çiğli Organize Sanayi bölgesinde bulunan fabrikada 90 kişi çalışıyor, sendika üyesi 63 üyenin 30'u işten atıldı. Direnişe Türk-iş'e bağlı Hava-iş, Harb-iş, Tes-iş, Deri-iş, Seluloz-iş, Genel Maden-iş ve DİSK Gıda-iş destek verdi.

Ayrıca fabrikada çalışan sendika üyesi 27 işçi de "Direne direne kazanacağız", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yaşasın YORCAM direnişimiz" sloganlarıyla dışarı çıkarak işten atılan arkadaşlarına destek verdiler. Eylemde işçiler adına konuşan Kristal-iş Genel Başkan Vekili Engin Yılmaz, işçilerin bir haftadır kapının önünde beklediğini, bütün çabalarına rağmen, patronun sağduyu göstermediğini söyledi. Yılmaz, işçilerin tam bir birlik içinde olduğunu ve kazanacaklarını ifade etti.



UNO işçileriyle dayanışma

Unmaş Unlu Mamulleri (UNO) fabrikasında, Tek Gıda-iş sendikasına üye olan işçiler üzerinde baskı uygulanmasını işçiler ve sendikacılar protesto etti. Eylem fabrikanın yanında bulunan ve Birleşik Metal-iş üyesi ABB işçileri, Antko işçileri ve Tekel işçileri de destek verdi.

Eylemde konuşmasına ABB işçilerine teşekkür ederek başlayan Türk-iş 1. Bölge başkanı Faruk Büyükkucak, Türk-iş'in UNO işçilerinin arkasında olduğunu söyledi. Baskıların devam etmesi halinde, UNO ürünlerine boykot çağrısında bulunacaklarını açıklayan Büyükkucak, patronun işçiler üzerindeki baskısının son bulması çağrısında bulundu. Sendikaların teşkilatlandırma sekreteri Göksel Şengül ise, işten atılan iki işçiyle beraber her gün fabrika önünde beklediklerini söyledi.

BEKO'da işçi kıyımı

Reklamlarda "2010'da dünyanın en çok satan 10 ürünü arasında yer alacak" şeklinde duyuruları BEKO'da, "üretim azalıyor" gerekçesiyle işçi kıyımı yapılıyor. Şu ana kadar 300 kişi işten atıldı. BEKO bünyesindeki işçilerin Arçelik'e geçireceğini belirten işçiler, yılbaşına kadar bin işçinin işten çıkarılacağını, ayrıca idari personelden de 60 kişi işten çıkarıldığını belirttiler. İşçiler, sendikaları Türk-iş'in bu konuda hiçbir açıklama yapmamasından yakındılar.

Tutsak anti emperyalistlerle dayanışmaya

26.11.06 günü Taksim tramvay durağında biraraya gelen devrimci sosyalist dergi ve kurumlar, Tezker'e karşı eylemlerinde tutsak düşen devrimci, demokrat, yurtsever ve anti emperyalist tutsaklarla dayanışmayı büyütmek için basın açıklaması yaptılar.

Savaş karşıtı sloganlarla başlayan basın açıklamasında, emperyalizmin emekçi halklara saldırılarını artırdığı, bölge halklarını köleleştirmek ve Ortadoğu'nun zenginliklerini yağmalamak istediği belirtildi. Ancak emperyalizmin ve siyonizmin, girdiği her yerde direnişle de karşılaştığı söylenerek, Vietnam'da olduğu gibi emperyalizmin yeni yenilgilerinin de gündeme geleceği belirtildi.

5-6 Eylül tarihlerinde Lübnan'a asker gönderme tezkeresinin meclisten geçirilmesine tepki göstererek sokaklara dökülen devrimci, demokrat ve yurtseverlerin üzerine panzerlerle, gözyaşartıcı bombalarla, joplarla saldırı. 60 kişiyi gözaltına alarak 18 kişiyi tutukladılar ve F tipi hücrelere koydular. Basın açıklaması, tutuklu antiemperyalistlerle dayanışmak için mahkemelere kitleli katılım çağrısıyla son buldu. Yeniden sloganlar atılarak tramvay durağından Tünel'e kadar bildiri dağıtılarak yürüyüş yapıldı. Eylemi PDD, HÖC, BDSP, İLPS, HKM, Odak, Devrimci Hareket, EHP ve Kaldıraç örgütledi.

Öğrenci gençliğin gündemi: ZAMLARA KARŞI EYLEMLER

Okulların açıldığı günden bu yana, tek tek üniversitelerde, tek tek kampustalarda oldukça önemli bir eylemlilik süreci yaşanıyor. Birbirinden kopuk, birbirinden bağımsız ve yerel eylemler gibi görünüyor bunlar. Ancak hepsi aynı gündemi taşıyor: Zamlar!

Bazı okullarda yemek zamları, bazı okullarda ulaşım zamları, bazılarında kantin zamları oluyor eylemin konusu. Tek bir eylem değil, her bir okulda bir aydan fazla süren bir eylemlilik süreci olarak yaşanıyor. Devletin saldırısına, soruşturma terörüne, okul yönetiminin tehditlerine rağmen, sayı azalmıyor, artıyor. Kimisinde kendiliğinden, kimisinde devrimci öğrencilerin önderliğinde başlıyor bu eylemlilik süreci; ama hepsinde de duyarlı-demokrat öğrencilerin daha ötesinde, sıradan öğrencilerden de önemli düzeyde bir destekle eylemler büyüyor.

Öğrenci hareketinde yeni bir soluk

Yaşanan eylemler, öğrenci hareketinin gelişimi açısından yeni bir döneme işaret etmektedir. Geçtiğimiz üç yıla öğrenci hareketi açısından damgasını vuran şey, soruşturma terörüdür. Öğrenciler üzerinde demokles'in kılıcı gibi estirilen soruşturma terörü, hem devrimci öğrencilerin okullardan uzaklaştırılmasına, hem de devrimcilere sempati duyan kesimlerin baskı altına alınmasına neden olmuştur. Üniversiteyi kazanmanın bu kadar zorlaştırıldığı, emekçi çocuklarına böylesine kapıların kapatıldığı bir dönemde, güç bela üniversiteyi kazanan gençler, soruşturma saldırısı karşısında, daha baştan bir yıl-ginlik ve temkinlilik duygusuna kapılmışlardır. Zaten devletin de amacı buydu. Sadece okulları devrimci öğrencilerden temizlemek değil, bu durumu geride kalan öğrenciler için etkili bir yıldırma amacı olarak kullanmak istiyorlardı. Öğrenci hareketinin gelişmesinin önünü tümenden kapatmak, yeni öğrencilerin bir şeyler için harekete geçmesini ilk günden kesmek istiyorlardı. Yeni kuşakları, ilk günden cendereye almak, böylece sorunsuz, engelsiz, muhalefetsiz bir üniversite ortamı yaratmak istiyorlardı.

Ancak planlarının önündeki en büyük engel, yine kendileri idi. Öğrenciler, belki devrimci gündemlere karşı kısmen uzaklaştırdı. Diğer taraftan, kapitalizmin açgözlülüğünün ve kar hirsının doğal bir sonucu olarak, yemek-ulaşım gibi kalemlere yapılan zamlara karşı yükselen tepki, sadece devrimci-demokrat değil, sıradan öğrencileri bile içine çekti. Birbirinden farklı üniversitelerde patlayan eylemler yaygınlaştı, kitleselleşti.

Hareketin belli bir gerileme ya da yenilgi yaşadığı dönemlerde, öğrencilerin ekonomik-akademik taleplerinin öne çıkması, buna karşı yapılan eylemlerin ise, daha kitlesel olması doğaldır. Böylece, geniş kitlelerin devrimcilerin önderliğinde harekete geçmesinin, öğrenci hareketinin geçmiş deneyimleri konusunda bilgi sahibi olmasının, kazanmanın yolunu ya da kaybetmenin nedenini kendi pratikleri içinde görmesinin olanakları güçlenmektedir. Devrimci gençlik örgütlerinin bu durumu doğru bir şekilde analiz etmesi ve değerlendirmesi, öğrenci hareketinin geleceği açısından yaşamsal önemdedir.

Yıldız'da yemek zamlarına karşı

Yıldız Teknik Üniversite'sinde yemek zammı ve akbil uygulamasına tepkiler sürüyor. Akbil uygulaması nedeniyle öğrenciler aynı gün içinde ikinci kez yemek almak, ya da arkadaşlarına yemek ısmarlamak istediklerinde, fahiş fiyatlar ödemek zorunda kalıyorlar. Ayrıca yemekhanenin erken kapanmasından dolayı, ikinci öğretim öğrencileri yemekhaneden faydalanamıyorlar.

Bu uygulamalara karşı çıkan öğrenciler, 1-3 Kasım tarihleri arasında yemek boykotu gerçekleştirdiler. Üniversite kapısında yapılan basın açıklaması ile başlayan boykota yüzde 95 gibi oldukça büyük bir katılım sağlandı. Bu süre içinde yemekhane 15 milyarlık zarara uğradı. Rektörlük, yemek şirketinin tek başına ihaleye girerek kendi fiyatını dayattığını söyleyerek sorunu kendi üzerinden atmaya, kenara sıyrılmaya çalıştı. Oysa okuldaki her türlü ticari işten rektörlüğün de faydalandığı, kendi rantını garantiye aldığı biliniyor. Boykota 6 Kasım günü toplanan imzaların ve taleplerin rektörlüğe teslim edilmesi için ara verildi. Sorunun çözülmemesi durumunda boykotun daha geniş olarak yeniden başlatılacağı uyarısı yapıldı.



17 Kasım günü ise, YTÜ Merkez kampüsü giriş kapısı önünde bir araya gelen öğrenciler, yaptıkları basın açıklaması ve 15 dakika süren oturma eylemiyle yemek zamlarına karşı protesto ettiler.

Bursa'da ulaşım zammına karşı

Uludağ Üniversitesi öğrencilerinin yüzde 25'lik ulaşım zamlarına karşı başlattığı eylemler sürüyor. Ulaşım

zammının yapıldığı ilk günlerde her gün üniversite içindeki 1 km.lik yolu yürüme eylemi düzenleyen öğrenciler, yeni eylem biçimleriyle seslerini yükseltmeye, daha geniş öğrenci kitlelerinin katılımını sağlamaya çalışıyorlar. Önce yü-

rüyüşlere katılan, otobüs kartlarını elinde sallayarak yürüyen öğrenci sayısı arttı. Sonrasında sessiz yürüyüşleri alkışlı, ısıklı yürüyüşlere dönüştü. Jandarmanın öğrencilere saldırmasına rağmen, katılım ve kararlılık büyüdü. Bu yürüyüşlere öğretim görevlileri ve BATİS de destek verdi.

Çeşitli tarihlerde yapılan basın açıklamalarının yanı sıra, yerel yönetimlerle ilgili yapılan bir panelin arkasından, zamların geri çekilmesi talebiyle Bursa Büyükşehir Belediyesi'nde eylem gerçekleştirdiler. Belediye meclisinin toplantısına katılarak taleplerini orada tartışmak isteyen öğrenciler, polis tarafından engellendiler. Bunun üzerine heyet oluşturarak belediye yetkilileriyle görüştüler ve topladıkları 4 bin imzayı belediyeye teslim ettiler.

Adana'da yemek zamlarına karşı

Çukurova Üniversitesi öğrencileri, yemek zamlarına karşı başlattıkları eylemleri daha örgütlü bir biçimde yürütüyorlar. Eylemler, Zamlar Geri Çekilsin Platformu tarafından örgütleniyor. Ekim ayında 2 bini aşkın dilekçeyi rektörlüğe teslim etmelerinin ardından, zamların geri alınması yönünde bir gelişme gerçekleşmeyince, 1 günlük yemek boykotu düzenlemişlerdi. Boykota saldıran devlet, 20 öğrenciyi gözaltına aldı ve öğrencileri yemekhanenin önünden uzaklaştırdı. Bu defa da öğrenciler yemekhanenin önünde oturma eylemi, arkasından da 200 kişilik bir grup olarak dersliklere yürüyüş gerçekleştirdiler. Eyleme Eğitim-Sen de destek verdi.

Diyarbakır'da yemek zammına karşı

Dicle Üniversitesi öğrencileri, Ziya Gökalp Öğrenci Yurdu'nda yaşanan sorunları ve kantin yemek ücretlerinin yüksek oluşunu protesto etmek amacıyla, boykot başlattı. 300 öğrencinin katıldığı ve 10 gün sürecek olan boykotun taleplerini öğrenciler şöyle sıraladılar: Varolan kantin ihalesinin feshedilerek yeni bir kantin ihalesinin açılması; öğrenciler arasından seçilecek 3 temsilcinin ihale sürecinde gözlemci olarak bulunması; yurttaki sosyal ve kültürel etkinliklere izin verilmesi; idare ve güvenlik görevlilerinin öğrenciler üzerindeki baskılara son vermesi; öğrenciler tarafından belirlenen 5 gazetenin kantine alınması; yemeklerin kalitesinin iyileştirilmesi; 3 çeşit yemek verilmesi ve bu yemeklerin fiyatının 2 YTL'yi geçmemesi.

Yurt yönetmeliğine göre, 10 gün boyunca boykot edilen bir ihale hükümsüz sayılıyor. Öğrenciler bu nedenle boykotlarının süresinin 10 gün olacağını açıklıyorlar.

Gazi Üniversitesi'nde faşist saldırı

3 Kasım günü Gazi Üniversitesi Beşevler kampusunda, faşistler devrimci öğrencilere silahlı saldırı gerçekleştirdi. 7-8 kişilik faşist grup, 'top sakal' ve 'uzun saç' gerekçesiyle iki öğrenciyi saldırdığını gören devrimci öğrenciler, faşistlerin üzerine gitti. Bunun üzerine faşistler, silahlarını çekerek devrimcilere ateş açtı. Bütün öğrencilerin didik didik aranarak girdikleri kapıdan, faşistler ellerini kollarını sallayarak geçiyor ve içeriye her türlü saldırı aletini, silahlarını sokabiliyorlar. Saldırıları okulun güvenlik görevlilerinin gözü önünde gerçekleştiriyor ve sonra da okuldan rahatça ayrılabilirler.

Saldırıda üç kurşunla bacağından yaralanan Arslan Oktay, burnu kırılan Abdullah Demir ve çeşitli yerlerinden yaralanan iki öğrenci Gazi Hastanesi'ne kaldırıldı. Olayın hemen arkasından hastane önüne giden devrimci-demokrat öğrenciler, aynı akşam Yüksel Caddesinde basın açıklaması yaparak faşist saldırıyı protesto ettiler. Basın açıklamasına 200 kişi katıldı.

Silahlı saldırıyı gerçekleştiren Tolunay Bostancı, daha önce de 2005 yılında EMEP binasının kurşunlanması olayına karışmıştı. Tıpkı o olayda olduğu gibi, üniversitedeki olayın arkasından da kampustan rahatça ayrıldı. Ancak

böylesine bariz bir biçimde devletin ve özel güvenliğin işbirliği ile gerçekleştirilen saldırıya karşı tepkilerin yükselmesi, devleti göstermelik bir adım atmak zorunda bıraktı. Göstermelik bir gözaltı ile tepkileri yatıştırmak isteyen devlet, 7 Kasım günü Tolunay Bostancı adlı faşisti gözaltına almak için, onun oyun oynamakta olduğu kahveye ekip gönderildi. Ancak Bostancı, kendisini gözaltına almaya gelen Erhan Ataman adlı polis komiserini vurarak öldürdü. Bir polisin ölümü üzerine, Bostancı'nın peşine gerçekten düşen polisler, bir gün sonra onu yakaladılar.

Devlet, sivil faşistleri piyon olarak kullanıyor ve onları devrimcilerin üzerine rahatlıkla sürebiliyor. Çok fazla tepkiler yükseldiği zaman da göstermelik tutuklamalar yapıyor. Ancak bu olayda, kendi canının derdine düşen faşist Bostancı, devrimcilere karşı pervasızca kullandığı silahını devletin kendisine doğrulttu. Böylece devlet, kendi kurduğu planlara, bu defa kendinden kurban vermiş oldu.

Gazi Üniversitesinde ise, 9 Kasım günü ikinci bir faşist saldırı daha gerçekleşti. Ergin Suhr'a adlı devrimci öğrenciyi zincirlerle saldıran faşistler, Suhr'a'yı ağır yaraladılar. Gazi Hastanesi Acil servisine kaldırılan öğrenci beyin kanaması geçirdi.

6 Kasım'da alanlarda

YÖK'ün kuruluşunun 25. yılında, protesto gösterileri ve eylemler, Türkiye'nin çeşitli illerinde yapıldı. Bu eylemlerde YÖK'e karşı olan öfke dile getirilirken, YÖK'ün kaldırılması istendi.

YÖK'e karşı İstanbul'da 4 Kasım'da Kadıköy'de bir miting düzenlendi. Mitingi, Proleter Devrimci Gençlik, Ekim Gençliği, Sosyalist Gençlik Derneği, Devrimci Sosyalist Gençlik, YÖGEH, Yeni Demokrat Gençlik, Demokratik Gençlik Hareketi, SDP Gençliği, EHP Gençliği, DTP Gençliği, EMEP Gençliği, SDG, DGD, Genç Direnişçi, TUM-İGD, Özgürlükçü Gençlik Derneği ortak örgütledi.

Soğuk bir havada gerçekleştirilen miting, GATA Önünde kortejlerin oluşturulmasıyla başladı. Kortejlerden sık sık "YÖK Kalkacak, Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "Yaşasın Demokratik Bilimsel Üniversite Mücadelemiz", "YÖK, Polis, Medya Bu Abluka Dağıtılacak", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları atıldı.

Proleter Devrimci Gençlik kortejinde ise "YÖK'e Hayır, YÖK'ü Dağıtacağız", "Yaşasın Özerk Demokratik Üniversite Mücadelemiz", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "Kurtuluş Devrimde Sosyalizmde", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganları atıldı.

Kadıköy İskele meydanına kitlenin girmesinin ardından, devrim, sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından mitingün ana konuşması yapıldı. Konuşmada YÖK'ün 12 Eylül döneminden itibaren üniversiteler üzerinde estirdiği baskılara değinilirken, eğitimin, parası olanın alabildiği bir olgu haline geldiğine, ticarileşmenin üniversitelerden ilköğretim sıralarına kadar arttığına vurgu yapıldı. Devamında okullardaki soruşturmalara, atımlara ve bu baskının toplumu sindirme amacı taşıdığına değinildi. YÖK'ün üniversiteli gençliği hiçbir zaman sindiremediğine de vurgu yapılan konuşmanın ardından, KESK Şubeler Platformu temsilcisi kısa bir konuşma yaptı.

Havanın soğuk olmasından kaynaklı programın kısa tutulduğu mitingde, üniversitelerden atılan bir öğrenci soruşturmalara ve üniversitelerdeki atımlara değinen kısa bir konuşma sundu. Veliler adına yapılan konuşmanın ardından liseliler de kürsüdeki yerini alarak, YÖK'ün liseler üzerindeki etkisine değindiler. Özellikle liselerde son dönemde artan çeteleşme ve mafyalaşma, uyuşturucu yaygınlığına vurgu yapan konuşma, liselilerin mücadelesinin de süreceğini belirterek bitirildi. Konuşmaların ardından Grup Vardiya'nın söylediği marşla miting sona erdi.

Mitingin dağılmasının ardından YÖGEH'li öğrencileri takip eden polisler 5 YÖGEH'li ve 1 EMEP Gençliği üyesi öğrenciyi "yasadışı slogan attıkları" gerekçesiyle gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar daha sonra serbest bırakıldı.

Mitinge 1500 kişi katıldı. Havanın aşırı soğuk olması ve İstanbul'un kimi bölgelerinde kar yağmış olması katılımın beklenenden altında kalmasına neden olmuştu. Miting, YÖK protestolarının en kitlesel eylemi olurken, devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerin birlikte hareket etmenin koşullarını yaratabileceklerini de göstermiş oldu. Öğrenci gençlik dışında, sendikalar ve kitle örgütlerinin katılımı yok denecek kadar azdı.

İstanbul'daki diğer eylemler ise 6 Kasım'da Beyazıt'ta yapıldı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eyleme, birçok gençlik örgütü katıldı. Eylemde okuldan atılan öğrenciler adına konuşmalar yapılırken çekilen halayların ardından atılan sloganlarla bitirildi. Eylemde sık sık "YÖK Kalkacak, Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek" sloganları atıldı.

Ankara'da ise 6 Kasım'da YÖK önünde eylem gerçekleştirdi. Eyleme 300 kişi katıldı. 7 Kasım'da Kurtuluş Parkı'ndan toplanarak Sakarya Caddesi'ne yürümek isteyen öğrencileri, polis ablukaya aldı. Öğrencilerin kararlı tutumu sayesinde barikadı kaldırmak zorunda kalan polis, Mithatpaşa Caddesi'nde öğrencilere saldırdı. Saldırıda 50'ye yakın öğrenci gözaltına alındı. Aynı gün Trabzon'da gerçekleştirilen eylemde ise 30' yakın öğrenci gözaltına alındı. Adana, İzmir, Bursa, Antakya'da da YÖK karşıtı gösteriler düzenlendi.

YÖK eylemleri genel olarak bu yıl da parçalı bir şekilde geçti. İstanbul'daki 4 Kasım mitingi en geniş katılımı örgütlenen eylem olurken, diğer illerdeki eylemler, ayrı ayrı gençlik örgütleri tarafından gerçekleştirildi. Eylemlere saldıran polisler onlarca öğrenciyi joplarla, gaz bombalarıyla dağıtarak gözaltına aldı. Öğrenciler bu saldırılara karşı militan bir tutum almasını bildi.

YÖK protestolarının bu yılki gündemlerini okuldan atımlar, soruşturmalar ve harçlara, yemek ücretlerine, ulaşım ücretlerine yapılan zamlar oluştururken, Kürdistan'a yönelik artan faşist teröre, cezaevlerinde devam eden tecrit uygulamalarına da vurgular yapıldı.

HKM'ye de "Hırsız" girdi

Son dönemlerde yoğunlaşan devrimci kurum ve dergilere "hırsız" girmek olayı bu kez de Halk Kültür Merkezleri'nin merkez bürosunda yaşandı. 22 Kasım'da Halk Kültür Merkezi'ne gelen çalışanlar, kapının kırılarak, içeriden bilgisayar kasalarının alındığını fark ettiler. Kasalar dışında hiçbir şeye dokunulmaması, "hırsız"lığın adresini gösteriyor. Daha önceki aylarda da Devrimci Demokrasi, İşçi Köylü dergilerinin bürolarına "hırsız"lar girmiş, çeşitli devrimci kurumlarda da yangınlar çıkarılmıştı.

Ayrıca, Özgür Gündem gazetesi, yayınlanan yazılarda "bölücülük" propagandası yapıldığı gerekçesiyle 15 günlük kapatma aldı. TMY'nin kanunlaşmasıyla elini "güçlendiren" devlet, toplatmalarla, gözaltılarla ve tutuklamalarla herkesi baskı altına almaya çalışıyor. Ancak bu baskılar bizleri yıldıramayacak.

Ankara Üniversitesi'nde Bakan Çiçek'e protesto

Geçtiğimiz ay gerçekleşen bu olayı, elimize geç ulaşmasına rağmen öneminden dolayı bu sayfamızda yayınlıyoruz.

O güne ilişkin olarak bir okurumuzun gözlemleri ise şöyle:

Ankara Üniversitesi'nde Türk Medeni Kanunu'nun yürürlüğe girmişinin 80. yıldönümü dolayısıyla düzenlenen sempozyuma, İsviçre Adalet Bakanı Cristoph Blocher ile birlikte katılan Adalet Bakanı Cemil Çiçek ve Hikmet Sami Türk protesto edildi.

Hukuk Fakültesi'nde düzenlenen sempozyumun başlamasıyla birlikte yaklaşık 100 devrimci-demokrat öğrenci, sempozyumun yapıldığı binanın önüne gelerek, Adalet Bakanı Cemil Çiçek'i ve Eski Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ü protesto etti. "Katil Bakan üniversiteden defol", "Üniversitede katilleri istemiyoruz" şeklinde slogan atan ve F tipi cezaevlerini protesto için ölüm orucunda olan avukat Behiç Aşçı'nın da isminin yer aldığı "Behiç Aşçı ölüm orucunda 183. gününde" pankartı taşıyan öğrenciler, ablukaya alınarak sempozyumun bitimine kadar çember içinde tutuldu. Bakana soru sormak için yanına yaklaşan 3 öğrenci polis tarafından gözaltına alındı.

Akşam saatlerinde Ziya Gökalp Caddesinden Yüksel Caddesine kadar yaklaşık yüz metre yürüyen öğrenciler, burada gözaltılarını serbest bırakılması için bir basın açıklaması yaptı. Ertesi gün Cebece kampüsü içinde toplanan 50'yi aşkın öğrenci kampüs içinde yaklaşık 50 metre yürüyerek kampüs çıkışında bir basın açıklaması yaptı. Devrimci-demokrat öğrenciler adına yapılan açıklamada, gözaltılarını serbest bırakılması, soruşturmaların geri çekilmesi ve okula katillerin sokulmaması istendi. Yürüyüş boyunca slogan atan öğrenciler, bundan böyle de üniversitelerine sahip çıkacaklarını gösterdiler. Gözaltına alınan öğrencilerden ikisi serbest bırakılırken bir kişi tutuklandı.

"Bir öğrenci olarak günün olağan olan ama aslında olağandışı seyreden, tahmin edilemeyecek sürprizlerle dolu bir kesitinde, hocaların bizimle ister insan olarak istese öğrenci olarak uyumsuz olan sistemin ağırlığı altında tökezlerken, tek ihtiyacımız olan dinlenmek ve eve gidip rahatlamaktır. İşte eve dönerken okulumuzda polisleri görmek ve adalete balta indirilmesine öğrencileri sıkıştıran onları nerdeyse yaşama haklarını ellerinden alırcasına ablukaya aldıklarını görmek, herkesin talihsizliği değildir. Böyle "iyimser ve adil" bir tablo içerisinde eksik olan iki duvar çivisini eklediğimiz zaman, tablomuzu zamanın sisli perdesine sabitlemiş olacağız."

İki Adalet bakanı. Evet, bu tablo içerisindeki iki çivimiz onlardır. Eski ve yeni olmak üzere iki ayrı zamana sıkıştırılmış ama idealleri düşünceleri ve adaletleri! tamamen aynı olan bürokratlarımızın ziyaretlerinden dolayı okulumuz bir şekilde işgal edilmiş ve arkadaşlarımız sert şekilde tehdit edilerek taciz edilmişlerdir.

Adalet! temsilcilerimizin okula davet edilme nedenleri ise, her duvar köşesine sıkıştıran nefes alma dışında hiçbir hakkımızın olmadığı öğrenciler olarak bizim belimizi büken ne yapsak kendimizi geliştiremediğimiz düşüncemizi bile yasaklar durumunda olan eğitim sistemimizin ne kadar güzel olduğunu övmeleridir. Bunun için de çevre okullardan aynı zihniyete sahip öğrencilerin okula davet edilmesi ve onların okula alınması, onlar dışında okulun kendi öğrencilerinin konferansa alınmaması, öğrencilere ve onların (yasaklı) düşüncelerine ne kadar değer verildiğini göstermektedir. Bu kadar "sıcak ve adil" bir ortamda polis kameralarının neden bu kadar seri halde çalıştığı da anlaşılacaktır."



Emniyetin 'iliştirilmiş' gazetecileri

Emniyet Genel Müdürlüğü, kimi medya kuruluşlarının 'güvenlik muhabirleri'ne, "haber nasıl yazılır" dersi verdi. Emniyet, "bazı haberlerin terör örgütlerinin propagandası niteliği taşıdığı" düşüncesinden yola çıkarak, bu haberleri yazan gazetecileri 'eğitmek' ihtiyacını duymuştu. 6-7 Kasım tarihlerinde Ankara'daki Polis Akademisi'nde verilen derslere Anadolu Ajansı, TRT, Yeni Asya, Bugün, Türkiye, Milli Gazete, Zaman, Kanal A ve İHA, Radikal, Hürriyet ve Sabah gazeteleri katıldı. Semine nere katılacağını duyuran Star, NTV, STV ve SKY Türk ise katılmadılar.

Seminerden önce birer basın açıklaması yapan ÇGD ve Basın Konseyi, seminerin iptal edilmesini istediler. Ayrıca İçişleri Bakanlığı önünde bir araya gelen gazeteciler ve devrimci basın mensupları, Emniyet Genel Müdürlüğü'nü ve iliştirilmiş gazeteciliği protesto ettiler.

Seminerin, emniyet müdürlerinin ABD ziyareti'nin hemen sonrasında gerçekleşmesi, bu seminerin çıkış noktasını da göstermektedir. Gazetecileri birer polis muhabiri haline getirmeye çalışan, gazete sayfalarında polisin dilini ve kavramlarını kullandırmayı hedefleyen bu seminerler, doğrudan ABD patentlidir.

'İliştirilmiş gazetecilik' kavramı, ABD'nin Irak işgalinin başlamasından sonra yayıldı, literatüre yerleşti. ABD ordusuna 'iliştirilmiş' biçimde gezen, orduya bağımlı biçimde yaşayan, ordu tarafından korunan güvenli bölgelerde ikamet eden, haber kaynağı olarak ABD ordu bültenlerini, ordu sözcülerini baz alan bir habercilik tarzıdır bu. Gerçek bir gazeteci gibi kendi gözlemleri, kendi fotoğrafları, çatışmanın ya da olayın çıktığı yerdeki kendi deneyimleri üzerinden değil, ABD'nin verdiği bilgiler üzerinden habercilik yapmaktadırlar. Bu nedenle de gerçekte yaşananları değil, ABD'nin kitlelere duyurmak istediklerini yazarlar. Kimlikleri 'gazeteci' olduğu için de, kitleler üzerinde, devletin resmi sözcülerinden daha etkili olurlar, söyledikleri daha fazla dikkate alınır. ABD emperyalizmi, bu gazeteciler aracılığıyla, Irak'ta yaşanan her şeyi, kendi ülkesinde olabildiğince tozpembe göstermeye çalışmıştır. Hatta çoğu zaman, ABD'deki basın organları, Irak haberlerini ya hiç vermemekte, ya da kısacık özetlerle geçiştirmektedir. ABD'nin Irak'ta gerçekleştirdiği vahşet ve katliamların, yaşadığı hezimetin ABD halkına olabildiğince geç yansıtılması, 'iliştirilmiş' gazetecilik tarzının ürünü ve 'başarısı'dır.

'İliştirilmiş' basın-sürekli sansür

ABD emperyalizminden gereken dersleri alarak ülkeye dönen emniyet müdürlerinin gerçekleştirdiği seminerler de bu 'iliştirilmiş' gazetecilik tarzının ülkemize taşınmasını amaçlamaktadır. Seminerlerden birinin konuşmacısı olan Polis Akademisi Öğretim Görevlisi Doç. İhsan Bal'ın, "önemli olan teröristi öldürmek değil, halkı kazanmaktır" sözleri bunun somut göstergesidir. Daha öncesinde de generaller, basın toplantıları düzenlemiş, kimi haberlerin verilmemesi yönünde uyarılarda bulunmuştu.

12 Eylül sonrasında kitleler, basında kendilerini doğrudan ilgilendiren haberlerin hiçbirisini bul-

'İliştirilmiş gazetecilik' kavramı, ABD'nin Irak işgalinin başlamasından sonra yayılmış, literatüre yerleşmiş bir kavramdır. ABD ordusuna 'iliştirilmiş' biçimde gezen, orduya bağımlı biçimde yaşayan, ordu tarafından korunan güvenli bölgelerde ikamet eden, haber kaynağı olarak ABD ordu bültenlerini, ordu sözcülerini baz alan bir habercilik tarzıdır bu. Gerçek bir gazeteci gibi kendi gözlemleri, kendi fotoğrafları, çatışmanın ya da olayın çıktığı yerdeki kendi deneyimleri üzerinden değil, ABD'nin verdiği bilgiler üzerinden habercilik yapmaktadırlar. Bu nedenle de gerçekte yaşananları değil, ABD'nin kitlelere duyurmak istediklerini yazarlar. Kimlikleri 'gazeteci' olduğu için de, kitleler üzerinde, devletin resmi sözcülerinden daha etkili olurlar, söyledikleri daha fazla dikkate alınır.

madılar. 12 Eylül öncesinin gazete sayfaları devrimci eylemlerle, işçi-emekçi grev ve direnişleriyle dolup taşarken, 12 Eylül sonrasında sansür ortamında bu haberler bir anda sayfalardan silindi. En önemli eylemler bile, gazetelerin ancak bir köşesinde küçük birer yer bulabildiler. Boş kalan sayfaları doldurmak için ise, çıplak kadın resimleri, intihar-cinnet haberleri, magazin ve spor magazini, caretta kaplumbağaların neslinin tükenmekte olduğu gibi haberler manşete çıkarıldı. Böylece kitleler politik atmosferden uzaklaştırıldı, yapay ve çarpık gündemlerle kitlelerin bilinçleri çarpıtılmaya çalışıldı. 12 Eylül yılları, hangi haberin ne zaman 'sakıncalı' kabul edileceğinin bile bilinmediği, bu nedenle de gazetecilerin otosansürünün devletin sansüründen bile daha etkili hale geldiği yıllar oldu.

'90'lı yıllarda kitle hareketinin yeniden yükselişi ile birlikte, gazeteler devrimci eylemlere ve kitle hareketlerine daha fazla yer ayırmak zorunda kaldılar, mücadele kendi meşruluğunu yarattı, devletin sansürünün etkisini zayıflattı. Ancak son yıllarda, yeniden bu yöndeki girişimler artıyor. Çeşitli yasal düzenlemeler sayesinde, kitleleri yakından ilgilendiren pek çok haber, burjuva basında ya hiç çıkmıyor, ya da çarpıtılmış bir biçimde çıkartılıyor. İşçi emekçi eylemleri, çok etkili bir noktaya ulaşmadığı sürece, burjuva basın tarafından görmezden geliniyor. Burjuva basın, uşaklıkta sınır tanımıyor, burjuvaziyi, devleti rahatsız edecek haber ve gelişmelerden uzak duruyor.

Ancak görünen o ki, bu bile burjuvazi açısından yeterli olmuyor. Burjuvazi, çıkan haberlerin dil ve üslubunun bile doğrudan polis jargonuna ait olmasını istiyor. Kitle eylemleri ya da devrimci faaliyetler söz konusu olduğunda, kısmen 'tarafsız' bir basın diline bile tahammül edemiyor; en saldırgan, en tepkili, en kinli dilin kullanılmasını, haber konusu olan faaliyet ya da direnişin tümüyle mahkum edilmesini, polis yaklaşımıyla lanetlenmesini istiyor. Kısmen 'tarafsız' bir burjuva basın dilinin bile, kitlelerde belli bir etkilenme yaratabileceğinden, bir etki uyandırabileceğinden korkuyor. Bu nedenle, Polis Akademisindeki konuşmacının söylediği gibi, 'halkı kazanmak' için, kitleleri burjuvazinin bakış açısına, politik hattına ve yaklaşımına yedeklemek için bu seminerleri gündeme getiriyor. Gazetecileri doğrudan 'polis muhabiri' haline getirmek istiyor.

ÇGD ve Basın Konseyi ise, sansürün en

üst noktası anlamına gelen bu seminerleri ve devletin bu yaklaşımını protesto ederek, meslektaşlarını bu politikadan uzak kalmaya çağırırdı. Yaptıkları basın açıklamasında, halkın haber alma özgürlüğünün resmi söyleme sıkıştırılmak istendiğini belirterek, TMY'nin ve TCK'nın 301. maddesinin iptalini istediler. Meslektaşlarını gazetecilik mesleğinin etik değerlerini hatırlattılar, gazetecilik mesleğine yakışır ahlak ve onuru göstermeye çağırırdılar.

Bir yanda tüm gazeteciler "polis muhabiri" haline getirilmek istenirken ve koyu bir otosansür dönemi başlatılırken, diğer yanda devrimci basın üzerindeki baskılar, gözetim ve tutuklamalar da sürüyor. Son olarak Genelkurmay Başkanı Büyükanıt'ın ihbarı ile Özgür Gündem gazetesine 15 günlük yayın yasağı getirilmesi, bu saldırıların geldiği boyutu gösteriyor. Basın, polis ve askerler tarafından kısıpaca alınmış durumda, kitlelerin haber alma özgürlüğünü tamamen ortadan kaldırmak istiyorlar.

Basın özgürlüğü de diğer politik özgürlükler gibi, dışı dış bir mücadeleyi gerektiriyor. Devrimci-demokrat gazeteciler, bombalara, kurşunlara, ağır hapis cezalarına, kapatmalara karşı yıllardır direnmiyor. Gazete ve dergilerini bu zorluklar içinde, büyük fedakarlıklarla çıkarmayı başarıyorlar. Onlar 'iliştirilmiş gazetecilere', otosansürcülere karşı, gazetecilik mesleğinin de onurunu temsil ediyorlar. Fakat sadece bununla bitmiyor. Okurların da üzerine düşeni yapması, bu gazete ve dergileri daha fazla sahiplenmesi, haber alma hakkına yönelik her tür saldırıya daha büyük tepki göstermesi gerekiyor. Aksi halde, ortaçağ karanlığına, 12 Eylül yıllarına benzer bir karanlık dönem bizi bekliyor.



Ateşkes süreci ve Öcalan'ın son açıklamaları üzerine

PKK'nin 1 Ekim'den itibaren başlattığı tek taraflı "ateşkes" kararından bu yana iki ay geçti. Bu süre zarfında devletin operasyonları durmak bilmedi. HPG'nin bu konuyla ilgili yaptığı açıklamada, Ekim ayı içinde TSK'nın 42 operasyon gerçekleştirdiği, bu operasyonlarda 23 çatışmanın yaşandığı, 12 asker ile 8 gerillanın yaşamını yitirdiği belirtildi. Kasım ayında da devletin operasyonları sürdü. Henüz kesin rakamlara ulaşılmamakla birlikte, Ekim ayından daha yoğun bir saldırı furcasının olduğu söylenebilir.

Saldırıları, sadece gerillaya yönelik de değil. Kürt halkının en temel haklarına yönelik olarak sürüyor. Gerilla cenazeleri ailelerine verilmiyor haia. JITEM'in provokatif eylemleri, yeni biçimlerle devam ediyor. Şemdinli'den sonra benzer bir saldırı Şırnak'ta gerçekleşti. Şırnak'a bağlı köyleri basan JITEM, köy halkı üzerinde terör estirdi.

Kürt halkının haber alma hakkı da tehdit altında. Özgür Gündem gazetesi, Genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt'ın "PKK'nin propagandasını yapan gazeteler var" demecinin ardından 15 günlük kapatma cezası ile karşı karşıya kaldı. Bugüne dek Kürt basını, birçok saldırıya maruz kaldı. Gazete binaları bombalandı, çalışanları katledildi, kaybedildi, yaralandı, tutuklandı... Kaç kez toplatma ve kapatma cezalarıyla karşılaştı. Ama her defasında halka yeniden ulaşmayı başardı. Bu kez de öyle oldu. Faşizmin bir saldırısı daha püskürtüldü.

Fakat son iki aydır yaşanan gelişmeler, devletin "ateşkes süreci"ni daha yoğun saldırılar için değerlendirdiği. Bir yandan Kürt baskıları arttırırken, bir yandan da uluslararası düzeyde атаға geçmiştir. Avrupa'ya, Kürt ulusal hareketine maddi destek sunmakla suçlamakta, Roj TV'nin kapatılması için çabalarını sürdürmektedir. ABD'den somut adımlar atmasını istemekte, PKK Koordinatörü Raltson'un Türkiye'ye "eli boş gelecekte, gelmemesi"ni diplomatik bir dille söylenmektedir. PKK Koordinatörü'nden beklentiler, iyice azalmış durumdadır.

Öcalan, ateşkes sürecinin zamanını bildirdi

PKK'nin ateşkes ilanından sonra, bir ay kadar avukatları ve ailesiyle görüşürülmeyen Öcalan, yaptığı ilk görüşmede, ateşkesin Mayıs ayına kadar süreceğini açıkladı. Öcalan, ateşkes hükümetin yaklaşımını eleştirdikten sonra, "Bu son şanstır. Her şeyin bir sınırı vardır ben ancak altı ay bu ateşkes üzerinde etkili olabilirim, ondan sonra istesem de etkili olamam. Ne PKK beni dinler, ne ben bir şey yapabilirim..." dedi. Özellikle Abdullah Gül'ün, operasyonların süreceği, genel affın değil, teslim olan militanların pişmanlık yasasından yararlanacağı yönü açıklamalarını, bu süreci baltalamak olarak değerlendiren Öcalan; "Mayısa kadar çözüme yönelik adımların atılması gerekir. Eğer çözüm için adım atılmazsa önümüzdeki altı aylık sürenin sonunda süreç değişecektir" diyerek bu sürenin iyi değerlendirilmesi gerektiğini vurguladı.

Bir sonraki görüşmesinde de aynı konuya değinen Öcalan; "o tarihe geldiğimizde olumlu adımlar atılmazsa bütün arkadaşlardan özür dileyeceğim. Biz elimizden

geleni yaptık ama olmadı diyeceğim. Ve ondan sonra ne yapacaklarına kendileri karar vereceklerdir" dedi.

Böylece Öcalan, ateşkesin süresini de belirtmiş, muhataplarına gereken uyarıları göndermiş oldu.

Mayıs ayının, Türkiye'de cumhurbaşkanlığı seçimlerine denk gelmesi ve bu seçimlerin egemen sınıfların kendi aralarında da ciddi bir kapışma noktası olması dikkat çekiyor. Ateşkes sürecinin de, cumhurbaşkanlığı seçimleriyle bağlantılı ele alınması, bir kez daha egemen sınıflar arasında çelişki ve çatıllara oynandığını gösteriyor.

PKK yöneticilerinden Duran Kalkan da bu konuda yaptığı bir açıklamada, şimdiki cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in "Türkiye için bir talihsizlik olduğunu" söylemiş, yeni cumhurbaşkanının "Türkiye'nin yapısına uygun, Türkiye siyasetine katkı sunabilecek biri" olması gerektiğini eklemiştir.

Öcalan'ın ve Kalkan'ın açıklamaları, PKK'nin, cumhurbaşkanı seçimlerine kilitlendiğini, ateşkes süreci de dahil, atacakları adımları, cumhurbaşkanlığı seçimlerine göre belirleyeceklerini ortaya koyuyor.

Ağar'a biçilen misyon

Ateşkes kararından sonra Diyarbakır'da yaptığı bir konuşmada "dağda silahla dolaşacaklarına, düz ovada siyaset yapsınlar" sözüyle gündeme oturan Mehmet Ağar'ın bu yaklaşımı, PKK'li yöneticilerden sonra Öcalan tarafından da olumlu karşılandı.

Barişi, ancak savaşan tarafların yapacağını, Mehmet Ağar'ın da bölgede süren savaşın önemli bir kesitinde görev aldığını söyleyen PKK'li yöneticiler, duygusal ve kinci davranmayacaklarını söylemişler ve Ağar'ın bu sözlerine önem verdiklerini belirtmişlerdi.

Öcalan da Ağar'ı, Güney Afrika'daki beyaz azınlığın lideri De Clark'a benzetti. Öcalan avukatlarıyla yaptığı görüşmede, Güney Afrika'da siyahların sömürülen, beyazların sömüren oldukları dönemde De Clark'ın Apartheid yönetiminin başında bulunduğunu, siyahların mücadelesine önderlik eden Mandela'nın ise uzun yıllar hapiste yattıktan sonra onunla uzlaşmaya gittiğini söyledi. Güney Afrika'da kötü muamelenin sorumlusu olan De Clark'ın 90'lı yıllardaki uzlaşmada büyük rolü olduğunu belirten Öcalan, "Ağar, De Clark'ın oynadığı rolü oynarsa, bu Türkiye için önemli olacaktır" dedi. (Özgür Gündem 11 Kasım 2006)

Mehmet Ağar ise, gündeme oturan sözünün ardından verdiği demeçlerde, bu konudaki tutumunu sürdürdü. Ağar, Öcalan'ın İmralı'dan yaptığı açıklamalara Genelkurmay başkanının gösterdiği tepkiyi de doğru bulmadığını uygun biçimde belirtip, Öcalan'ın konuşmasından yana olduğunu ortaya koydu. "Bomba patlamasın, silah atılmasın kimsenin burnu kanamasın demenin kime ne zararı var? Devlet bir husumet üretme tavrı için de değildir, şefkat üretmelidir" diyen Ağar, ateşkesin devam etmesi gerektiğini belirtti.

Öcalan, Ağar'a De Clark rolünü atfederken, Ağar da Öcalan'ın konuşmasını destekleyen açıklamalarıyla birbirlerine "iyi niyet" mesajlarını iletmiş oldular.

Ağar, Kürt sorununun uluslararası güçlere havale edilmesinin rahatsızlığını ifade ederek, kendisinin Amerikan Kürt politikasına uygun hareket ettiğini gözlerden saklamaya çalışıyor. Oysa PKK'li yöneticiler bile, ateşkes sonrasında ABD'yi ve Ağar'ı olumluyor, onların çabalarına büyük önem atfediyorlar. Duran Kalkan, yine söz konusu röportajında; "Ateşkes sürecinde en faal olan gücün ABD olduğu tartışma götürmez bir ger-

Öcalan, Güney'deki oluşuma, ABD'nin işbirlikçisi oldukları gerekçeyle karşı çıksa, söylenecek bir söz yoktur. Ancak PKK, daha önceden de yaptıkları açıklamalarda, ABD ile görüşmelere karşı olmadıklarını, kendilerinin de yer yer görüştüklerini söylemiştir. ABD'nin Irak işgalini "değişim" diyerek öven, yaptığı bir "dış dinamik" olarak "demokratik sömürgecilik" olduğunu söyleyen de PKK'dir. Demek ki, sorun Güney Kürtlerinin ABD ile olan ilişkileri değildir. Sorun, Türkiye'nin bu konudaki rahatsızlıklarını bilerek ondan yararlanmak, o duygulara hitap ederek "muhatap alınmayı" sağlamaktır.

çek. ABD'nin PKK Koordinatörü Raltson, yoğun bir çalışma içerisinde" diyordu.

Öcalan'daki Sevr korkusu

Öcalan Kasım ayında gerçekleşen görüşmede ise, Türkiye'nin en büyük korkusu olan Sevr tehlikesine dikkat çekti. Benzer kaygıları ifade eden Öcalan şunları söylüyor: "Şii-Kürt ittifakından söz etmişim. İran buna destek verecektir. Rusya Çin de bu oluşuma destek verecektir. Böylece Türklerin Orta Anadolu'ya sıkışacağı bir süreç başlayacaktır. Sevr benzeri plan dediğim budur. Türkler, Kürtler ve Ortadoğu'daki bütün halklar zarar görecektir"

Türkiye'yi Sevr tehdidi ile korkutarak Kürtlerle ittifak yapmaya zorlamak, geçmişte de denenmiş ama sonuç vermeyen bir çabaydı. Fakat emperyalizmin "Sevr planı"ndan Kürtlerin de zarar göreceği vurgusu, buna yeni eklendi. Keza bu planın Güney Kürdistan'la bağları da yeni kurulmaya başladı.

Aynı görüşmede Güney Kürdistan'da kurulacak bir devlete karşı olduğunu yineleyen Öcalan, bu oluşumu "Afrika'daki Zuluların yapay devletine" benzetti. "Kuzey Irak'ta kurulmak istenen oluşum, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri'ne benzer aileler, hanedanlar tarafından yönetilen dış güçlere bağlı bir oluşumdur. Bu tür devletleşmeler, antidemokratiktir. İşte son olarak Afrika'daki Zuluların yaşadığı bölgede kurulan yapay devleti buna örnek verebiliriz. Plana göre sınırındaki bazı bölgeler de bu oluşuma katılacak. Resmen sınırlar değişmese de fiilen böyle bir durum yaratılacak."

Öcalan, Güney'deki oluşuma, ABD'nin işbirlikçisi oldukları gerekçesiyle karşı çıksa, söylenecek bir söz yoktur. Ancak PKK, daha önceden de yaptıkları açıklamalarda, ABD ile görüşmelere karşı olmadıklarını, kendilerinin de yer yer görüştüklerini söylemiştir. ABD'nin Irak işgalini "değişim" diyerek öven, yaptığı bir "dış dinamik" olarak "demokratik sömürgecilik" olduğunu söyleyen de PKK'dir. Demek ki, sorun Güney Kürtlerinin ABD ile olan ilişkileri değildir. Sorun, Türkiye'nin bu konudaki rahatsızlıklarını bilerek ondan yararlanmak, o duygulara hitap ederek "muhatap alınmayı" sağlamaktır.

Yoksa Afrika'daki Zulularla Kürtler arasında nasıl bir bağ kurulabilir? Anlaşıldığı kadarıyla Zulular, bir ulus değil, bir kabile topluluğudur. Emperyalizmin, kendi çıkarları için kukla devletler kurduğu bir gerçektir. Fakat her ulus gibi Kürt ulusunun da kendi devletini kurma hakkı vardır. Onun emperyalizme bağımlı bir şekilde kurulmasını eleştirmek başkadır, devlet kurma hakkına saldırarak başka.

PKK, ABD'nin ve onun sözcülüğünü üstlenen Talabani ve Barzani'nin istekleri doğrultusunda "ateşkes" ilan etmiş ve umudunu bunların çabalarına bağlamıştır. Fakat Türkiye'nin ne operasyonları, saldırıları durmuş, ne de ABD'nin girişimleri bir sonuç vermiştir. Hatta Türkiye PKK Koordinatörüne posta koyan bir tutum geliştirmektedir.

Bütün bunlar, emperyalizme ve işbirlikçilerine dayanarak geliştirilen politikaların sonuç vermeyeceğini bir kez daha ortaya koymaktadır. Kürt halkı, kendi kaderini kendisi belirleyecek, gerçek kurtuluşunun yolunu bulacaktır.



Tohumculuk Yasası Geleceğimizi Karartıyor

ABD tekelleri Monsanto ve Cargill, bazı tekellerle birlikte (Pioneer, Syngenta, Novartis, Aventis, Bayer, Limagrain gibi) ve rekabet halinde, dünya tohumculuk sektörünü paylaşmış durumdadır. Tohumculuk yasa taslağı da bu tekellerin denetiminde hazırlanmıştır. Ve taslak, onların istediği maddeleri içerecek şekilde yasallaştı. Üstelik bu yasa ile, emperyalist tekeller, Türkiye'yi emperyalist işgal altındaki Irak'tan çok da farkı ele almamışlarını alenen gösterdiler de. Çünkü yasa, Amerikan ve İngiliz emperyalizminin işgali altında bulunan Irak'ta uygulanan tarımsal kararlarla birebir çakışan veya benzer maddelerle dolu. Özellikle GDO'lu tarım ürünlerinin yetiştirilmesi noktasında.

Tohumculuk Yasa Tasarısı, 1 Ekim 2006 tarihinde Meclis'te kabul edildi. Büyük tepkilere yol açan tasarı, yasa haline getirilmiş oldu böylece.

Yasanın özü şu: Tarımın en önemli girdisi tohum, bir sektör olarak da tohumculuk emperyalist tarım tekellerini azami karını güvenceleyecek bir kar makinesi olacak. Türkiye, bu tekellerin en önemli bir pazarı olarak, genetiği değiştirilmiş tohumlara laboratuvar işlevi gören bir ülke haline gelecek. Kır yoksulları ise, göç yollarına düşecek.

Yasa tasarısı, AB'ye uyum paketi çerçevesinde gündeme girmiş ve uyuma dönük temel etrafında hazırlanmıştı. Fransa ve Hollanda modeline göre oluşturulduğu söylenen bu yasanın, diğer emperyalist güçlerin taleplerini içermeyeceği düşünülmezdi kuşkusuz. Aksine, özellikle de GDO'lu ürün üretimini tekelinde bulunduran ABD, Japonya, Kanada gibi ülkelerin dünya devi haline gelmiş tekellerinin direktifleriyle tamamen uygunluk içerisinde. Yasayla birlikte kurulacak olan "Tohumcular Birliği"nin bileşimine bakmak bile, yasanın emperyalist tekelere sunulmuş bir Türkiye gerçeğine denk düştüğünü göstermeye yetiyor.

Söz konusu birlik, Monsanto ve Cargill türü dev tarım tekellerine bağlı şirket temsilcilerinden oluşuyor. Böylelikle, tohum gibi tarım sektörü için stratejik öneme sahip bir alanda, hükümet (ve Tarım Bakanlığı) bu işin dışında bırakılmış oluyor. Bu da, demek oluyor ki, tekeller, hiçbir bürokratik engele takılmayacak, parlamento perdesi kaldırılmış haliyle sektörü en direkt şekilde yönetecekler.

Elbette, kimin tekel sahibi ya da yöneticisi, kimin parlamento üyesi olduğu, ayrımının iyice silindiği koşullarda, yetkilerin tekelere devredilmesinin önemli olmadığı söylenebilir. Bu doğru da olur. Fakat emperyalist tekeller açısından bunun bile önemi vardır. Çünkü onlar, daha fazla azami kar için hiçbir örtü, hız kesecek hiçbir ayak bağı istememekte, dizinginsiz bir sömürü için her yolu açmaktadırlar.

Kaldı ki, bu tam da, emperyalist ülkeler ve onların hegemonyasındaki bağımlı ülkeler, tekeller ve işbirlikçileri uyumuna özgü ve kaçınılmaz bir durum olarak çıkıyor karşımıza. Egemenlik üç-beş emperyalist gücün elinde toplanırken, dünya işçi ve emekçilerinin açlık ve sefalet içinde yaşamaya terk edildiği, halkların refahı nedir tanımadığı bir dünya bu... Tıpkı Lenin'in parmak bastığı gibi, bir avuç ülkenin (dolayısıyla bir avuç emperyalist tekelin) yönettiği bir dünya... "Sermaye sahipliğinin sermayenin üretiminde kullanılmasından ayrılması; Para sermayenin sanayi sermayesinden veya üretken sermayeden ayrılması; yalnızca para sermayesinden elde ettiği gelirle yaşayan rantiyenin, işverenden ve sermayenin denetimine doğrudan katılan bütün kişilerden ayrılması kapitalizmin genel karakteristiğidir. Emperyalizm veya mali sermayenin egemenliği, bu ayrılığın en geniş boyutlara ulaştığı kapitalizmin en yüksek aşamasıdır. Mali sermayenin, sermayenin

tüm öteki biçimlerinden üstünlüğü, rantiyenin ve mali oligarşinin egemenliği anlamına gelir; Bu da, mali 'güce' sahip az sayıdaki devletin sürülmesi demektir. ..." (Emperyalizm, sf: 86, Evrensel Basım Yayın)

Dünyanın en ücra köşelerine dek dal-budak salmış ABD'li tekeller, tarımın tüm dallarını egemenliği altında tutuyor örneğin. Bunlardan Monsanto, '90'lı yılların sonunda Çukurova ve Harran ovalarında GDO'lu ürün çeşitleri için ülkemizde de denemeler yapmıştı. Türkiye, tarım tekellerinin deneme tahtası olarak kullandığı bir ülkedir zaten.

Bir yandan da, çeşitli türde canlılara kaynaklık eden sulak alanlar bir bahane ile kurutulmuş insanlık suçu işleniyor. Milyonlarca hektar sulak alana sahip Türkiye, bu açıdan Avrupa ve Ortadoğu'yu geride bırakan bir zenginliğe sahipken, pek çok sulak alan yok edilmiş durumda. Şimdi bunlara yenileri eklenecek ve binlerce bitki ve hayvan çeşidi yok edilecek.

ABD tekelleri Monsanto ve Cargill, bazı tekellerle birlikte (Pioneer, Syngenta, Novartis, Aventis, Bayer, Limagrain gibi) ve rekabet halinde, dünya tohumculuk sektörünü paylaşmış durumdadır. Tohumculuk yasa taslağı da bu tekellerin denetiminde hazırlanmıştır. Ve taslak, onların istediği maddeleri içerecek şekilde yasallaştı. Üstelik bu yasa ile, emperyalist tekeller, Türkiye'yi emperyalist işgal altındaki Irak'tan çok da farkı ele almamışlarını alenen gösterdiler de. Çünkü yasa, Amerikan ve İngiliz emperyalizminin işgali altında bulunan Irak'ta uygulanan tarımsal kararlarla birebir çakışan veya benzer maddelerle dolu. Özellikle GDO'lu tarım ürünlerinin yetiştirilmesi noktasında.

Yasanın çıkmasıyla birlikte yasal hale gelen pek çok uygulama, aslında daha çok da 2000'li yıllarda çoktan uygulanmaktaydılar. Şimdi bunlara yasal bir elbise giydiriliyor. Kuşkusuz ki yasa, sürmekte olan

uygulamaların hız kazanmasını ve yerli-yabancı tekellerin çok fazla rahat hareket etmesini, TİGEM gibi henüz özelleştirilmemiş, bölümlerinin elden çıkarılıp özel sektöre sunulmasını veya TAGEM'e ait çiftliklerin tohumculuk alanını terk etmesini beraberinde getirecek. Tarım sektörünün tüm alanlarında olduğu gibi tohumculukta da KİT'ler devre dışı kalacak.

Yukarıda adı geçen tekeller, tohumu rahatlıkla üretebilen koşullara sahip bir Türkiye'yi, tohum üretmez hale getirip tohumu ithal etmeyi zorunlu duruma sokalı çok olmuştur. Bu nedenle Türkiye, zaten tohumu duyduğu ihtiyacın yüzde 90'ını ithal ediyordu. Bu ölçüde büyük oranda yapılan ithal tohumlar, ülkenin tohumculuk sektörünü bitme noktasına getirmişti. Tekeller GDO'lu tohumları, yasayla yasaklanmış olmasına karşın, ya doğrudan doğruya satıp yaparak, ya da işbirlikçi holdinglerle ortaklık kurup ülkemizde üretmek, hem Türkiye'ye hem de başka pazarlara yaydılar. Bizzat Türkiye'de kurdukları satış ağlarıyla kollarını her köşeye uzattılar. (Daha geniş bilgi için, Ağustos 2006 tarihli PDD'nin 44. sayısına-Selze ve Meyvecilik yazısı- bakılabilir.)

Tasarı artık yasalaştığına göre, kimse gelecek yılı düşünerek tohum da ayıramayacak. Ayıranlar olursa hapis cezaları da dahil her türden cezai yaptırımla karşılaşacaklar. Tohum diye satın almaya zorlandıkları şey ise, bir sonraki yıl tohum vermeyen GDO'lu ürünlere dönüşecek. Hak sağlığı zaten her açıdan Allaha havale edilmiş durumda. Buna bir de GDO'lu ürünlerin bolluğunun yaratacağı ek tahribatlar eklenecek.

Öte yandan Türkiye tam bir ithal ürünler cenneti oldu. Hem de, üretiminde dünya çapında birinci, ikinci, üçüncü olduğu, bol bol yetişen ürünleri artık ithal ediyor. Saymakla bitiremeyeceğimiz ürün zenginliği Türkiye, fiyatı dünya borsalarında belirlenen "alternatif ürün" dedikleri üç-beş ürün üretmeye zorlanıyor. Artık narenciye, pamuk, buğdayı ile ünlü Çukurova yok! Kayısı ile ünlü Malatya da yok! Buğdaygilleriyle ünlü bir Konya kalmadı! Yakında fındığı ile ünlü Karadeniz de olmayacak, üzümü ile ünlü Ege de! Dünya pazarlarını kontrol altında tutan tekel hakimiyeti tohumları da patent altına alıyor. Böyle olunca, tohumculuk sektörü bu tekellerin rahatça at oynattıkları, babalarının çiftliğine dönüşüyor. Gen kaynaklarımız üzerinde hak sahibi oluyorlar. Her tür kullanım hakkını elde edip geleceğimizi karartıyorlar. Çünkü kar uğruna bitki çeşitleri talan ediliyor, binlerce tür çeşidine sahip Türkiye toprakları çoraklaşıyor.

Emperyalistler tarım istihdamının yüzde 10'un altına indirilmesini istiyor. Bu durumda tarımsal alanlarda çalışacak işçilerin -2000'li yıllarda başlayan-sözleşmeli olması uygulamasını şart koşup bunun yaygınlaştırılması direktifini veriyorlar. Böylece, ürettiği ürünleri tarlada kalan, gün geçtikçe iflasa uğrayan küçük ve orta köylü göç yollarına düşerken kır işçileri, açlıkla pençeleşiyor ve de yoğun bir işsizler ordusu oluşuyor. Amaç: Ucuz işgücü, katmerlenen sömürü...

Bu sistem, asalak-rantiye sınıfın sistemidir ve doymak bilmez kar hırsından başka bir şey üretmez. Yasalar onların yası... Sistemin işçiye, köylüye, halkın diğer katmanlarına verebileceği hiçbir şey yoktur. Sömürülenler kendi kaderlerini kendileri çizmedikçe kurtuluş yolu yok önlerinde. O halde geriye bunun gereklerini yerine getirmek ve harekete geçmek kalıyor.



Küçük üretici eylemde!

Tarım sektöründeki küçük üreticilerin öfkesinin bu kadar büyük ve yaptıkları eylemlerin bu kadar etkili olmasının en önemli nedeni, tarımdaki üretimin yıllık olarak yapılması. Bir yıl boyunca üretici, harcamalarını cebinden yapıyor. Ve her türlü borcunu, ödemesini, masrafını vb, hasat zamanına erteliyor. Hasat zamanında, masrafını bile çıkartamayan bir alım, üretici için korkunç bir yıkım anlamına geliyor. Tam da bu nedenden dolayı, tarımda yaşanan kriz, sanayide yaşanan bir krizden daha uzun süreli ve daha etkili oluyor. Ve tarımda başlayan bir kriz, ekonominin diğer dallarına da sıçrayarak, hepsini etkisi altına alarak büyüyor.

AKP hükümetinin tarım politikaları, küçük üreticiyi, tarımda çalışanları, büyük bir yıkıma uğrattıyor. Türkiye'nin dünya üretiminde söz sahibi olduğu pek çok alanda, küçük üreticiler büyük bir yıkım yaşıyor. Masraflarını bile çıkartamayan küçük üreticiler, açlık ve yokolmakla karşı karşıya kalıyorlar. Bu nedenle her geçen gün biraz daha öfkeleniyor, her geçen gün biraz daha öfkelerini sokaklara döküyorlar. Hasat zamanı gelen her üretici, kendisinden öncekilerle aynı kaderi paylaşıyor. Devletin verdiği alım fiyatları düşüklüğü karşısında, aynı öfkeyi duyuyor, çaresizlikle devletin yakasına yapışmak üzere sokaklara dökülüyor.

Diğer yandan, tarımla geçimini sağlayamayan büyük bir kesim, göç yollarını tutuyor. Son yıllarda kırdan kente göçte büyük bir artış var. Küçük üreticilerden 1 milyonu aşkın bir kitlenin, işini bırakıp büyük kentlere göçtüğü bildiriliyor. İflas eden küçük üretici, köyünden, kasabasından kalkıp şehirlere akın ediyor. Şehirlerde varolan işsizler ordusunun yeni bireyleri olarak...

Öfke sokağa taşı

Küçük üreticilerin sorunlarının ne kadar yaygın ve ne kadar boyutlu olduğu, ilk olarak geçen yıl narenciye üreticilerinin durumu üzerinden geniş kesimlerin gündemine girmişti. Portakal üreten bir çiftçinin isyanı karşısında "anani da al git buradan" diyen başbakan manşetlere taşınmıştı. Bu olay, başbakanın diğer başbakanlara göre daha 'halkçı' görünen cılasının son kalıntıları da sıyırmış, altındaki burjuvazinin uşağı kimliğinin, bütün çıplaklığı ile ortaya çıkmasına neden olmuştu.

Yaz dönemine damgasını vuran ise, fındık üre-

ticilerinin isyanı oldu. 1968'lerden bu yana, tarım sektöründe gerçekleşen en büyük eyleme tanıklık ettik yaz döneminde. Ordu'daki fındık üreticileri, geçen yılın bile çok altında olan fındık alım fiyatları nedeniyle sokaklara döküldüler, yolları kestiler, bütün bir gün boyunca eylemlerini sürdürdüler. Öyle ki, ilk defa böyle bir eylemle karşılaşan, ilk defa kitlelerin bu kadar büyük bir öfkesine tanık olan yerel yöneticiler, emniyet müdürleri, eyleme saldırmakta tereddüt ettiler. Bu nedenle de doğrudan başbakanın talimatıyla emniyet müdürü görevinden alındı. Ama fındık üreticilerinin gerçekleştirdiği eylem, diğer üreticilere örnek oldu, izlenecek yolu gösterdi.

Ayçiçeği ve çeltik üreticileri de benzer uygulamalarla karşı karşıya kaldı ve buna karşı eylemler gerçekleştirdi.

Ağustos ayında, Manisa'da son yılların en büyük köylü mitingi düzenlendi. Üzüm Üreticileri Sendikası'na (ÜZÜM-SEN) bağlı üzüm üreticileri, taban fiyatlarının çok düşük olması nedeniyle miting gerçekleştirdiler. 8

Son olarak zeytin üreticileri de sokaklara döküldüler. 3 Kasım'da başlayan zeytin alımları öncesinde, Marmarabirlik ile kooperatifler arasında kota konusunda tartışmalar yaşanmıştı. Tepkilere rağmen sübvansiyonlar kaldırılmış, kota uygulamasına geçilmiş, son 5 yılın teslimatları esas alınarak zeytin alımı yapılması kararlaştırılmıştı. Bu durum üzerine, 8 Kasım günü Marmara Zeytin Tarım Satış Kooperatifleri Birliği (Marmarabirlik) önünde toplanan üreticiler, zeytin alımına getirilen kota uygulamasını ve avans fiyatı uygulamasını protesto ettiler. Yaptıkları basın açıklamasında, tonlarca zeytinin üreticinin elinde kalacağını, sadece Bursa'daki zeytin üreticilerinin bankalara 3 trilyon borcu olduğunu, icraların gelmeye başlayacağını söylediler.

Oturma eylemi yaparak Bursa-İzmir karayolunu 1,5 saat boyunca trafiğe kesen üreticiler, "Yeter söz üreticinin!" yazılı pankartlar açtılar. Kapanan trafik nedeniyle yaklaşık 6 km araç kuyruğu

oluşt. Beş bin civarında üretici, jandarmanın birer gazlı-coplu saldırısına karşı eylemlerini sürdürdüler. Üreticiler, Marmarabirlik'in verdiği sözler üzerine eylemlerini bitirdiler.

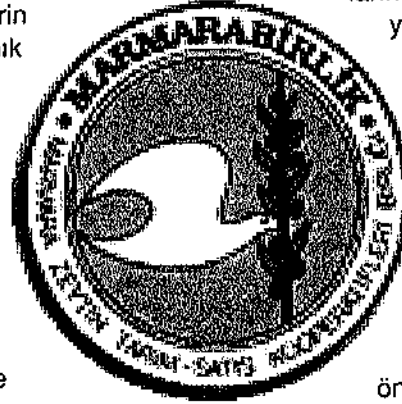
Tarımdaki yıkım daha etkili

Tarımın hemen hemen bütün dallarında yaşanan bu sorunlar ve eylemlerin kaynağında, emperyalist tekellerin tarım politikaları bulunuyor. Emperyalist tekeller, tarımdaki üretimi tümüyle kendilerine bağlamak istiyorlar. Bu nedenle yerli üreticinin kendi üretim gücünü yok etme, tohumdan gübreye, ilaca kadar her konuda bağımlı hale getirme politikasını izliyorlar. Bu nedenle İMF ve Dünya Bankası'nın hazırladığı bütün reçetelerde, tarım yasalarının değiştirilmesini, bugüne kadar geçerli olan destekleme ve alım koşullarının, fiyatlarının düşürülmesini istiyorlar. Hükümet de bütün bu düzenlemeleri, İMF'nin talimatları doğrultusunda gerçekleştiriyor. Son bir yılda tarımın hemen bütün alanlarında bu kadar şiddetli bir yıkımın yaşanmasının nedeni budur.

Tarım sektöründeki küçük üreticilerin öfkesinin bu kadar büyük ve yaptıkları eylemlerin bu kadar etkili olmasının en önemli nedeni, tarımdaki üretimin yıllık olarak yapılması. Bir yıl boyunca üretici, harcamalarını cebinden yapıyor. Ve her türlü borcunu, ödemesini, masrafını vb. hasat zamanına erteliyor. Hasat zamanında, masrafını bile çıkartamayan bir alım, üretici için korkunç bir yıkım anlamına geliyor. Çünkü sadece geçen yılın borçlarının ödenememesi, beklentilerin karşılanmaması değil sözkonusu olan. Devlet kötü bir alım yaptığında, düşük fiyat verdiğinde ya da ürünü elinde kaldığında, gelecek yıla ilişkin bütün planların da bir anda yerle bir oluyor. Dahası, kendi harcamalarını karşılamaması bir yana, yeniden tohum, gübre, ilaç vb alması da mümkün olamayacağı için, gelecek yıla üretim yapamayacak hale geliyor.

Tam da bu nedenden dolayı, tarımda yaşanan kriz, sanayide yaşanan bir krizden daha uzun süreli ve daha etkili oluyor. Ve tarımda başlayan bir kriz, ekonominin diğer dallarına da sıçrayarak, hepsini etkisi altına alarak büyüyor. Çünkü genellikle yılda bir kere ürün çıkartan tarım sektörü, yıkıma uğradığı zaman toparlanmakta sanayinin diğer alanlarından daha fazla zorlanıyor, yeniden ürün çıkarması en azından bir yıl sonra ya kalıyor.

Küçük üreticinin feryadı da bu nedenle çok yüksek çıkıyor. Geleceklerinin gerçek anlamda karardığını, ellerindeki her şeyin alındığını görüyorlar. Bu nedenle, son dönemlerde örgütlenme konusunda çeşitli adımlar atmaya, çeşitli sendikal oluşumlar yaratmaya çalışıyorlar. Çünkü devletin saldırılarına karşı, birlikte ve örgütlü bir güçle mücadele etmenin gereklerini daha yakından görüyor, öğreniyorlar.



ABD Kongre seçim

Demokrat Parti'nin Kongre seçimlerinde çoğunluğu kazanmış olmasının, özellikle Irak savaşı konusunda önemli değişiklikler yaratacağı düşünülmemelidir. Onların yönetime gelmesini sağlayan da, bir dönemdir Bush'u desteklemekte olan silah ve petrol tekelleridir. Bu tekeller için Ortadoğu savaşı, hem son derece karlı bir savaş, hem de dünya hegemonyasına giden yolun köşetaşdır. Daha şimdiden Irak kaynakları üzerinden çok büyük vurgunlar vuran, Irak'ın milyonlarca dolarını yağmalayan bu tekeller, Irak savaşından vazgeçmek değil, bu savaşı kesin olarak kazanmak için uğraşmaktadırlar. Demokrat Parti'nin Cumhuriyetçilerle kuracağı ilişki de bu politikalara uygun olacaktır.

7 Kasım günü gerçekleşen ABD Kongre seçimlerinde, Temsilciler Meclisi'nin tüm, Senato'nun da üçte bir üyesi belirlendi. Seçimlerde Demokrat Parti, sandalyelerin büyük bir çoğunluğunu ele geçirmeyi başardı. Kongre'nin yeni üyeleri, seçimlerden yaklaşık iki ay sonra, yeni yılda göreve başlayacaklar. Bu sonuçlara göre ABD Başkanı Bush, görev süresini tamamlayıncaya kadar iki yıl boyunca, muhalefet partisi ile 'uzlaşarak' hareket etmek zorunda kalacak. Bu durumda, başta Irak politikası olmak üzere çeşitli konularda yöntem değişiklikleri gündeme gelebilir.

Seçim sonuçları, ABD'li kitlelerin hükümet politikalarına yönelik tepkilerinin bir ürünüdür. Neredeyse kuruluşundan bu yana kendisini 'özgürlükler ülkesi' olarak dünyaya lanse eden ABD'de kitlelerin özgürlüklerine dönük saldırıların ve hak gasplarının büyüklüğü; giderek kötüleşen ekonomik ve sosyal koşullar; ve hepsinden önemlisi Irak savaşında alınan yenilgi, bu sonucu doğurmuştur. ABD halkı, Demokrat Partiyi seçmekten çok, Cumhuriyetçi Partiyi ve onun politikalarını reddetmek için oy kullanmış, sonucu bu tepki oyları belirlemiştir.

Diğer yandan, seçim sonuçlarının böyle çıkmasında önem taşıyan bir başka unsur daha vardır: Emperyalist tekellerin tercihleri. Bush yönetimi ve Neo-con adı verilen muhafazakar kesimin izlediği politikalar, Irak'ta başarı değil, başarısızlık getirmiş, bu nedenle bu yöneticiler fazlasıyla yıpranmıştır. 11 Eylül saldırısının gerçekleştiği ilk günlerde savaş politikalarına dönük olarak en üst seviyeye çıkan kitle desteği artık yoktur.

Bu koşullar altında, yıpranan yöneticileri değiştirmek, yeni ve daha az yıpranmış, ya da yıpranmamış isimleri öne sürmek, emperyalist tekellerin her dönemde kullandıkları bir yöntemdir. Çünkü

onlar açısından kimse vazgeçilmez değildir; bir dönem boyunca misyonunu yerine getirdikten sonra, ya da görevini yerine getiremediği koşulda, yerini başkasına devretmesi kaçınılmazdır. Bush ve ekibi, fazlasıyla hedefe çakıldıkları için, artık onların da değiştirilmesi zamanı gelmiştir. Seçim sonuçları açıklanır açıklanmaz Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in görevden alınması ve Irak savaşının faturasının en

başta ona çıkarılması, bu nedenle şaşırtıcı değildir.

Diğer taraftan, görev süresinin dolmasına iki yıl kalmış olan Bush, yeni bir ekip oluşturarak, kaybettiği güveni yeniden sağlamaya çalışmaktadır. Ancak, görev süresi dolmakta olan ve yasalara göre bir daha aday olamayacak bir başkanla, emperyalist tekeller pek çok önemli sorunu birden halletmeye çalışabilirler. Irak savaşına ilişkin daha radikal kararların alınması, İran ile savaşın başlaması, Kafkaslarda yeni bir cephe açılması gibi olasılıklar ilk akla gelenlerdir. Kaybedecek bir şeyi olmayan, ama daha iki yıllık bir görev süresi olan bir başkan, emperyalist tekellerin bu yöndeki zorlamalarına fazla itiraz etmeden, üzerine düşeni yapacaktır.

Demokrat Parti'nin Kongre seçimlerinde çoğunluğu kazanmış olmasının, özellikle Irak savaşı konusunda önemli değişiklikler yaratacağı düşünülmemelidir. Onların yönetime gelmesini sağlayan da, bir dönemdir Bush'u desteklemekte olan silah ve petrol tekelleridir. Bu tekeller için Ortadoğu savaşı, hem son derece karlı bir savaş, hem de dünya hegemonyasına giden yolun köşetaşdır. Daha şimdiden Irak kaynakları üzerinden çok büyük vurgunlar vuran, Irak'ın milyonlarca dolarını yağmalayan bu tekeller, Irak savaşından vazgeçmek değil, bu savaşı kesin olarak kazanmak için uğraşmaktadırlar. Demokrat Parti'nin Cumhuriyetçilerle kuracağı ilişki de bu politikalara uygun olacaktır.

Zaten Demokrat Parti'nin gerçekte 'demokrat' ve 'insancıl' politikalar izlemediği, Demokrat başkanların görev dönemlerine ve Irak savaşının başlamasından itibaren izledikleri politikalara bakılarak da görülebilir. Somali'deki savaş, en neşeli, 'insancıl' ve 'demokrat' görünümlü Başkan Clinton zamanında yürütülmüş, Somali'deki katliamlar ve vahşet bu dönemde gerçekleştirilmiş ve aynı dönemde ABD Somali'de yenilmiştir. Keza Irak savaşının başladığı dönemden bugüne Demokratların Irak'taki savaşa ilişkin 'mızımız' bir muhalefet olma dışında seslerini duyan da olmamıştır.

Irak'ta strateji değişikliği

Seçimlerin hemen arkasından, Irak'ta bir strateji değişikliğinin gündemde olduğuna dair haberler yer almaya başladı. Zaten daha ilk günden Rumsfeld'in yerine

CIA'nın eski başkanlarından Robert Gates'in getirilmesi de bunun göstergesi. Rumsfeld, bugüne kadar yürütülen Irak politikasının başaktörüyü. Gates ise, '91 Körfez Savaşı sırasında Bush'un güvenlik danışmanları arasında yer alıyordu ve ABD ordusunun Bağdat'a yürüdüğü bir sırada savaşı bırakarak diplomasi yöntemlerini devreye sokmasıyla adını duyurmuştu. Gates'in de üyesi olduğu ve eşbaşkanlığını eski Dışişleri Bakanı James Baker'in yaptığı Irak Çalışma Grubu, Irak'ta bir strateji değişikliğinin kaçınılmaz olduğunu ifade ediyor.

Çalışma grubu, raporunu önümüzdeki ay içinde açıklayacak. Ancak bu süre içinde ABD'li askeri ve diplomatik kaynaklar tarafından ortaya konulan düşünceler, ABD'nin Irak'ta izlemeye hazırlandığı yeni rotayı ortaya koyuyor. Buna göre, öncelikle ABD'nin Irak'taki asker sayısını azaltması değil, artırması gerekiyor ve Irak'a hemen 20 bin askerin daha gönderilmesi öngörülüyor. Zaten ABD'nin savaşa, olması gerekenin üçte biri kadar askerle katıldığı, bu nedenle de savaşı kazanamadığı yönündeki düşünceler son dönemde daha sık duyulmaya başlamıştı. Yeni dönemde ABD bunu telafi etmeye hazırlanıyor. Kademeli bir biçimde Irak'tan çekilmeyi gündemlerinde tuttuklarını elbette ki söylüyorlar. Ancak diğer taraftan, öncelikle asker sayısını artırmak ve Irak'ta düzeni sağlamak gerektiğini, çekilmenin bundan sonra düşünülmemesinin daha doğru olduğunu da ekliyorlar. Bu arada Iraklı askerlerin ve polis eğitilmesi, Irak hükümetinin, güvenlik sorunlarını aşamalı olarak devralması üzerine planlar da yapıyorlar.

İkincisi; Sünni, Şii ve Kürtler arasındaki çatışmaların temel nedeni olan petrol gelirlerinin daha adil bir paylaşımı için yeni düzenlemeler yapmak, hatta bir merkezi petrol vakfının kurulmasını sağlamak gerektiğini söylüyorlar. Petrol gelirleri konusunda aslan payını alan Kürt bölgesi ile hiç pay almadığı için en mağdur durumda kalan Sünni bölgesi arasındaki çelişkileri ortadan kaldırmak istiyorlar.

Üçüncüsü; ülkenin toprak bütünlüğünü korumak ve bölünmesini geciktirmek istiyorlar. Bölgede istikrarın sağlanması için de Suriye ve İran'ın da katılacağı, komşularını kapsayan bir bölgesel konferans düzenlemek gerektiğini söylüyorlar.

Bu görüşlerin İngiltere tarafından da aynı günlerde dillendirilmeye başlanması, değişikliğin planlı bir biçimde yürürlüğe konmaya başlandığını da gösteriyor. Blair de yaptığı bir konuşmada Irak'taki şiddetin önüne geçmek ve Ortadoğu'da barışı sağlamak için Şam ve Tahran'ı girişimlere dahil etmekten sözetti.

Çözüm değil çıkmaz

Ancak, ABD'nin Irak sorununu çözmek için attığı her adım, başka bir biçimde ayağına dolanan bir bağ halini alıyor, çözüm yöntemleri, yeni açmazlara yol açıyor. Bu yeni strateji de benzer özellikler taşıyor.



eri ve Irak açmazı

En başta, ABD'nin Irak'tan çekilmesi bu aşamada mümkün görünmemektedir. Iraklı polis ve asker güçlerini eğitmek, yetkinleştirmek gibi söylemler, işgal başladığından buyana, yaklaşık üç yıldır sürekli söylenmektedir, ancak bu konuda yol alınmamıştır. Çünkü Iraklı polis ve asker güçleri de sonuç olarak Irak halkının içinden çıkmaktadır ve oradaki direnişin büyüklüğüne, işgal ordularının gerçekleştirdiği katliamların vahşetine seyirci kalamamaktadırlar. Bu nedenle, Irak'ın güvenliği konusunun yerel güçlere bırakılması, bundan sonra da kolay başarılabilir iş değildir.

Keza ABD'nin kendi asker sayısını artırması da bir başka handıktır. Varolan asker sayısı ve giderek artmakta olan kayıpları önemli bir sorundur. Son dönemin gelişen eylem biçimi olan keskin nişancılar, ABD ordusuna hem insan kaybı hem de moral yönden önemli zararlar vermektedir. ABD halkının da daha fazla asker göndermekten yana olmadığı, asker cenazelerinin zaten savaş karşıtlığını artırıcı bir etki yarattığı biliniyor. Bu koşullarda 'sonradan geri çekilmek üzere asker sayısının artırılması' gibi bir politika gerçekçi değildir.

İkincisi, petrol gelirlerinin paylaşılması konusunda Kürtlere yapılacak bir zorlama, Kürtlerin tepkisini çekecektir. Bağımsızlığını ilan etme konusunda bile yaklaşık 15 yıldır ABD'nin icazetini bekleyen Kürtler, buldukları bu fırsatı kaçırmak istememektedirler. Üstelik emperyalist tekeller ile peşpeşe petrol anlaşmaları imzalamakta, bu anlaşmaların karını tek başlarına ceplerine indirmek istemektedirler. Kürtlerin petrolü paylaşmaya razı olmaları ihtimali oldukça düşüktür. Göstermelik bir tarzda yapılacak bir paylaşımın ise kimseyi tatmin etmeyeceği, daha da kızdıracağı açıktır.

Üçüncüsü; ABD'nin Ortadoğu'daki en önemli hedefleri olan İran ve Suriye ile masaya oturması ihtimali bile, ABD'nin ne kadar zor durumda olduğunun göstergesidir. ABD emperyalizmi açısından İran ve Suriye, Ortadoğu'da kurmaya çalıştığı egemenliğin önündeki en somut, en güçlü engellerdir. Çünkü İran ve Suriye şahsında savaştığı güç, onların arkasında duran ve ABD'nin gerçek rakibi olan Çin emperyalizmidir. Bu nedenle İran ve Suriye'nin ABD'ye yakınlaşması, ABD politikalarına entegre olması gibi ihtimaller, bu konjonktürde söz konusu olamaz. Irak bataklığından kurtulmak için onlardan medet ummaya çalışmak, ABD'nin ne kadar zor durumda olduğunun çarpıcı bir göstergesidir.

Bu politikaların gazete sayfalarında bir biçimde işlenmeye başlamasının hemen arkasından İran ve Suriye, konunun üzerine atlamıştır. ABD'nin kendilerine bir teklifle gelmesini beklemeyen iki ülke, Irak ile görüşmelere başladılar bile.

Suriye Dışişleri Bakanı Velid Muallim, hemen Irak'a giderek üst düzeyde görüşmeler yaptı. Böylece Suriye ile Irak arasında 25 yıldır kesik olan ilişkiler yeniden kurulmuş oldu ve iki ülke işbirliğini güçlendirme mesajları verdiler. Irak Cumhurbaşkanı Talabani de, İran'dan aldığı teklifi kabul ederek bu ülkeye ziyarete gideceğini açıkladı. Keza Suriye Devlet Başkanı Esad'ın da İran'a ziyarete gide-

bileceği konuşulmaya başlandı. Ayrıca, İran, Irak ve Suriye'yi 'ülkenin içindeki karışıklıkları çözmek üzere' bir zirve toplantısına çağırdı.

İran ve Suriye, doğrudan ABD tarafından hazırlanmış olan koşulları iyi bir biçimde değerlendirdiler. Konu henüz ABD içinde netleşmemiş bir tartışma konusu iken, kendileri hızlı girişimlerde bulunarak daha atak davranmış, inisiyatifleri ellerine almış oldular. Böylece ABD'nin kendilerine gelmesini beklemeden önce, ABD'nin ortaya attığı politikayı kendi inisiyatifleriyle hayata geçirmeye başladılar.

Her iki ülkenin de Irak'ta stratejik çıkarları ve önemli bağlantıları var. Sünni direnişçilere yardım ettiği bilinen Suriye ile Şii kesim üzerindeki etkisi tartışmasız olan İran'ın bu girişimleri, Irak üzerindeki etki ve yönlendirmelerinin artması anlamına gelmektedir. Üstelik onların bu çabaları, sadece ABD'nin Irak üzerindeki etkisini zayıflatmakla kalmayacak, Suriye için Golan Tepelerini, İran için de nükleer faaliyetlerini yeniden tartışmaya açacak bir zemin oluşturma ihtimalini yaratacaktır.

Irak'ın bölünmesi planları

Tartışmalar bu yönde ilerlemekle birlikte, ABD'nin henüz rafa kaldırmadığı ve önemli bir seçenek olarak önünde tuttuğu planlardan biri de, Irak'ın bölünmesi ihtimalidir. Ancak bölünme planları da, ABD açısından bir çözüm değil, tersine çözümsüzlüğü derinleştiren koşullar yaratmaktadır.

Irak'ın üçe bölünmesi ve ABD'nin Kürt bölgesine yerleşerek Irak'ın diğer bölümlerinden çekilmesi tartışmaları uzun bir süredir dillendiriliyor, bunun zemini yoklanıyor. Hatta Kürt bölgesinde, Ortadoğu'nun en büyük ABD askeri üssünün inşasına başlandı bile. ABD askerlerinin bu üsse çekilmesi ve Ortadoğu planlarına buradan devam etmesi olası görünüyor. Ancak bu planın da oldukça önemli handikapları var.

En başta, Kürt bölgesinin ayrı bir devlet olarak bağımsızlığını ilan ederek ortaya çıkması, Kürt sorunu konusunda şoven bir duyarlılık içinde olan komşu ülkeleri yakında ilgilendiriyor. Böyle bir devlet, Suriye, İran ve Türkiye'yi, ABD ve Kürt devleti karşıtı safta birleştirebilir. Özellikle ABD'nin çizdiği ve son dönemde sıkça gündeme gelmekte olan Yeni Ortadoğu Haritası'nda, Kürt devleti için komşu ülkelerin her birinden belli düzeyde toprak parçası koparılmıştır. ABD emperyalizmi, Kürtlere güneyden ve Akdeniz'den açmadığı kapıyı, Karadeniz'den açarak bir çözüm bulmaya çalışmaktadır. Ancak bulduğu çözüm, Türk devleti için net bir savaş nedenidir.

Daha kurulduğu anda komşularının tepkisini ve düşmanlığını kazanacak olan

ABD'nin Irak sorununu çözmek için attığı her adım, başka bir biçimde ayağına dolanan bir bağ halini alıyor, çözüm yöntemleri, yeni açmazlara yol açıyor. Bu yeni strateji de benzer özellikler taşıyor. Her türlü yöntem ABD için meşrudur, çıkarları için devreye sokacaktır. Kesin olan; bu savaşı kendi rızası ile bitirmeyeceğidir. Ya hegemonyasını kurana kadar savaşı şiddetlendirecek, ya da yenilgiyi kabul etmek zorunda kalacaktır. Savaşın yapılmasını, büyümesini durduracak olan tek güç, kitlelerin savaş karşıtı hareketi, devrimci eylemi olacaktır.

Kürt devleti, aynı zamanda güneyinde kurulacak olan Sünni devletini de karşısında bulacaktır. Irak savaşı başladığından bu yana, Kürtlerin doğrudan ABD'nin masası olarak hareket etmesi ve Sünnilere dönük saldırılarda peşmergelerin en önde yer alması, Kürtlerin Sünnilerin düşmanlığını kazanması için fazlasıyla önemli bir neden. Bunun yanında, Irak'ın en önemli gelir kaynağı olan petrol yataklarının Kürtlerde kalması ve Sünnilerin bundan faydalanamaması da, Sünniler açısından bir başka önemli etken.

Bütün bunlar, Kürt devletinin kurulduğu andan itibaren ciddi sorunlar ve düşmanlıklarla karşı karşıya kalması anlamına gelecektir. Üstelik denize kıyısı olmayan, bugüne kadar da petrolünü Türkiye gibi komşu ülkeler üzerinden dışarıya açabilen bir Kürt devleti, yeraltı zenginlikleri ne kadar büyük olursa olsun, oldukça önemli ekonomik sıkıntılarla boğuşacaktır.

Keza Irak'ın bölünmesi, İran'ı güçlendirecek, Ortadoğu'daki hakimiyetini artıracak bir etki yaratacaktır. Irak'ın Şii bölgesi bugün bile İran ile güçlü bir ilişki içindedir. Lübnan'da İsrail işgali sırasında gösterdiği direnişle Ortadoğu halklarının sempatisini kazanan Hizbullah'ın Şii olması, İran'la ilişkilerinin güçlü olması da İran'ın elini güçlendiren bir etki yaratmaktadır. ABD'nin Irak'ı bölerek Kürt devletine çekilmesi, Ortadoğu'da Şii ağırlığını güçlendirecek, ABD'nin Kürt bölgesine sıkışmasına neden olacaktır. Bu da, ABD'nin savaşa başlarken yaptığı planların altüst olması anlamına gelmektedir.



Suudi Arabistan da İran'ın etkisinin güçlenmesinden tedirgin olmakta, bu nedenle Irak'ın bölünmesine karşı olan devletler arasında yer almaktadır. Suudi sermayesi, ABD ile olan ilişkilerinde, 11 Eylül'den bu yana ciddi sıkıntılar yaşamaktadır. Ancak Irak'ın bölünmesi, Suudileri de tedirgin eden bir etkidir.

Bunun yanında, Irak'ın bölünen parçalarının, toprakların ve kaynakların paylaşımı konusunda oldukça şiddetli bir iç savaşa girişmeleri kaçınılmazdır. Petrol zenginliklerinin Irak'ın kuzey ve güney bölgelerinde toplanmış olması, ortada Sünnilere kalan bölümün ise, hem verimsiz, hem de yeraltı zenginliklerinden yoksun topraklar olması, paylaşım için verilecek savaşın şiddetini artıracaktır. Sünni, Şii ve Kürt bölgelerinin, topraklarının sınırlarının belirlenmesi için girişecekleri kanlı bir iç savaş, milyonlarca insanı doğrudan etkileyecektir.

ABD emperyalizmi, Irak'taki direnişi bitirememenin, hakimiyeti sağlayamamanın sıkıntılarını yaşamaktadır. Ancak, Irak'ın bölünmesi de sorunları bitiren değil, tam tersine daha da derinleştiren bir etken olarak görülmektedir. Bu da ABD'nin sıkışmışlığını artırmaktadır.

Dezenformasyon ile savaşı unutturmak

ABD emperyalizminin savaşa ilişkin politikası belirsizlikler içermektedir. Attığı ve atacağı her adım, kendisini doğrudan etkileyen zararlar doğurmaktadır çünkü. Belirgin olan ve değişmeyen şey ise, kitleleri etkilemek, bilinçlerini çarpıtmak için yürüttüğü sistemli bombardımandır.

ABD, savaşa ilgili sorunları çözemeyince, kitlelerin gözünden uzak tutarak yanılsama yaratmaya çalışıyor. Kapitalizmin, "gerçek, yaşananlar değil, benim anlattıklarım" felsefesinden yola çıkarak, gerçekleri yok sayan ve 'imaj'ı öne çıkartarak bilinçleri şekillendirmeye çalışan bir çizgi izliyor. Irak savaşının her aşamasında bu yöntemi devreye sokuyor.

İlk olarak 'iliştirilmiş gazeteciler' kavramı girdi savaş haberlerinin literatürüne. Bu gazeteciler, savaşta yaşananları değil, ABD ordusunun istediği haberleri gönderiyordu ajanslara. Bu nedenle de haberler ABD emperyalizminin savaş politikalarını destekler biçimde çıkıyordu ABD basınında. Sonrasında, ABD askerlerinin düzenlediği katliamların gözlerden gizlenemez, ABD'nin hataları örtbas edilemez hale gelince, Irak haberleri medyanın gündeminde gerilere itildi. Kimi

zaman hiç haber çıkmadan, kimi zaman da son derece kısa ve taraflı haberler yayımlandı medyada. Başka haberler öne çıkartıldı ve kitlelere savaş unutturuldu. Böylece, sanki Irak savaşında ABD hakimiyeti sağlanmış, çatışmalar bitmiş, hedeflere ulaşılmış gibi bir görüntü yaratıldı.

Ama artan asker cenazeleri ve ABD dışındaki basın organları bu haberleri yayınlamaya, böylece ABD halkı da uydur ve internet üzerinden gerçekleri öğrenmeye devam etti. Bu durumda ABD emperyalizmi, bu yayınlar üzerinde de hakimiyet kurabilmek için yeni bir girişimde bulundu. Pentagon'a bağlı olarak çalışan bir medya birimi oluşturarak, bunların dünyanın her tarafında yayın yapan medya organlarını ve interneti takip etmesini sağlayacak bir mekanizma kurdu. Bu yeni birim, 24 saat boyunca, özellikle internet üzerinde Irak'taki gelişmelere ve iddialara yanıt verecek, sürekli haber akışı sağlayacak ve kayıtları düzeltecek. İnternetteki bloglar dahil tüm medyayı izleyecek ve televizyon ile radyolarda, üst düzey politikacılar, lobiciler ve hükümet temsilcileri ile söyleşi yapacak.

ABD yönetiminin, özellikle kendi halkı nezdinde prestijinin giderek düşmesinde ve güvenilirliğinin azalmasında, medyada yer alan haberler önemli bir rol oynuyor. Savaşın gerçek yüzünün ortaya çıkmasını, ABD'li askerlerin yaptıkları işkence ve katliamların gözler önüne serilmesini sağlayan bu yayınlar, zaten zor durumdaki ABD yönetimini daha da köşeye sıkıştırıyor.

ABD'nin buna bulduğu çözüm ise, savaşa ait bilgileri olabildiğince gözlerden gizlemek, kendi politikalarının propagandasını kitlelerin bilinçlerine işlemeye çalışmaktır. Kurulan yeni birim de bu işlevi görecek. Savaşı kazanmayı başaramayan ABD emperyalizmi, medya savaşlarında başarı kazanmak istemektedir. Savaşta yenilgiye uğrayan ordu ise, medya alanında ki savaşı kazanarak prestijini kurtarmaya çalışmaktadır.

Irak'tan çekilmek mümkün mü?

Irak Yurtsever Cephesi sözcüsü Kalemji, bir röportajında, ABD'nin Irak stratejisinde hala ısrar etmesinin nedeni nedir sorusuna şöyle cevap veriyor: "ABD Vietnam'ı terk ettiğinde, sadece Vietnam'ı kaybetti, Somali'den çekildiğinde ise, sadece Somali'yi kaybetti. Ama eğer Irak'tan çekilirse, sadece Irak'ı değil, dünyaya hakim olma planlarının anahtarı olan Ortadoğu'yu da kaybetmiş olacak. Bundan dolayıdır ki, kalmak için bıkmış usanmadan mücadele edecekler. Irak'ta bugüne kadarki planları iflas etmiş olabilir, ancak hala Irak'talar. Henüz tam olarak yenilmiş değiller. Bu çatışma daha ne kadar sürer belli değil. Bu çok büyük bir çatışma ve hala sürüyor. ABD çekilmeyi düşünmüyor, aksine daha fazla birlik göndermek istiyorlar."

ABD emperyalizmi, işgale başladığı ilk günden itibaren, sıkça Irak'tan çekilmek istediğini, belli koşullar altında bu çekilmeyi başlatacağını açıkladı. Ancak o günden bu güne, çekilmek bir yana, hem daha fazla ülkeyi Irak'a çekebilmek için uğraştı, hem de kendi asker sayısını artırmak, görev süresi dolan askerleri bile göndermemek gibi adımlar attı. Bu ABD emperyalizmi açısından kaçınılmaz bir durumdur. Çünkü tıpkı IYC sözcüsü Kalemji'nin de görebildiği gibi, bu savaş ABD açısından daha önceki savaşlara hiç benzemeyen bir ölüm kalım savaşıdır.

ABD emperyalizmi, yüzyılın başından beri dünyanın en etkili güçleri arasında yer almaktadır. Son

40 yılda ise süper gücü-imparatoru durumundadır. Bu nedenle bu yıllarda yürüttüğü savaşlarda ve işgallerde kazanması ya da kaybetmesi çok bir şeyi değiştirmiyordu. Karşısında kendisinin kaybettiği savaştan yararlanacak, ayağına çelme takacak rakip bir emperyalist yoktu çünkü. Vietnam'da olduğu gibi, bozguna uğradığı bir ülkeden, arkasına bakmadan kaçmak zorunda kaldığında bile, bunu telafi edecek koşulları yaratmayı, yenilgisini başka şeylerin arkasına saklayarak unutturmayı başarabiliyordu.

Bugün ise, ABD'nin karşısında oldukça etkili bir rakip emperyalist durmakta ve Latin Amerika'dan Uzak Asya'ya kadar çok geniş bir alanda ABD'nin çıkar alanlarına müdahale etmektedir. Geçmişte ABD'nin uşağı durumundaki pek çok ülke, bugün artık rakip emperyalist Çin'in etki alanına girmiştir. Irak ise, burada çok kritik bir öneme sahiptir. ABD, Irak'tan çekilmek zorunda kal-

duğunda, sadece Irak'ı, sadece Ortadoğu'yu değil, dünya hegemonyası konusundaki iddiasını kaybedecektir. Bu da imparatorluk tacını Çin'e devrederek kendi köşesine çekilmesi anlamına gelir.

Ancak ABD'nin bunu yapması mümkün değildir. En başta ekonomik olarak içinde bulunduğu du-

rum, buna engel olmaktadır. Sanayisi son onbeş yılda diğer emperyalistler karşısında rekabet gücünü kaybetmiş, ağır sanayi üretimi geri plana itmiştir. Asıl olarak bilişim sektörüne kaymış ekonomisinin de geleceği parlak görünmemektedir. Çin'in elinde biriken ve devasa miktarlara ulaşan dolar rezervleri, ABD'nin karşılıksız dolar basarak kurduğu mali hegemonyayı oldukça kırılan hale getirmiştir. Borçlanarak ve ithalata dayalı olarak tüketen bir toplum oluşturulması, cari açığın giderek büyümesine ve ekonominin dengelerinin altüst olmasına neden olmaktadır. ABD'nin ekonomisi her geçen gün biraz daha dışa bağımlı hale gelmekte, bu durum da ekonomik yönü hızla güçlenen rakiplerinin elini güçlendirmektedir.

Diğer taraftan, siyasi olarak da ABD'nin sözünün gücü, diplomasisinin etkisi her geçen gün azalmakta, kendisine bağımlı ülkeler bile, farklılaşan siyasi dengelere dayanarak rahatlıkla kafa tutar hale gelebilmektedir. Mesela, hükümet, Türkiye'yi ziyarete gelmeye hazırlanan ABD'nin PKK koordinatörü Raltson'a "eli boş gelme" diyebilecek kadar rahatlamış durumdadır.

Rekabet gücünü ve hegemonya alanlarını her geçen gün biraz daha elinden kaçıran ABD emperyalizminin, bu gidişi durdurabilmek için elindeki tek seçenek, bu savaşı kazanmaktır. Irak'ın arkasından Ortadoğu ve Kafkasları da içine alan bir savaş ile petrolü ve hegemonyasını yeniden kazanmak istemektedir ABD.

Irak bataklığından kurtulmak, buradaki durumu kendi lehine çevirmek için her türlü yöntemi, en kirli politikaları izlemekten çekinmeyecektir. Irak'ta düzenlediği provakasyonlar aracılığıyla iç savaş yaratmak ve Sünnilerle Şiiilerin savaşmasını sağlamak; İsrail'in devreye girerek İran'a ya da Suriye'ye kimyasal silahlarla saldırmasını sağlamak, dünyanın başka bir bölgesinde ya da doğrudan kendi ülkesinde, savaşın meşruluğunu sağlayacak provakasyonlar örgütlemek vb... Her türlü yöntem ABD için meşrudur, çıkarları için devreye sokacaktır. Kesin olan; bu savaşı kendi rızası ile bitirmeyeceğidir. Ya hegemonyasını kurana kadar savaşı şiddetlendirecek, ya da yenilgiyi kabul etmek zorunda kalacaktır.

Savaşın yayılmasını, büyümesini durduracak olan tek güç, kitlelerin savaş karşıtı hareketi, devrimci eylemi olacaktır.



Irak'ta bir yandan işgal orduları bir yandan da işgalci ülkelerin özel güvenlik şirketlerinden oluşan dev bir 'özel ordu' bulunmaktadır. Irak işgali, sadece Irak'ın yeraltı zenginliklerinin yağmalanması değil yönüyle değil, aynı zamanda paralı askerleri ve paralı özel güvenlik şirketleri aracılığıyla da yağmalanmaktadır. Özel güvenlik sektörü, özellikle ABD'li ve İngiliz tekellerinin iştahını kabartmaktadır, çünkü Irak'ta her geçen gün güçlenen güvensizlik ve iç savaş ortamında, oldukça karlı bir sektör oluşturmaktadır.

Irak'ta çeşitli ülkelerin özel güvenlik şirketleri bünyesinde 48 bin sözleşmeli personel bulunmaktadır. Bunun yaklaşık 21 binini İngiliz özel güvenlik muhafızları oluşturmaktadır. Bu sayı, Irak'ta konuşlanan 7200 İngiliz askerinin yaklaşık 3 katıdır.

Irak'ta faaliyet gösteren yabancı güvenlik şirketleri ve çalıştırdıkları paralı askerlerin yasalar karşısında adeta dokunulmazlıkları vardır. Iraklı sivillere ateş açmak, işkence yapmak gibi her türlü insan hakkı ihlali söz konusu olduğu, bu şirketlerde çalışanlarla ilgili sayısız şikayet olduğu halde, bunlar hakkında hiçbir işlem yapılmamaktadır.

İngiliz özel güvenlik şirketi Aegis Defence Service'in, 2003'te işgalden önce Irak'taki kazancı 554 bin paund iken, bu rakam 2005 yılında 62 milyon paund'a yükselmiştir.

Filistin'de katliam ve direniş

Filistin'in "çocuk generalleri"nden sonra, "canlı kalkan" kadınları, direnişe ayrı bir güç ve moral kattı. Böyle bir halkı, halka malolmuş, onunla bütünleşmiş bir direnişi bitirebilmek mümkün değildir. İsrail'in tüm vahşetine, kuraltanmazlığına, katliamlarına rağmen, siyonizm yenilecek, Filistin halkı kazanacaktır!

İsrail siyonizmi, can almaya, kan dökmeye devam ediyor.

Lübnan'da hezimete uğrayan siyonist İsrail ordusu, bir yanda Filistin'e saldırılarını sürdürüyor, diğer yanda Lübnan'da konuşlanan BM Barış Gücü'nü bile rahatsız edecek şekilde taciz etmeye, Lübnan halkı üzerinde savaş uçaklarıyla uçmaya devam ediyor. Arkasını dayadığı ABD emperyalizminden aldığı güçle pervasızca saldırılarını arttırıyor.

Emperyalizm tarafından Ortadoğu halklarının içine sokulan bir kama olduğu gerçeğini her defasında teyit edercesine... Kuraltanmazlığın, vahşetin, en boyutlusunu, en dayanılmazını sergileyerek... Yine Filistin halkını, kadın-çocuk demeden öldürüyor, katli ediyor...

Beyt Hanun katliamı

İsrail'in Gazze'ye yönelik operasyonları, Beyt Hanun'da son yılların en büyük katliamına dönüştü. Beyt Hanun'un "İsrail'e füze saldırısı düzenleyen militanların yatağı" olduğunu söyleyen İsrail siyonistleri, bölgeyi yoğun bir şekilde bombardımana tuttu. İçlerinde kadın ve çocukların olduğu 60'tan fazla Filistinli katledildi, yüzlercesi yaralandı.

Bu saldırı da, sözde kaçırılan İsrail askerini kurtarmak amacıyla İsrail'in Haziran ayında başlattığı operasyonunun devamıydı. O günden bu güne 400 Filistinli katledildi.

Saldırıları sadece Beyt Hanun'la sınırlı değildi. Cebeliye ve Refah Mültecî Kampları da yoğun füze saldırıları ve tank atışlarına hedef oldu.

Beyt Hanun katliamı, İsrail siyonizminin çirkefliliğini, ahlaksızlığını bir kez daha ortaya serdi. İsrail'in "Güz Bulutları" adını verdiği bu operasyonda ordu, "amaçlarına büyük oranda ulaştıkları"ni söyleyerek "çekildiklerini" açıkladı önce. Ertesi sabah ise, Apaçi helikopterlerinden fırlatılan füzelerle uyandı Filistin halkı. Kan revan içinde. Aynı gün, Batı Şeria'da beş direnişçi daha katletti.

İsrail'in bu vahşeti karşısında ABD, her zamanki iğrençliği ile "operasyonların İsrail'in güvenliği için yapıldığı"ni söyledi ve katliamı "özsavunma" olarak niteledi. BM ise, Lübnan'a dönük saldırılarda olduğu gibi, İsrail'i sadece "dikkatli davranmaya" davet etti. Hepsisi bu kadardı.

İsrail saldırılarını durduracak tek güç, başta Filis-

tin olmak üzere ezilen halklardı. Ve onlar da bu son katliama duyulan büyük bir öfke ile daha güçlü bir şekilde sokağa çıktılar.

Kadınlar, direnişin ön saflarında

Filistin'in on yıllardır süren büyük direnişinde bu kez kadınlar, destanlar yazarak öne çıktı. Önce İsrail askerleri tarafından abluka altına alınan bir camide, 60 kadar Filistinli direnişçinin yardımına koştular. Yüzlerce kadın, sloganlarla ve zılgıtlarla yürüdü İsrail tanklarının ve kurşunların üzerine. Savaşın en kural-sızının hüküm sürdüğü topraklarda, yine büyük bir vahşet sergilenecekti tüm dünyanın gözü önünde. Bu kez silahsız, savunmasız kadınları hedef alacaktı İsrail namluları. Kadınlar düşecekti birer birer...

Yürüyüşe geçen kadınların üzerine ateş açtı İsrail ordusu. Kurşunlar yağıyordu dört bir yandan. İsrail askerleri önce kadınların başının üzerinden geçecek şekilde ateşledi silahlarını. Amaçları, korkutmak ve eylemlerinden vazgeçirmektir. Ama kadınlar yürüdüler, üstlerine üstlerine. Onları bu şekilde korkutamayacaklarını anlamışlardı. Bu kez, hedef gözeterek üzerlerine kurşun yağdırmaya başladılar. İçlerinden biri düştü yere, sonra biri daha...

Bir an durdu kadınlar, donup kaldılar. Bu vahşet karşısında bir anlık şaşkınlıkta yaşanan. Sonra daha güçlü haykırmaya başladılar. Düşenleri yerden kaldırıp camiye, hedeflerine koşmaya devam ettiler. Ölüm-ler ve yaralananlar pahasına, düşe-kalka camiye ulaşmayı başardılar. Bedenleriyle Filistinli direnişçilere kalkan oldular sonra. Bu süre içinde direnişçiler, camiden uzaklaşmışlardı. Filistinli kadınlar, İsrail ordusunun elinden, hem de abluka altına aldığı bir yerde, direnişçilerini çekip almayı başarmıştı sonunda.

Filistin'in "çocuk generalleri"nden sonra, "canlı kalkan" kadınları, direnişe ayrı bir güç ve moral kattı. Bu katliama ilk yanıt da yine bir kadın direnişçiden geldi. Bir İsrail kontrol noktasında bir kadın eylemci, askerlerin şüphelenerek durdurmaları üzerine bedenindeki bombaları patlattı. Kadın eylemcinin hayatını kaybettiği olayda bir İsrail askeri de ağır yaralandı.

Beyt Hanun katliamı sonrasında Hamas, 2005 yılından itibaren başlattıkları ateşkesi sona erdirdiklerini duyurdu. Diğer direniş örgütleri de katliamın intikamını alacaklarını bildirdiler. İsrail'in saldırıları durdurmadığı durumda, "intihar saldırıları" dahil eylemlerini arttıracaklarını belirttiler. Filistin hükümeti üç gün yas ilan etti, binlerce kişinin katıldığı protesto gösterileri yapıldı.

Dünya kamuoyunun bu katliama karşı yükselttiği tepki üzerine İsrail hükümeti, "yanlışlık olduğu"nu söyleyerek durumu örtbas etmeye çalıştı.

Etkili bir eylem tarzı olarak "canlı kalkanlar"

Filistin'de kadınların bu büyük direnişinin ardından "canlı kalkan" biçimi, 10 gün kadar sonra, daha gelişkin haliyle bir direnişçinin evi için kullanıldı.

İsrail ordusu, bugüne dek "militan" olduğu iddiasıyla birçok evi bombalamıştı. Ancak ar-

tan sivil can kaybına karşı yükselen tepkilerden çekindiği için, saldırıdan kısa bir süre önce telefon edip saldırı olacağını haber veriyordu. Son olarak "Filistin Direniş Komiteleri" adlı örgütün komutanlarından birine böyle bir telefon geldi. Ancak bu kez direnişçi, evini terk etmek yerine, herkesi evine çağırmaı tercih etti. Bu çağrı üzerine binlerce kişi, sloganlar atarak yürüyüşe geçti ve evin etrafında toplandı. Dönüşümlü olarak belli sayıda insan, evin içinde ve çatısında beklemeye koyuldu. "Şehit olmaya hazırız" diye haykırarak kitle, "öleceksek hep beraber öleceğiz, yaşayacaksa hep beraber yaşayacağız" dedi.

Bu gelişme üzerine İsrail ordusu, hava saldırısından vazgeçtiğini açıkladı. Daha Beyt Hanun katliamının sıcaklığı yaşanırken, Filistin kadınlarının üzerine açtıkları ateşin öfkesi dinmemişken, yeni bir katliamı göze alamadı. Filistin Halk Direniş Komitesi ise yaptığı açıklamada, "Bu Filistin halkının zaferidir. İsrail'in F-16'larının yenilgisidir" dedi.

Bilindiği gibi, "canlı kalkan" eylemi, ilk olarak ABD ve İngiliz emperyalistlerinin Irak işgaline hazırlandığı dönemde gündeme gelmiş, dünyanın dört bir yanından Irak'a gelen kişiler, Irak'ın stratejik bölgelerinde "canlı kalkan" olarak yerleşmişlerdi. Fakat Irak işgalinden kısa bir süre sonra Irak ordusunun dağılması ve Baas rejiminin çökmesiyle birlikte, bu kişiler, Irak'ı terk etmek durumunda kaldılar. Dolayısıyla eylemlerinin propagandif olmaktan öte bir etkisi olmadı. Sonrasında Türkiye'de PKK'ye karşı yürütülen kirlî savaşa karşı geliştirmek istendi. Birçok genç, "canlı kalkan" olarak dağlara çıktı. Fakat bu gençler, "tarafsız" olduklarını söylüyor, PKK ile Türk ordusu arasında arabulucu olmaya soyunuyordu. Böyle olunca, etkili olmadılar ve sonunda bir kısmı PKK'ye katıldı, bir kısmı da geri döndü. Ve "canlı kalkan" eylemi bu şekilde son bulmuş oldu.

Filistin'de ise gerek kadınların, gerekse tüm Filistin halkının geliştirdiği "canlı kalkan" tarzı, her iki örnekten de farklılıklar gösteriyor. En başta diğer ülke halkları değil, bizzat kendi halkı "canlı kalkan"dı. Hem kitlesel ve hem de son derece kararlı bir şekilde durdular, düşmanın karşısında. Ölüm bile durduramadı onları. Ne arabulucu, ne hakem rolüne soyundular. Açıkta taraf olduklarını ilan edip direnişçilerin yanına saf tuttular. Bu özellikleri, diğer "canlı kalkan" örneklerinden onları farklı kıldı. Dolayısıyla etkisi de, sonuçları da çok farklı oldu.

Filistin halkı kazanacak!

Direnişçilere vücutlarını siper eden, ölüme meydan okuyarak kurşunların üzerine yürüyen kadınları, minicik elleriyle İsrail tanklarına taş atan çocuk generalleriyle Filistin halkı, siyonist işgale karşı direniyor. Kendini bomba yapıp patlatan fedai eylemcileriyle, gerillalarıyla, "canlı kalkanlar"ıyla, Filistin halkı savaşıyor.

Böyle bir halk direnişi karşısında, hiç bir güç duramaz. Kazandıkları her başarı, "Pirus zaferi" olur ancak. Tıpkı İsrail'in ve Amerika'nın sözde zaferleri gibi.

On yıllardır işgale ve saldırılara karşı direnen Filistin, emperyalizmin ve siyonizmin, Irak'ta, Afganistan'da, Lübnan'da yaşadığı hezimetten sonra, daha kararlı bir şekilde direnişini sürdürüyor. İşgal altındaki diğer direnen halklara moral ve cesaret veriyor, onların direnişinden de ayrı bir güç alıyor.

Böyle bir halkı, halka malolmuş, onunla bütünleşmiş bir direnişi bitirebilmek mümkün değildir. İsrail'in tüm vahşetine, kuraltanmazlığına, katliamlarına rağmen, siyonizm yenilecek, Filistin halkı kazanacaktır!



Açlık Sadece "İstatistik" Değildir

Açlık, sadece fotoğraflardan ve sadece televizyon ekranlarından gör-düğümüz görüntülerden ibaret değil artık. Belgesellerden izlediğimiz ku-rumuş çöllerde yiyecek bulmak için sürünen çocukların hayvanlara yem olduğu bir "uzaklık"ta da değil. Yani başımızda, soframızda oturuyor. Sa-dece ekmekle doyabileceğimiz günler var. İstatistikler, açlık ve yoksulluk kokuyor. Onlar ise bizlere internet ortamında besin maddelerinin kokusu-nu alabileceğimizi müjdeliyorlar. Afrika'nın en ücra kasabasını yanı başı-mıza getirecekmiş internet. Bilgisayar yiyerek besleneceğiz herhalde.

Açlık ve yoksulluk, dünyada kapitalistlerin süre-kli gündemlerine aldıkları, zirveler topladıkları, her defasında da yeni "çözüm" yolları üzerine konuştuk-ları ama bunları bir türlü uygulamaya yanaşmadık-ları bir konu. Her yıl, emperyalist-kapitalist kurumla-rın kendilerinin açıkladıkları istatistikler gazete say-falarında, televizyon ekranlarında boy boy yayınlanır. "Ödül" alan fotoğrafların büyük çoğunluğunu aç-lık-yoksulluk, yıkım-afet ya da savaş kareleri oluşturu-r. Ancak değişen hiçbir şey olmaz, gün gün açlık-yoksulluk artar, boyutlanır.

16 Ekim dünyada "Açlıkla Mücadele Günü" ola-rak ilan edildi. Keza 1 Aralık da "Dünya Gıda Günü" olarak kabul gördü.

1945'te kurulan Tarım ve Gıda Örgütü (FAO) ilk kurulduğunda, hedefini açlık ve yoksullukla müca-dele, tarım alanlarının daha verimli hale getirilmesi ve dağılımın dengeli yapılması olarak belirledi. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın yıkıntıları ara-sından açlık, yoksulluk boy göstermişti çünkü. Sa-vaşı galip bitirenler de yenilenler de büyük bir eko-nomik kriz girdabına girmişti. 1945'lerden sonra ka-pitalist sistem Keynes'çi ekonomik politikalara dö-nerek, krizlerini atlatmaya çalıştı. Bunun bir diğer nedeni de dünyanın üçte birinin sosyalist kampa geçmesiydi. Sosyalizmde insana verilen değer, em-peryalist-kapitalist ülke işçi ve emekçilerinin de öz-lemini oluşturmaktaydı artık. "Sosyal devlet" olgusu-

AÇLIK ORDUSU YÜRÜYÖR

Açlık ordusu yürüyor
yürüyor ekmeğe doymak için,
ete doymak için,
Hürriyete doymak için.

Yürüyor köprüler geçerek kıldan ince, kılıçtan keskin.
yürüyor demir kapıları kale duvarlarını yıkarak
yürüyor ayakları kan içinde.

Açlık ordusu yürüyor
adımları gök gültüsü,
türkülerini ateşten,
bayrağında umut,
umutların umudu bayrağında.

Açlık ordusu yürüyor
şehirleri omuzlarında taşıyıp
daracık sokakları karanlık evleriyle şehirleri,
fabrika bacalarını,
paydostan sonraların tükenmez yorgunluğunu taşıyarak.

Açlık ordusu yürüyor
ayrı ini köyleri ardınca çekip götürüp,
ve topraksızlıktan ölenleri bu koskoca toprakta.

Açlık ordusu yürüyor
yürüyor ekmezsizleri ekmeğe doyurmak için,
hürriyetsizlikleri hürriyete doyurmak için
açlık ordusu yürüyor,
yürüyor ayakları kan içinde.

Nazım Hikmet

O günden bugüne açlıkla ve yoksullukla müca-dele, atılan hamasi nutukların dışına geçmemiş du-rumda. Toplanan zirveler fiyaskoyla sonuçlanmakta ve aldıkları kararlar bile hayata geçmemekte. Yani 21. yüzyılın başlangıcında da değişen hiçbir şey yok.

Rakamların dili

1996'da İtalya'nın başkenti Roma'da toplanan zirvede, 2015 yılına kadar, açlığı ve yoksulluğu yarı yarıya düşürme kararı almışlardı, ama geline aş-a-mada bunun yanına yaklaşmayı bırakalım, açlık ve yoksulluk, daha da büyüyor. FAO'nun açıkladığı ve-rilere göre, dünyada 852 milyon kişi aç. UNICEF'in verilerine göre ise, Orta ve Güneydoğu Avrupa'da her dört çocuktan biri açlık ve yoksulluk içinde büyü-yor. Orta Asya'da bazı ülkelerde bu rakam, yüzde 80'lere ulaşıyor. Geçen yıla göre 11 milyon artış göstermiş. Dünyanın yarısı, yoksulluk sınırının altın-da yaşıyor.

Dünya nüfusunun 2050'ye kadar 9 milyara çık-a-cakını hesaplayan emperyalistler, sözde açlıkla ve yoksullukla mücadele etmeye, "çareler" üretmeye çalışıyorlar. Onlara göre çare, Dünya Ticaret Örgü-tü'nün tarımla ilgili almış olduğu kararları hayata ge-çirebilmek. Bu ise tarım tekellerinin daha fazla kar elde etmesini getiren kararlar. Ürünlerin genetiğinin değiştirilmesi, hayvan çeşitliliğinin genişletilmesi, yeni tohumların üretilmesi vb. Bu gelişmelerle ilgili daha önceki sayılarımızda bilgileri aktarmıştık. FAO, ürün çeşitliliğinin günden güne azaldığını an-latıp, bunun çoğaltması için daha çok ürüne ihtiyaç duyulduğunu açıklarken, DTÖ, terminatör tohum-larla ürün çeşitliliğini sınırlamayı karara bağlıyor, bu tohumların ekilmesi zorunluluğunu getiriyor.

Dünyada insana yönelik üretilen et ve bitki ürünlerinin çeşitliliği çok sınırlı. Et ve et ürünlerinin yüzde 90'ı 14 memeli hayvan ve kuş tür-ründen sağlanmakta. Bitki ürünlerinin ise büyük çoğunluğu buğday, pirinç, patates ve mısırdan çıkıyor ortaya. Yine FAO'nun verilerine göre, 6300 hayvan cinsinden 1350'si ya yok olmuş durumda ya da yok olmakla karşı karşıya. Gelişmekte olan 65 ülkede 280 milyon ton tarım ürünü kü-resel ısınma sonucu yitirilecek. Günde 25 bin kişinin açlıktan hayatını yitirdiği bir dünyadan bahsediyoruz. Ve yılda 5 yaşın altındaki 6 milyon çocuk açlıktan etkileni-yor. Durum böyle iken açlıkla mücadele için sadece silahlanmaya harcanan para-nın yüzde 1'i yeterli geliyor.

Savaş ve açlık

Açlık sorununun boyutlu olduğu ülke-lerin büyük çoğunluğunu da savaş ya da iç savaş yaşayanlar oluşturuyor. Özellikle

le Afrika'da iç savaşa sürüklenen ülkelerde gıda ürünlerinin üzerinde de hakimiyet kurma yarışı tam hızıyla sürüyor. Uluslararası Gıda Araştırmaları Enstitüsü'nün verilerine göre 1989-2003 arasında sürekli savaş ya da iç çatışma içinde olan Burundi, Eritre, Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Etiyopya, Si-erra Leone, Nijer, Angola, Liberya, Zambiya, Komer Adaları, Kamboçya ve Tacikistan'da açlık çok büyük oranlarda. Buna Afganistan, Irak ve Filistin'i de da-hil etmek gerekiyor. Savaş ve saldırılar döneminde bu ülke halklarına uygulanan ambargolar ve sava-şın getirmiş olduğu yıkım, silahlı çatışmalarda ölen rakamlara yakın rakamlar ortaya çıkarmaktadır.

Her savaşta olduğu gibi, salgın hastalıklar orta-ya çıkmakta ve Ortaçağ döneminden kalma hasta-lıklar yeniden hortlatmaktadır. Bir Afrika ülkesi olan Kongo, varlık içinde yokluk çeken ülkelerden biridir mesela. Zengin altın madenlerine sahip olan bu ül-ke topraklarındaki insanlar, bu zenginliklerden ya-rarlanmak şöyle dursun, açlıktan ölüyor. Çünkü ül-kenin bu zenginliğini, başta ABD, Hollanda, Fransa olmak üzere çeşitli emperyalistlere bağlı 43 tekel paylaşmakta. Keza az önce adını saydığımız ülke-lerdeki iç çatışmaların çıkmasında da emperyalistle-rin paylaşım kavgaları var.

Dünyada tükenmekte olan tatlı su kaynakları da gelecek için büyük tehlikeler yaratıyor. Yüzyılın orta-larına doğru su, petrolün yerini alacak görünüyor. Bugün bile yürütülen emperyalist savaşların bir oda-ğında da su bulunuyor. Tatlı suyun olduğu toprakla-rı hakimiyet altına almaya çalışan emperyalistlerin hedefinde, bu kaynağın bulunduğu topraklar var. Doğal olarak dünyadaki su paylaşımı da "adaletli" değil. Dünyanın kurak ya da yarı kurak bölümünü oluşturan yüzde 40'lık bölümü, bu su kaynaklarının sadece yüzde 2'sinden yararlanıyor. Su kıtlığı çe-ken 21 ülkenin 12'si, ülkemizin de içinde yer aldığı Ortadoğu bölgesi. Suyu ilgili altyapıyı çözmek için 180 milyar dolar yeterli geliyor.

Türkiye'de durum

Türkiye'deki durumu anlayabilmek için asgari ücrete bakmak yeterlidir. Bir de son beş yıl içinde başta İstanbul olmak üzere metropollerde hızla art-tan çöp toplayan insan sayısına, çöpten beslenen ailelerin oranına bakmak...

Asgari ücret, bugün 380 YTL civarında. Oysa



Afrikalı bu çocuk, yaklaşık 1 km ötedeki BM gıda dağıtım merkezine doğru sürünerek ilerlemeye çalışıyor. Aklaba ise onun ölmesini bekliyor. Çocuğun kampa ulaşip ulaşmadığını bilmiyoruz. Çünkü fotoğrafı çeken muhabir, çektikten sonra hemen oradan uzaklaşmış. Ve altı ay sonra bunalıma girerek intihar etmiş.

hem devletin kendi istatistikleri, hem de sendikaların ve çeşitli kurumların yaptığı araştırmalar, bu rakamın ölüm sınırı olduğunu gösteriyor. DİE verilerine göre bugün asgari ücret, en az 1.5 milyar olmak zorunda. Türk-İş'in yaptığı araştırmaya göre açlık sınırı, Haziran 2006'da 571 milyon, yoksulluk sınırı ise yaklaşık 2 milyar tutarında. Asgari ücrete bu yıl yapılacak zammın, bu rakamların yanına bile yaklaşamayacağı ise çok açık.

Türkiye, dünyada ürünü kendi kendine yetecek yedi ülkeden biri. Resmi verilere göre Türkiye'de 24 bin gıda işletmesi var. Bunların yüzde 56'sı un ve unlu mamuller, yüzde 18'i süt ve süt ürünleri, yüzde 12'si meyve-sebze ürünleri, yüzde 4'ü bitkisel yağlar, yüzde 3'ü şekerli ürünler, yüzde 2.5'i et ve et ürünleri, geri kalanını da tasnif dışı ürünler ve alkol üretimi oluşturuyor. Yani çok büyük bir pazar var ortada. Ancak tarım ve tarımcılık, her geçen gün ölüme sürükleniyor.

Tarım Bakanlığı 2000 yılında 14 milyar ECU'luk yatırım yaparak Türk Gıda Kodeksi'ni kurmuştu. Bu kurumun amacı, tarımda üretilen ürünlerin DTÖ kriterlerine uygun olarak üretilmesini denetlemek. Yani sözleşmeli çiftçilik, tek ürüne bağlı olarak terminatör tohumlarla üretim ve tarım alanlarının tekellere açılması. Sonuçta da Türkiye'nin besin maddelerinin büyük çoğunluğunu dışarıdan satın alması ve insanlara pahalıya satılarak en temel ihtiyaç mallarına bile ulaşamaması. Türkiye'de son 10 yılda gıda üretiminin yüzde 8 büyüdüğünü de ekliyor Tarım Bakanlığı. Evet tekeller için büyüyor gıda sektörü.

Açlığımızı giderecek tek sistem, sosyalizmdir

Açlık, sadece fotoğraflardan ve sadece televizyon ekranlarından gördüğümüz görüntülerden ibaret değil artık. Belgesellerden izlediğimiz kurumuş çöllerde yiyecek bulmak için sürünen çocukların hayvanlara yem olduğu bir "uzaklık"ta da değil. Yani başımızda, soframızda oturuyor. Sadece ekmeleyle doyabileceğimiz günler var. İstatistikler, açlık ve yoksulluk kokuyor. Onlar ise bizlere internet ortamında besin maddelerinin kokusunu alabileceğimizi müjdeliyorlar. Afrika'nın en ücra kasabasını yanı başımıza getirecekmiş internet. Bilgisayar yiyerek besleneceğiz herhalde.

Ancak emperyalistler şunu çok iyi biliyor ki, rakamsal açlığın büyümesi, onların yıkımının biraz daha yaklaşması demek. Savaşları boşuna yapmıyorlar. İsimlerini de "su savaşları", "petrol savaşları" ya da "muz savaşları" diye boşuna koymuyorlar. Onların savaşları bizim yıkımımız demek. Yine de onların zirvelerini başlarına yikmasını biliyoruz. Ve yine biliyoruz ki, bizim açlığımızı giderecek, refah ve mutlu yaşatacak tek sistem, sosyalizmdir.



Nikaragua seçimlerini Ortega kazandı

Nikaragua devrimine önderlik eden Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi lideri Daniel Ortega, Kasım ayında gerçekleşen Nikaragua devlet başkanlığı seçimlerinde tekrar adaylığını koydu ve kazandı. Oyların yüzde 38'ini alan Ortega, ABD'nin desteklediği en yakın rakibine fark atarak yeniden Nikaragua'nın başına geçti.

Ortega, ilk kez '79 yılında gerçekleşen halk hareketiyle, diktatör Somoza'yı devirdikten sonra kurulan hükümetin başında yer almıştı. Bu devrime karşı ABD, Nikaragua'ya komşu ülkelerde kontraları örgütleyerek saldırılar düzenlemiş, iç kargaşa çıkarmaya çalışmıştı. Sonuç alamayınca, doğrudan müdahalede bulunarak ekonomisini çökertmeyi amaçlayan deniz kuşatmasına başvurdu. On yıl süren bu saldırılar

bo-yunca, nüfusu 4 milyon olan Nikaragua'da 400 bin kişi öldü.

On yıl ABD'nin ve kontralarının saldırılarına direnen Nikaragua halkı, Sandinist önderliğin sınıfsal ve siyasal yapısından dolayı ne yazık ki, devrimle elde ettiği iktidarı, sandıkla ABD işbirlikçilerine bırakmak zorunda kaldı. O dönem, hükümetin başında olan Ortega, ABD emperyalizminin baskısına dayanamayıp uzlaşma yolunu seçerek burjuva parlamento seçimlerini kabul etti. O seçimlerde ise, bu oyunun bir sonucu olarak ABD yanlısı bir aday, seçimleri kazanmış oldu.

O günden sonra "vahşi kapitalizm" tüm uygulamalarıyla devreye girdi ve Nikaragua, bölgenin en yoksul ülkesi haline geldi. Nikaragua halkının yüzde 80'i, günde 2 dolara ya da daha az bir parayla yaşam mücadelesi vermek zorunda kaldı.

Bu durum karşısında kitlelerin isyanı ve eylemleri arttı. Kitlelerde artan hoşnutsuzluğa ve büyüyen tepkilere yanıt verecek yeni bir umut gerekiyordu. Bunun için de en uygun isim, yine Ortega oldu. Yoksul kesimlerin desteğini alan Ortega'nın büyük oranda seçimleri kazanacağı bekleniyordu, öyle de oldu.

Ancak '79 yılındaki devrim sonrasında Ortega ile şimdiki Ortega arasında çok büyük farklılıklar vardır. En başta o yıllarda kontra yanlısı eylemlere katılan bir kişinin, şimdi Ortega'nın yardımcısı olması bile, bu farkın önemli bir göstergesidir. Ortega ve bazı Sandinist liderlerin, '90 yılında iktidarı ABD yanlılarına devrederken, -bu işbirliğinin bir ödülü olsa gerek- istismak edilmiş mülklere el koydukları ve bu sayede büyük zenginlikler elde ettikleri söyleniyor. Dolayısıyla Ortega, bugün sadece

'79 yılındaki devrim sonrasında Ortega ile şimdiki Ortega arasında çok büyük farklılıklar vardır. En başta o yıllarda kontra yanlısı eylemlere katılan bir kişinin, şimdi Ortega'nın yardımcısı olması bile, bu farkın önemli bir göstergesidir. Ortega ve bazı Sandinist liderlerin, '90 yılında iktidarı ABD yanlılarına devrederken, -bu işbirliğinin bir ödülü olsa gerek- istismak edilmiş mülklere el koydukları ve bu sayede büyük zenginlikler elde ettikleri söyleniyor.

siyasal değil, sınıfsal olarak da çok farklı bir yerde duruyor. O yüzdendir ki, daha seçimi kazanmadan önce, uluslararası sermayeye karşı olmadığını söylemiş, "güvenilir yabancı sermayeye" onay vereceğini açıklamıştı. Keza ABD ile ilişkileri belli bir düzeyde tutmaya çalışacağını mesajlarını da verdi. Böylece emperyalist burjuvaziye ve yerli işbirlikçilerine güven tazeledi.

Bununla birlikte Ortega'nın seçimleri kazanmasıyla, Latin Amerika ülkelerinde ABD'ye karşı esen rüzgara Nikaragua'nın da kapıldığı söylenebilir. Brezilya, Venezuela, Bolivya, Şili, Arjantin gibi ülkeler zincirine Nikaragua da eklendi. Geçtiğimiz ay, Brezilya'da yapılan seçimlerde, devlet başkanı Lula, ikinci kez seçilerek dört yıl daha görevde kalma hakkını elde etti. Oysa Lula'nın ilk 4 yıldaki politikalarına karşı tepkiler de büyümekteydi. Bu durum, Latin Amerika'da ABD karşıtlığının halen çok güçlü olduğunu ve bu durumu kullanan farklı emperyalistlerin işbirlikçilerinin kazanmaya devam ettiğini gösteriyor.

Her ne kadar Ortega, ABD'ye belli sözler verdiyse de, Nikaragua seçimleri, son yıllarda Latin Amerika'da güç kaybeden ABD emperyalizmine bir darbe daha indirdi. Sadece Latin Amerika'da değil, tüm dünyada ABD karşıtlığının başını çeken Venezuela Devlet Başkanı Chavez ise, seçimler öncesinde Ortega'yı desteklediklerini açıklamıştı. Ortega da Venezuela ile yakın ilişkiler kuracağını belirtmişti.

ABD, Nikaragua ile birlikte 'arka bahçesi'ni başta Çin olmak üzere farklı emperyalistlere kaptırmaya devam ediyor. Nikaragua seçimlerinde, Ortega'nın karşısında yer alan rakibini destekleyen ABD, seçim sonrası Ortega'nın kazanmasıyla birlikte kutlama mesajı yolladı ve uzlaşma havası vermeye çalıştı. Fakat Nikaragua halkı, ABD'ye karşı tepkisini, onun adayını desteklemeyerek bir kez daha ortaya koydu.

Ancak Ortega örneğinde görüldüğü gibi, ABD'ye karşı ortaya çıkan bu liderler, geçmişleri ve kullandıkları sloganlar ne olursa olsun, işçi ve emekçilerin değil, burjuvazinin temsilcileridir. Ve Latin halkları, anti-emperyalist duygularını sömüren bu liderlerin gerçek yüzlerini açığa vurup kendi iktidarlarını kuruncaya kadar sömür ve baskıdan kurtulamayacaklardır. Bu kez yarı yolda durmayacaklar, demokratik devrimlerini sosyalizmle taçlandıracaklardır. Diğer halklar gibi Latin halklarının da gerçek kurtuluşu sosyalizmedir çünkü.

OAXACA'DA HALK YÖNETİMİ

Bu direniş, tümünden de yenilebilir; Oaxaca'da kurulduğu ilan edilen halk meclisi yönetimi tümünden yıkılabilir. Ancak bundan daha önemli olan şey, kitle hareketine kattıklarıdır. Direniş, kitlelerin umutlarını, beklentilerini gösteren bir örnektir. Özellikle burjuvazinin saldırılarının bu kadar derinleştiği; kitlelerin yaşam koşullarının bu kadar kötüleştiği; sosyal hakların ve yüz yıllar süren sınıf mücadelesiyle elde edilen kazanımların sürekli gaspedildiği, açlığın ve yoksulluğun bu kadar yaygınlaştığı bir dönemde, başlayan sıradan bir öğretmen grevinin nasıl bir kitle hareketine, ayaklanmaya, hatta halkın kendi iktidarını ilan etmesine dönüşebildiğinin, çarpıcı bir örneğidir.

Meksika'da, başkent Mexico City ile Zapatistaların hakimiyetindeki Chiapas kenti arasında yer alan Güney eyaletlerinden biri Oaxaca. Ve Mayıs ayından bu yana, dünya halklarının, işçi ve emekçilerin merakla, sevinçle izledikleri gelişmeler yaşanıyor bu küçük kentte. Oaxaca direniyor, eylemler büyüyor, devletin her türlü saldırı ve baskısına karşı kitle hareketi yükseliyor.

Direniş nasıl şekillendi

22 Mayıs'ta öğretmenlerin greviyle başladı bu büyük halk direnişi. Grevin gerekçesi öğretmen maaşlarına zam yapılmasıydı. Ancak hızlı bir biçimde grevler yön değiştirdi; kitle desteği büyüdü, Oaxaca Halk Meclisi (APPO) adı verilen bir kurum oluşturuldu. Eylemlerin halk hareketine dönüşerek büyümesiyle birlikte, hükümet radyoları dahil tüm hükümet kurumları işgal edildi, kentin giriş çıkışları barikatlarla kapatıldı ve APPO, kendi hükümetini ilan etti. 21 Eylül tarihinde, kente yaklaşık 500 kilometre uzaklıkta olan başkente doğru bir 'uzun yürüyüş' başlatan APPO, yoğun polis ablukası ve ölüm tehditlerine rağmen bu zorlu yürüyüşü sürdürdü. Kent halkını temsil eden yaklaşık 10 bin delegeye sahip olan APPO, halkın gerçek sözcüsü, gerçek yönetim organı haline geldi.

Devlet ise, kendisini tehdit edecek kadar büyüyen bu hareketi bastırmak için, sayısız saldırılar, katliamlar düzenledi. Bu saldırılarla pek çok emekçi katledildi. Oaxaca'daki direnişin, Meksika'nın genelini tutuşturacak bir yangına dönüşmesinden korkan devlet, direnişi bastırabilmek için en vahşi ve saldırgan yöntemleri kullanmaktan çekinmedi.

Ekim ayının ortalarında gerçekleştirilen kuşatma, bu saldırıların en önemlilerinden biriydi. Meksika Federal Hükümeti, kenti kuşatma altına alarak, grevlerin bitirilmesi, işgal edilen hükümet binalarının boşaltılması, barikatların kaldırılması karşılığında, öğretmenlere bir anlaşma teklifi götürdü. Direnişçiler ise, masaya oturmak için ilk koşul olarak, grevlerin başlamasının arkasından gerçekleşen katliamların sorumlusu olan Oaxaca valisi Ulises Ruiz Ortiz'in istifasını istediler. Ancak kuşatmanın ciddiliğini gören APPO, başkente doğru sürdürülen yürüyüşü durdurarak kente geri döndü. Kentin özellikle giriş noktalarına kurulan 1500 barikat, direnişçilerin ne kadar kararlı ve devletin saldırılarına hazırlıklı olduğunun önemli bir göstergesi olarak yükseldi.

Geçtiğimiz aylarda yapılan seçimleri hile ile kazanmayı başaran Amerikan işbirlikçisi Calderon, görevi devralacağı 1 Kasım tarihi öncesinde, direnişe yönelik baskıyı daha da sertleştirdi. Ekim ayı ortalarından itibaren "Si no Ulises Ruiz no se va, Calderon no pasara" (Ulises Ruiz gitmezse, Calderon geçmez) sloganı eylemin temel sloganı haline getirildi. Bunun üzerine Meksika Devlet Başkanı Vicente Fox, Calderon görevi devralmadan önce, sorunu çözeceğine söz verdi.

29 Ekim saldırısı

Direnişe en büyük saldırı, 14 Haziran tarihinde gerçekleşmişti. Bu ilk saldırıda çok sayıda ölü ve yaralı verilmişti. İkinci saldırı ise, 29 Ekim tarihinde düzenlendi.

26 Ekim tarihinde öğretmenler sendikası grevin geleceğini kararlaştırmak üzere bir toplantı gerçekleştirmişti. Yaklaşık 52 bin öğretmenin katıldığı bu toplantıda, öğretmenlerin beşte üçünün grevin bitmesinden yana oy kullanması üzerine sendika, öğretmenlerin grevini bitirme kararı aldı. Ancak direniş, öğretmenlerin direnişi olmaktan çıkmış, halk direnişine dönüşmüştü. Grev bitmesine rağmen APPO, direnişi sürdürme kararı aldı.

27 Ekim tarihinde ise, direnişçilerin barikatlarından birine saldıran sivil giyimli kontra güçler 5 kişinin ölümüne, 50 kişinin yaralanmasına neden oldular. Saldırıyı gerçekleştirenler devletin adamlarıydı. Ancak saldırıdan yine kendi katliamları için yararlanmaya çalıştılar. Ölen ve yaralananların sorumluluğunu Oaxaca'daki direnişe malederek, 'sorunu çözmek' için kente saldıracaklarını açıkladılar. Böylece Devlet Başkanı Fox'un söz verdiği 'çözüm'ün ne olduğu açığa çıkmış oldu.

29 Ekim tarihinde devlet, barikatlara saldırdı.

Denizden, havadan ve karadan aynı anda kente girdi polis kuvvetleri. APPO tarafından ele geçirilmiş olan kent merkezindeki Zocalo Meydanı ilk hedefti, polis önce oraya girdi. Bir tarafta Herkül tipi helikopterler, tazyikli su tankları, gözyaşartıcı kimyasal gazlar, silahlar ve mermileri pervasızca ve sınırsızca kullanan polis gücü PFP (Federal Önleme Kuvvetleri), diğer tarafta taş, sopa, maçeta ve molotof kokteyli ile direnen halk. Bütün gün süren direnişin ardından, kentin başlıca caddeleri ve anayollarındaki barikatlar yıkıldı, kent merkezi polisin hakimiyetine girdi.

Direnişçiler ise, APPO tara-

findan Benito Juarez Üniversitesine çekildiler, APPO'nun karargahı Santo Domingo kilisesine taşındı. Merkezi noktaları kaybeden direnişçiler, ara sokaklarda eylemlerini sürdürmeye devam ettiler. 30 Ekim günü de kent merkezine üç ayrı koldan yürüyüş gerçekleştirildi. Devlet bu eylemlere de saldırdı. Bunun üzerine kitle, itfaiye binasını işgal ederek direnişe orada devam etti. Saldırıda en az on kişi öldü, evler basıldı, onlarca insan tutuklandı, bazıları bir helikopter tarafından kaçırıldı.

Oaxaca'daki direniş, hızlı bir biçimde Meksika'nın diğer eyaletlerinde de yankılandı ve destek eylemleri gerçekleştirildi. Başkent Mexico City'de kent merkezi 2 saat boyunca eylemciler tarafından trafiğe kesildi. EZLN Komutan Yardımcısı Marcos dayanışma çağrısı yaptı.

Direniş, komşu ülke halkları tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı. Latin Amerika'da Şili, Arjantin, Peru, El Salvador, Honduras, Kolombiya, Ekvator, Brezilya ve Venezüella'da dayanışma eylemleri yapıldı, Meksika konsolosluklarının önünde gösteriler düzenlendi. Diğer taraftan Avrupa ülkeleri ve Amerika'da da kitleler devletin Oaxaca'ya yönelik saldırısını protesto ettiler. Almanya, Fransa, İngiltere, İspanya, Kanada'da ve ABD'nin pek çok eyaletinde direnişçilerle dayanışma eylemleri gerçekleştirildi. İstanbul'da da Meksika konsolosluğunun önünde destek eylemleri gerçekleştirildi.

Saldırıya rağmen, yılmadan

Saldırı sırasında APPO önemli mevzileri kaybetti, belli noktalardan geri çekilmek zorunda kaldı. Ancak direniş gücünü ve halk desteğini kaybetmedi. 2 Kasım günü devlet, direniş radyosunun yayın yaptığı Benito Juarez Üniversitesini işgal etmeye çalıştı. Altı saat süren direnişin ardından devletin saldırısı püskürtüldü. 5 Kasım günü ise, bir milyon kişinin katıldığı 'Oaxaca Halklarının Onuru İçin Altıncı Mega Yürüyüş' gerçekleştirildi. Yürüyüş, direnişin başladığı 22 Mayıs'tan bu yana gerçekleştirilen en büyük gösteriydi ve kitlelerin direnişe katılımının ve sahiplenmesinin boyutunu gösteriyordu. Devletin saldırısının dozu ise oldukça yüksekti ve Oaxaca'daki direnişin belli bir yenilgiye uğramasına neden oldu.

Bu direniş, tümünden de yenilebilir; Oaxaca'da kurulduğu ilan edilen halk meclisi yönetimi tümünden yıkılabilir. Ancak bundan daha önemli olan şey, kitle hareketine kattıklarıdır. Dünya halkları aylar boyunca buradaki direnişi izlemiş, bu direnişten umutlanmış, bu direnişin başarıya ulaşmasını istemiştir. Direniş, kitlelerin umutlarını, beklentilerini gösteren bir örnektir. Özellikle burjuvazinin saldırılarının bu kadar derinleştiği; kitlelerin yaşam koşullarının bu kadar kötüleştiği; sosyal hakların ve yüz yıllar süren sınıf mücadelesiyle elde edilen kazanımların sürekli gaspedildiği, açlığın ve yoksulluğun bu kadar yaygınlaştığı bir dönemde, başlayan sıradan bir öğretmen grevinin nasıl bir kitle hareketine, ayaklanmaya, hafta halkın kendi iktidarını ilan etmesine dönüşebildiğinin, çarpıcı bir örneğidir.

Saldırıları dünya genelinde yoğunlaşmaktadır. Ona karşı bir yerde yükselen küçük bir kıvılcım bile, büyük yangınlara dönüşmeye adaydır.



“Karlı pazar Türkiye”, AĞIR SÖMÜRÜ demek!

“Paradan para kazanan” dedikleri para sermayedarların, süreli büyüyen serveti ve güçlerini pekiştirmeleri; vahşi bir sömürü, dünyanın zor yoluyla paylaşılması ile çıkıyor aynı zamanda. Dünya halklarının açlığı ve yoksulluğu üzerinden yükselen onların azami karı; hakların üzerine, sistemi yaşatmak için çıkarıldıkları savaşlar ve baskı mekanizmalarını güçlendirmek, yani sömürünün katlanılmaz hale gelmesi ve bombalar, işkence kampları, toplu katliamlar, yargısız infazlar vs.den oluşan kan deryası şeklinde geriye dönüyor.

Dünya emperyalist sistemin birbirine bağlı olarak gelişen ekonomik yapısının ‘dengesi’ bozuldukça, Türkiye ekonomisi ile ilgili açıklamalar birbirini kovalıyor. Böyle olunca, emperyalist tekeller ve kuruluşların sözcülüğüne soyunan her çeşit kalem de boş durmuyor.

Bunların hepsi, emperyalist sermaye ihracını, ülkemin ‘kalkınması’ için verilen ‘yabancı sermaye’ olarak sunup, “sıcak para”yı çekmeye zorunlu bir Türkiye tablosu çiziyorlar. Gerçi, “emperyalistlerin ‘eloğlu’ gibi görülmesine yol açacak” korkusuna kapılan işbirlikçiler, ‘gururları’ incinebilir diye, emperyalist sermayeye ‘yabancı sermaye’ denmesini bile istemiyorlar. Örneğin, YASED (Uluslararası Yatırımcılar Derneği) Başkanı Şaban Erdikler, ‘yabancı sermaye’ değil, ‘uluslararası sermaye’ denmesi gerektiğini söylüyor. “Bu, ‘eloğlu’ gibi bir çağrışıma yol açıyor” diyor. “Ülkenin kaderini paylaşmak için” geliyor-muş emperyalist sermaye. Borç verilen sermaye faiz getirdiğine, faiz de işçi ve emekçilerin sömürüsüne dayandığına göre, bunun kırıntılarından nasiplenene de “kader ortakları”nı kollayarak, sınıf tavrını gösterecektir doğal olarak. Sınıf tavrı, hangi sınıfın çıkarlarını gözettiğine, hangi sınıfın bilincini bulandırmak istediğine göre ortaya çıkar çünkü. Hele de kölelik ruhunda varsa ve gö-bekten bağlınıysa!

Bir de, aralarında köklü bir ayrım varmış gibi, emperyalist sermaye ihracının “doğrudan yatırıma dönük” alanını tercih ettiklerini (dil ucuyla da olsa) söyleyip, lafı “sıcak para”yı çekmenin zorunluluğuna getirenler var. Bunlar, üretici sermayeye şöyle bir dokunup geçerken, portföy veya da kredi yatırımlarını (emperyalistlerin borç verdiği sermayeyi) almaya ‘mecbur’ kalmış Türkiye’nin, ‘yapısal reformları’ yapmakta gecikmiş olmasını eleştiriyor ve yeni kölelik zincirleri demek olan reçeteler öneriyorlar.

Burjuva basın, şimdilerde “piyasa yine dalgalandı” demekle uğraşıyor. Yine “düzeltme” olacaktı, “dalgalanmaya” hazırlanmak gerekiyormuş... Kimisi köşesinden ‘iş yapan kapitalistler’in yakınmalarına ‘sinirleniyor’ ve para sermayedarlarının ağızıyla azarlıyorlar. Kimi “dalgalı kur” ya da “sabit kur”, kimi de, “Para Kurulu” veya “Para Piyasası Kurulu” önerip, “sonbaharda -ekim’de- çıkacak dalgalanma”ya (İMF böyle buyurmuş!) hazırlık için burjuvaziye akıl hocalığı yapıyor. Krize “dalgalanma” demek pek moda şimdi!

Ne söylenirse söylensin, olan şu: İşçi ve emekçilerin artı değerine el koyan ve bundan dolayı sürekli büyüyen ama üretimde hiçbir ilgisi bulunmayan para sermayenin bankalarının merkezileşiyor olması... Ve bunun, sistemin asalak-çürüyen yanını derinleştirilmesi... Bir yandan da sıklaşan krizlerinden, para sermayedarlarının servetini büyütmeğe dönük ‘ayar’larla yararlanma... Bunların toplamı artan sömürü, yıkım ve savaş... “Paradan para kazanan” dedikleri para sermayedarların, süreli büyüyen serveti ve güçlerini pekiştirmeleri; vahşi bir sömürü, dünyanın zor yoluyla paylaşılması ile çıkıyor aynı zamanda. Dünya halklarının açlığı ve yoksulluğu üzerinden yükselen onların azami karı; hakların üzerine, sistemi yaşatmak için çıkardıkları savaşlar ve baskı mekanizmalarını güçlendirmek, yani sömürünün katlanılmaz hale gelmesi ve bombalar, işkence kampları, toplu katliamlar, yargısız infazlar vs.den oluşan kan deryası şeklinde geriye dönüyor.

Teknolojik gelişme ile sermayenin dönüşüm zamanı son derece kısılıyor. Sermaye, bu nedenle çok hızlı hareket eden bir yapıya kavuştu. Artı-değer sömürü-

sünden oluşan sermayenin, üzerine daha da büyük bir miktarda eklenen artı-değerle birlikte tekrar dönmesi arasındaki süre, öylesine kısaldı ki, bu durum, işçi ve emekçilerin az maliyetle aşırı sömürüye tabi tutulmasını ve sermayenin de devasa boyutta merkezileşmesini beraberinde getiriyor. Sürenin böylesine kısılması, artı-değerin paraya dönüşmesini de o ölçüde hızlandırıyor çünkü.

“Kısa süreli sermaye hareketi”ne “sıcak para” deniyor ve bu para bankalarda toplanıyor. “Sıcak para” sahiplerinin, servetlerinin küçük bir miktarının bile tehlikeye düşeceği izlenimi edinmeleriyle, kaçmaları bir oluyor. Bu kesimler, Türkiye’den pek memnun. Örneğin, artı-değerden fazla sermaye biriktirenlerden biri olan (“ekonomi profesörü”ymüş) Hanke, eylül başlarında şunları söylüyordu: “Yüzde 20 getiri, dünyanın hiçbir yerinde yok”... “YTL, en karlı yatırım aracı”... “Hayatım boyunca yaptığım en kazançlı yatırımlardan biri, 2001-2006 Mart ayı arasında Türkiye’ye döviz getirerek yaptığım YTL yatırımlarıdır”... Bu zat, şimdi 2006 Mayıs’ından önce YTL’den çıkıp, Polonya ve Macaristan’ın paralarına ‘yatırım’ yaptıktan sonra (Türkiye’de faizler tekrar yükselinece), YTL’ye geri dönmüş. Ama eğer kriz işareti görürse dövizini alıp tekrar gidermiş de...

Sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen Hanke gibileri nasıl ‘kazanıyor’? IMF’nin asgari ücrete, kıdem tazminatlarına, üreticilerin ödeneklerine, sağlık da dahil her tür sosyal yardıma göz dikmesi ve ağır vergilerden oluşan programları halkımıza dayatmasıyla... Ve tabi bu programları uygulamaya pek hevesli işbirlikçileri aracılığıyla... Çünkü sermaye fazlası, sömürünün katmerlenmesinden, kaynakların kurutulmasından, tarımsal alanların talanından oluşuyor. Merkez Bankası faizleri neden yüksek tutuyor? “Sıcak para” sahipleri, DİBS (Devlet İç Borçlanma Senetleri) almıyor, kaçıp başka ülkelerin paralarına dadanıyorlar da ondan. Sadece AKP’nin seçimleri kazanmasından sonraki süreçte, emperyalist tekellerin satın aldığı DİBS miktarı öylesine artış gösterdi ki, tam yüzde 449 oranına dek yükselmişti. Tek başına bu bile -çünkü ani ve büyük bir yükseliş- ekonominin dizginlerinin tümüyle emperyalist tekellerin elinde olduğunun göstergesi durumundadır. Ki, DİBS satışlarının artışı, TL’nin yükselmeye başlamasıyla gerçekleşmişti. Ne zaman ki TL yükselen değerinin de ötesine geçip aşırı değerlenmeye başladı (TL’den altı sıfır atıldığında “paramızın değeri yükselecek” demagojik söylemini de hatırlıyoruz), kaçış başladı, döviz yükselişi hızlandı. Bu sefer de emperyalist tekeller, YTL’nin değerinin düşürülmesini şart koştular. Ve bunu da, Kemal Derviş’in ağzından (2006 Mart’ında) uyarı çekerek açıkça ilan ettiler.

Söz konusu tekeller, YTL’nin değeri düştüğünde elindeki DİBS’leri satıp dolara yöneldikleri anda (ki öyle olmuştu), ekonominin ‘dengeleri’ alt-üst oluyor. (Biz bunu, tekeller azami karını büyütürken, kitleler yığınsal halde felakete sürükleniyor anlayalım.) 2006’nın ortalarında yüksek cari açıkla birlikte enflasyon göstergelerinin de yükselişe geçmesi, elinde YTL cinsinden bonosu olanları harekete geçirdi, bonolarını satıp döviz aldılar. Ve ‘dengeler’, para sermayedarlarının lehine bozuldu ve yerinden oynadı.

Bu nasıl bir döngü? Para değeri yükseliyor-düşüyor niçin? Bu durum, ekonomik ve siyasi programa emperyalistlerin yeni bir müdahalesini yansıtıyor çünkü. Böyle-

ce, ekonomi ve siyasetin istedikleri düzeye gelmesini ayarlıyorlar. Dahası, söz konusu tekeller, yerli işbirlikçilerinin -varsa- direnç noktalarını kırıyor, dize getiriyor, program da yeniden düzenlenmiş oluyor. Tekrar YTL karşılığı bono satın almaya başlamaları, para değerinin düşürülmesiyle olmuştu örneğin. Ama bu arada olan olmuştur! Kaçan kaçmış, para girişi yavaşlamıştır. Sonra istenen gerçekleşmiş, kur ve faiz dengesi bozulurken, kur yükselişe geçmiştir. Yeni bir satış ise, ancak yeni düzenleme ile mümkündür. (Sermaye çıkış dengesi kurulacaktır.) Ki, buradaki gecikme bile bir tsunami yaratabilir. Ülkelerin boynuna işte böyle ilmler atılmıştır, fatura haklara ödetilmiştir.

Demek ki, ücretlerin alabildiğine aşağıya çekildiği, memurlara enflasyon ölçeğinde maaş dayatıldığı, işsizliğin, zamların, vergilerin hayatı zindana çevirdiği, en temel ihtiyaçların ve hakların gasp edildiği ama sermaye sahiplerinin büyüyen zenginliği, aynı zamanda dolaşımda bulunan paranın düşük değerli olması ile çakışan bir durum ve enflasyonda çarpıcı bir şekilde açığa çıkıyor. Enflasyona denk düşen, piyasadaki düşük para bolluğu ile zengini zenginleştirme, kitleleri açlık ve yoksullukla terbiye etme...

Sıkça duyduğumuz “piyasa dalgalandı” denen şey; para sermayedarların her tür sömürü ilişkisi, bunları düzenleyen kurum ve kuruluşlar ve hukuksal yapı, işlemler, vs. sayıları bir avucu geçmeyen sermaye sahiplerinin lehine ‘ayar’ yapılmasından oluşuyor. Çünkü onlar soluk almakta zorlanan ekonomik organizmaya (ve siyasete) ameliyat yapılmasını istiyorlar. Her ameliyat, artı değere el koymanın türlü çeşit yolu demek oluyor. Asalaklığın, çürümüşlüğü boyutunu da gösterir nitelikteki bu yollar, sistemin doğal yasalarıyla tamamen uyum içerisinde. Bugünkü dünya konjonktürü, emperyalist sistemin temel özelliklerinden bağımsız gelişmiyor, aksine bu temel özelliklerin fazlasıyla gün yüzüne çıkmış halidir. Türkiye’nin emperyalizme artan bağımlılığı arasındaki ilişkiyi tescilleyen göstergeler de, emperyalizmin ekonomik ve siyasi çıkmazının yansımalarıdır. Bütün ülkelere dayatılan savaş ekonomisi hızla güçlenen bağımlılık ilişkisinin de odağına oturuyor.

Birbirini ezerek, yok ederek ‘düzeyi çıkarmayı’ hesaplayan emperyalistler, bağımlı ülkelerin hükümetlerini, dünya pazarından pay kapma yarışına sokulan kadrolarla doldururken, AKP hükümeti buna uygun dizayn edilmişti. İşbaşına geldiğinden bu yana, ekonomik (ve siyasi) icraatları da bununla bütünlük oluşturdu. Alınan tüm önlemler, derinleşen borçlanma sonucunda, emperyalistleri Türkiye’yi karlı bir pazar olarak (“yüksele getirili Türkiye”) yağmalamasına hitap ediyor. Dolayısıyla, emperyalistler ve işbirlikçileri için “kaynak” arayışı üzerine yoğunlaşmış, artı-değerin sınırsız sömürüsü yoluna baş koymuş ve bu yolda son derece hevesle yürüyen bir hükümet var karşımızda. Bugüne dek koyduğu tüm programlar, ağır sömürü ve başkaldırları ezmeye programlarıdır. Bugün olan da budur...

Aslında, şöyle ilk bakışta, “artık denizin suyu bitti” denilecek denli boyutludur sömürü. Fakat işçi sınıfı mücadeleleriyle birlikte iktidara oturmadıkça, sömürü yolları tükenmez. Yasası hep azami kar olanlar için, “denizin suyu tükenmez”! O halde, sistemin köküne, temel yasalarına yüklenilmeli. Kendiliğinden gelişen her mücadeleye sınıfsal bir öz katıp mücadeleyi sınıfsal hedefe yöneltmeli. Çünkü sınırsız sömürüye cesaretlenenler, burada diğer tüm zaafırları da açığa vuran- ortaya çıkan zayıflıklara yüklenmektedirler. Burjuvazinin işçi tavrı, acımasız sömürü üzerine kurulan emperyalistlerle “kader ortaklığı” olduğuna göre, işçi ve emekçiler de sınıf tavrına uygun savaşmalıdırlar ve “her şeyden önce, kapitalistlerle işçiler arasında uzlaşmaz karşıtlik bilincini geliştirmelidirler”... İşçi sınıfı ile önder gücün birleşmesi!

Bizim Değil Burjuvazinin Bütçesi

Ulusal geliri, tüm üretim alanlarında çalışan işçi ve emekçiler tarafından üretilen toplumsal toplam ürün yaratıyor. Demek ki, ulusal gelirin gerçek yaratıcısı işçi sınıfı ve emekçi kesimler... Söz konusu bu sermayenin bir bölümünü oluşturan (değişen sermaye ve artı değer toplamıdır bu bölüm) ulusal gelir de, doğal olarak, işçi sınıfı ve emekçiler tarafından yaratılmış oluyor. O halde, bütçe, ulusal gelirle aynı şey değil. Bütçe ulusal gelirin, burjuvazi tarafından yeniden dağılımını içeriyor. Yani, sömürücü sınıflar, bütçe ile hem servetlerine ek servetler katmış oluyorlar, dolayısıyla hem de işçi sınıfı ve emekçi kesimler katmerlenmiş bir sömürüye tabi tutuluyorlar. Çünkü, bütçenin dolaylı vergilerden (ve devlet borçlarından) başka bir kaynağı yok.

Bütçe, öncelikle, ulusal gelirin artı değer bölümünün sömürücü sınıfın tamamı tarafından gasp edilmesi içeriyor. Ne var ki, bu tek başına her şeyi anlatıyor: Bütçe, burjuvazinin tüm kesimleri tarafından, artı değer gibi ulusal gelir içindeki en büyük bölümün gasp edilmesinden başka bir şey değil. Dolayısıyla, o işçi ve emekçilerin değil burjuvazinin bütçesidir. İşçi ve emekçiler için bütçenin anlamı dizginlerinden boşaltılmış bir sömürü iken; sanayiciler, para sermayedarlar, araçlar, zengin köylü ve büyük toprak sahipleri için anlamı devasa bir zenginliğe kavuşma aracıdır.

Çünkü bütçenin tamamı neredeyse dolaylı vergilerden oluşmaktadır. Dolaylı vergiler demek katmerlenmiş sömürü demek. Adım başı gasp edilen ücret ve maaşların kuşa çevrilmesi demek. Harçlar ve vergi cezaları da cabası! Motorlu taşıtlar vergisi, çöp vergisi veya çevre temizlik vergisi, damga vergisi, emlak vergisi, KDV, ÖTV vs. vs.

Ulusal gelir, bir yıllık zaman dilimi içerisinde üretilen tüm toplumsal ürünün tamamından değişmeyen sermayeyi çıkarıp (yeniden üretim için gerekli olan "tüketilmiş üretim araçları"na ayrılan bölümü dışında tutup), geriye kalan üründen oluşmaktadır. Bu nedenle ulusal gelir, toplumsal ürünün tamamından değil bir bölümünden meydana geliyor. İşte o, yeni yaratılmış olan değer ile karakterizedir. Daha başka bir anlatımla. Ulusal gelir, fabrika ve işletmelere gerekli olan hammadde, enerji, eskiyen makinelerin yenilenmesi vs. gibi şeyler için (üretimi yeniden ortaya çıkarmak amacıyla) tekrar yerine konulan bölümün ayrılması ve bu bölümün toplumsal ürünün tamamından çıkarılması ile oluşan geriye kalan bölüme denk düşmektir. O halde, geriye kalan bölüm, üretilmiş "yeni ürün/mal"dır. Ulusal geliri de bu bölüm oluşturmaktadır.

Bu durum bir tek anlam içeriyor: Ulusal geliri, tüm üretim alanlarında çalışan işçi ve emekçiler tarafından üretilen toplumsal toplam ürün yaratıyor. Demek ki, ulusal gelirin gerçek yaratıcısı işçi sınıfı ve emekçi kesimler... Şöyle ki; toplumsal toplam ürün paraya dönüşüğünde toplumsal toplam sermaye oluşuyor ve böylece sanayi, tarım, tarımsal sanayi, inşaat, taşıma vs. gibi bütün üretim alanlarında çalışan işçi ve emekçilerin harcadığı emekle üretilmiş olan tüm ürün/mal, para haline dönüşüyor ve ortaya büyük bir sermaye çıkıyor. Toplumsal toplam sermayeyi yaratan işçi ve emekçilerdir öyleyse. Söz konusu bu sermayenin bir bölümünü oluşturan (değişen sermaye ve artı değer toplamıdır bu bölüm) ulusal gelir de, doğal olarak, işçi

sınıfı ve emekçiler tarafından yaratılmış oluyor.

O halde, bütçe, ulusal gelirle aynı şey değil. Bütçe ulusal gelirin, burjuvazi tarafından yeniden dağılımını içeriyor. Yani, sömürücü sınıflar, bütçe ile hem servetlerine ek servetler katmış oluyorlar, dolayısıyla hem de işçi sınıfı ve emekçi kesimler katmerlenmiş bir sömürüye tabi tutuluyorlar. Çünkü, bütçenin dolaylı vergilerden (ve devlet borçlarından) başka bir kaynağı yok.

Üretim yapılmayan alanlarda, doğallığında ulusal gelir de oluşmuyor. Hangi alanda çalışırsa çalışsın yaptığı iş (her ne işse), eğer ürün/mal üretmiyorsa, kişi ulusal gelire katkıda bulunamaz çünkü. Söz konusu bu alanların önemli bir bölümü ise, baskı ve zor makineleri olarak çalışan kurumlar. Örneğin polis teşkilatı... Veya kontrgerilla örgütlenmeleri, hapishaneler, özel güvenlik birimleri... Ya da burjuva hukuk organları... Başka sektörler de var kuşkusuz. Örneğin reklamcılık sektörü... Ayrıca, sistemin işsizliğe mahkum ettiği çok fazla sayıda işsiz kitle...

Açık ki, emperyalist/kapitalist sistem, üretim dallarının hiçbirinde çalışmayan, dolayısıyla hiçbir ürün/mal üretmeyen büyük bir ordu yaratıp, hem onları asalak bir yaşama sürüklüyor hem de kitlelere karşı zor kullanan ve halka yabancılaşmış, düşman haline gelmiş çok büyük bir topluluk çıkarıyor ortaya. Öte yandan, aynı zamanda yığınlarca işsiz kitlenin yaratıcısı. Bu nedenle, çalışmak istediği halde milyonlarca insanı maddi üretim alanlarından koparıp onları ya serseri bir hayata ve kirli suçlara ya da bunalıma, intihara sürüklüyor.

Durum böyle olunca, üretim alanlarında çalışan işçi ve emekçilerin yarattığı toplumsal toplam sermayeden başka bir şeyin paylaşılmadığı açıkça görülüyor. Bunun dağılımı ise şöyle gerçekleşiyor:

Toplumsal toplam sermayeden, önce, değişmeyen sermaye ayrılıyor. Üretimin devam edebilmesi için bu şart çünkü (değişmeyen sermaye, "tüketilmiş üretim araçları"na ayrılan bölüm). Geriye ulusal gelir kalıyor. Yani, toplumsal toplam sermayeden değişmeyen sermaye çıkarıldıktan sonra, değişen sermaye ve artı değer toplamından oluşan bölüm. Değişen sermaye ise üretimde yer alan işçi sınıfı ve ara tabakaların ücret ve maaşı olarak ödenen bölüm oluyor. (ama biliyoruz ki, ücret ve maaşlar sürekli düşürüldüğü için ve her şekildedir kuşa çevrildiğinden dolayı miktarı hep küçülen bölümdür.) Artı değer, ödenmeyip burjuvazinin gasp ettiği bölüm, yani ulusal gelirin en büyük bölümü olarak sömürücü sınıfların direkt cebine indirildiği kaymaklı kısım. Aynı zamanda, sistemin yaşaması için asalaklar ordusundan oluşan baskı makineleri de işleten bölüm bu.

Ulusal gelir bir dağılıma tabi tutulduğunda ise, ortaya, dev bir ek sömürü deryası çıkıyor. İşte bu, devlet bütçesi ve hizmetler sektörüne ayrılan bölümdür. Demek ki, tüm üretim ve üretim dışı alanları besleyen işçi ve emekçilerden başkası değil. Kuşkusuz ki, işçi ve emekçilerin yarattığı gelirin en büyük parçası burjuva katmanların payına düşüyor.

Oysa, burjuvazi karlarını kendi "kazancı" olarak gösterir. Oluşan dev sermayeyi bile sömürüdeki rolüne göre değil, dönüşümündeki rolüne göre sabit sermaye ve dolaşan sermaye şeklinde ayırır ve bununla artı değer yaratılırken işgücünün rolünü gizlemeye

çalışır. Ona göre, ücretli emeğe ayrılan değişen sermaye değil; hammadde, enerji ve ücretli emeği kapsayan dolaşan sermaye vardır.

Bütçe ile ilgili dönen dolaplar ise dökümü yapılamayacak kadar çok...

Her yıl olduğu gibi, 2006'nın son aylarında, sayfalarını devlet bütçesi haberleriyle doldurdu basın. Faşistinden gericisine, liberalinden 'solcu'suna tüm kesimler, 2007 bütçesinden, sağlık ve eğitim gibi sosyal harcamalara ve yatırımlara düşen payın ne kadar düşük olduğundan bahsedip işlerini tamamladılar. Hep yaptıkları gibi gerçek tabloyu göstermekten uzak durdular doğal olarak. Fakat gösterdikleri yüzüyle bile, derinlerde yatan dizginsiz sömürüyü gizleyebilmeleri o kadar da kolay olmuyor onlar için.

Aslında, rakamlara ne hacet?! En oynak ve en gizli tablolar bütçe tablolarında açığa çıkmaktadır. Kaldı ki, örneğin kamu harcamalarına yüksek pay ayrılmış olsaydı fark eden ne olacaktı? Bütçede bu konuda gösterilen rakamlar her zaman kaymıştır. Faizler yükselir sözde hedef de şaşar ve ilk iş kamu harcamalarından kısıntıya gitmek olur. Sağlık vb. ve tarım harcamaları, iç ve dış borçların nasıl kullanılacağı vs. de gösterilmez örneğin. Ya da dolaylı vergiler sonradan tekrar artırılır... Ve daha pek çok şey! Bütçenin esas özünü oluşturan şey burjuva sınıfın bütçesi olduğuna göre, en önemli özelliği de görününin içinde gizli bir bütçe olmasıdır. Daha da doğrusu, bütçe gizlidir aslında.

Böyle olunca, başka söze gerek kalmıyor! Yine de birkaç şey daha...

Türkiye'de bütçe Sayıştay gibi kurumların bile denetimi dışındadır. Kimi zaman Sayıştay raporlarında -kim bilir hangi nedenlerle(!)- büyük mali skandallar ortaya çıkar ve aslında bütçelendirilmiş milyar dolarlar olduğu görülür. Bütçede görünmeyen pek çok fon da vardır vs. Bir yanda da "personel dışı harcamalar" içinde gösterilen (ki yüzde 77-80'den aşağı değildi bu) savunma ve emniyet harcamaları hiçbir zaman gerçeği yansıtmaz. Meclis'te oylandıktan sonra da bütçe cumhurbaşkanlığının onayına sunulmaz ama son şekli IMF verir. 2007 bütçesi de IMF'nin denetiminden geçtikten sonra Meclis onaylayabilecek örneğin. Çünkü bütçe, olum olası IMF'nin hazırladığı "istikrar programları"nın kapsamı dışına asla çıkamaz. Temelini faiz ve kur politikaları oluşturan bir bütçe başka nasıl olabilir ki?!

Reşat Enis'in işçi kahramanlarından biri (yazarın 1968 yılında basılan "Sarı İt" romanında) grevci arkadaşlarına çocukken çeltik tarlalarında ne zorluklarla çalıştığını anlatır: Çocuk yaştaki kır işçilerinin su içinde çalışırken bacaklarına yapışan sülüklerden nasıl korktuklarını, onları can havliyle çekerken kafalarının bacaklarında gömülü kaldığını, bunu önlemek için daha deneyimli bir işçinin "yanan bir sigarayla" sülüklerin başına nasıl değdirdiğini... Ve devam eder, "İşte, sülük patronlara, yanan sigara da greve benzer"...

Grev güçlü bir silahtır kuşkusuz. Pek çok iyileştirmeleri bu silahla kazanabiliriz. Ancak sömürücüleri kökten sırtımızdan atacak "yanan sigara", devrim ve sosyalizmi gerçekleştirecek yangın yerine dönmeden kurtuluşu yaşayamayız. Buna karşın grev vb. silahları kullanmadan da ne yaşam koşullarımızı düzeltebilir ne de grev gibi birçok direniş okulundan geçmeden sosyalizmi kurabiliriz. Kapitalizmde "bütçe" işçi sınıfının bütçesi olamaz fakat tabandan sert kavgalara girerek bütçe insanca yaşanabilecek sınırlara çekebiliriz. Hak gasplarına ve ağır sömürüye karşı sürekli bir mücadele içine girersek örgütlenmemiz önündeki engelleri yıkıp hareket alanımızı genişletebiliriz. Esaretten kurtuluşun ilk adımı başları yukarı kaldırmaktır. Özgürlük mutlaka kazanılacaktır.



YİMPAŞ: Paranın Dini İmanı Olmaz

1980-1983 yılları arasında edebiyat öğretmenliği yapan Dursun Uyar'la birlikte 7 kişiyle Yozgat'ta kooperative yapmacılık yapmak amacıyla kurulur YİMPAŞ. "Yozgat İhtiyaç Maddeleri Pazarlama Anonim Şirketi" geniş ismidir.

YİMPAŞ ismi, İslam sermayesi ve Avrupa'da yaşayan Türkiyeli göçmenlerin dini duygularını sömürerek, o zor koşullarda biriktirdikleri paralarına el koymalarıyla duyuldu önce. Bu yüzden Avrupa'da arananlar listesinde YİMPAŞ'ın sahibi Dursun Uyar'ın da ismi vardı. Sözde Dursun Uyar, hem Türkiye'de, hem de Avrupa'da interpol tarafından aranan bir kişiydi. Oysa Türkiye'de elini kolunu sallayarak dolaşıyor, dahası AKP hükümetinin bakanları, milletvekilleriyle birlikte görünüyordu. Son olarak bir açılış sırasında bakanlarla birlikte görüntülenince, YİMPAŞ ismi ve bugüne dek yaptıkları, bir kez daha gündeme geldi.

Kuruluşundan bugüne YİMPAŞ

1982-1987 arasında 21 defa sermaye artırımına, 28 Şubat sürecinden sonra bir defa sermaye artırımına giden ve 50 bin çeşit ürünü olan şirketin, bugün 120 bin ortağı, Türkiye'de ve Avrupa'da 43 mağazası, 17 fabrikası, 3 hastanesi, 12 oteli vardır. Bugün YİMPAŞ AŞ, YİMPAŞ Holding ve YİMPAŞ Gıda Sanayi olmak üzere üç ana şirket üzerinden faaliyetini yürütmektedir. Üretiminde yüzde 30'luk bölümünü gıda oluştururken, tuğla, plastik, mobilya, tavukçuluk, ayçiçeği vb. sektörlerde de faaliyet göstermektedir. Ayrıca, Nora, YİMTEKS, Aytac gibi alt şirketleri vardır ve hisselerini bu şirketler aracılığıyla halka arz etmekte, diğer bir deyişle para toplamaktadır.

'90'lı yılların sonu ve 2000'lerden itibaren yurtdışına yönelen YİMPAŞ'ın İngiltere, Belçika, Fransa'da fabrikaları, Özbekistan, Kazakistan, Azerbaycan ve Avustralya'da yatırımları mevcut. Avrupa'da faaliyet gösteren şirketlerinden YİMPAŞ Group Holding'in merkezi İsviçre'de, YİMPAŞ Verwaltungs GmbH'in merkezi Almanya'dadır.

'90'larda hızla büyüyen İslami sermaye grubunun en büyük ve en hızlı büyüyen şirketi olan YİMPAŞ, kendi ifadelerine göre, 28 Şubat'tan sonra daha da büyümüşür ve bu süreçte 21 gün içinde 34 bin kişiyi ortak etmişler, sermaye artışına gitmişlerdir.

Bugün YİMPAŞ'ın sermayesinin 2 milyar Euro'ya ulaştığı söylenmektedir. Ancak resmi açıklamaları 600 milyon Euro'dur. Dursun Uyar'ın Aksiyon dergisine verdiği röportajda, verilen rakamın çok üzerinde karlar elde edildiği ortaya çıkmaktadır. Uyar'ın ifadelerine göre, YİMPAŞ'ın 1 milyar 234 milyon Euro'luk hisse alımı, 170 adet de gayri mülk yatırımı var. Şirket 2000 yılından beri hisse ortaklarına kar üzerinden pay vermemekte ve bunun gerekçesini de "yüzde 3-5 bizim için kar değil" diye

Büyüdükçe büyüyorlar... "Faiz haramdır" diyerek, insanların dini duygularını sömürerek, karlarına kar katıyorlar. AKP'nin kurulması sırasında trilyonları akıtan YİMPAŞ yöneticileri, yatırımlarının karşılığını gayet iyi bir şekilde alıyorlar. Dursun Uyar bugün, arandığı halde tüm bakanlarla fotoğraf karelerine girebiliyorsa, yatırımlarını bu kadar rahat yapabiliyorsa, AKP'yle bütünleşmesini sayesindedir. Başbakan, YİMPAŞ'la olan ilişkileri sorulduğunda "belge gösterin" diyor, belge milletvekilleridir.

açıklamaktadır.

2001 Şubat krizini bahane ederek, ödemeleri durduran ve hızla işçi atan YİMPAŞ, bir yandan da büyümeye devam etmiş, yatırımlarını artırmış, özellikle yurtdışındaki göçmenlerden topladığı paralarla karını katlamıştır. Meclis Araştırma Komisyonu'nun açıklaması, Avrupa ülkelerindeki vatandaşlardan toplanan paranın 1.5 milyar Euro olduğu yönündedir. Fakat bu rakamın 2 milyar Euro'nun üzerinde olduğu, Avrupa'da açılan mahkemelerin tutanaklarında mevcuttur. Şirket, zenginleşmenin ve karlarını katlamanın yolunu, oluşturduğu "saadet zinciri"ne borçlu olduğunu gizleyemez duruma gelmiştir.

YİMPAŞ'a para kaptıranların büyük çoğunluğu "İslamcıydılar, güvencik paramızı yatırdık" diyorlardı. Avrupa'da faize yüzde 3 verildiği koşullarda YİMPAŞ, yüzde 20 vaat ediyor, yüzde 13'lük de enflasyon farkı ödemeyi taahhüt ediyordu. Tıpkı bundan önce patlayan İhlas, Kombassan vb. şirketlerde olduğu gibi, insanlar kandırılıyordu. Hepsisi de yeşildi ve "dini bütün" şirketlerdi, dünyada cennet vaat ediyorlardı adeta. İnsanların kolay yoldan köşe dönme sevdasını çok iyi kullanan İslami sermayeli şirketler, hızla büyüyor, bir süre sonra da paraları ödemedi ortadan kayboluyorlardı.

YİMPAŞ için de "güven" sağlayacak unsurlar çoktu bu kesim için. "Dürüstlerdi" ve ekonomik verileri de iyi sayılırdı. Örneğin 2001 yılında Türkiye'de ilk 500 şirket içinde 47. durumdaydı Capital dergisine göre. Yine Power dergisinin hizmet şirketleriyle ilgili yaptığı araştırmada, dünyada en büyük 250 şirket içinde 24. sıradaydı. 2000 yılında Ankara'da ihracatta Türkiye birincisi, Türkiye genelinde de önde yer alanlardandı.

O kadar iyi verileri vardı ki, depremde yıkıntıdan çıkan insanlar, son paralarını buraya yatırmıştı. Sırf Sakarya'dan 3 bin depremzede vardı 400 bin mağdurun içinde. İnsanların başına gelen her türlü felaketten kar çıkarma sevdasına düşen şirketlerden birincisiydi YİMPAŞ.

Bugün YİMPAŞ aleyhine açılan davalar artmaktadır. Almanya'da Mannheim mahkemeleri ve İsviçre mahkemeleri, YİMPAŞ'ın topladığı paraları soruşturmaya almıştır. Mahkemeler, Dursun Uyar hakkında kırmızı bültenle arama çıkarırken, Uyar, hiçbir şey yokmuş gibi, kanunları sıralıyor. Ve "para talep edenler ana paralarını talep ediyorlar, ancak alamazlar, böyle bir hakları yok" diyebiliyor. Ancak kardan ödeme yapabileceklerini belirtiyor ama bunun da ne zaman olacağına dair, hiçbir açıklama yok.

Son olarak Almanya'nın Duisburg kentinde YİMPAŞ, Kombassan, Endüstri Holding, Jetpa adına para toplayan 5 temsilci dolandırıcılık yaptıkları için ceza aldılar. Karara göre, dolandırıcılar bugüne kadar topladık-

ları ana parayı ve vaat ettikleri faizleri ödeyecekler. Ayrıca YİMPAŞ davası Yozgat'ta yeniden görülmeye başlandı. Bu davada 12 şirket yöneticisi yargılanıyor. Bundan önceki yıllarda olduğu gibi, sözde yargılananlar, bugüne dek vurdukları yanlarına kar kalacaklar. Mağdur durumda olanların ise, eline üç-beş kuruş geçerse ne ala.

Paranın dini imanı yoktur

Büyüdükçe büyüyorlar... "Faiz haramdır" diyerek, insanların dini duygularını sömürerek, karlarına kar katıyorlar.

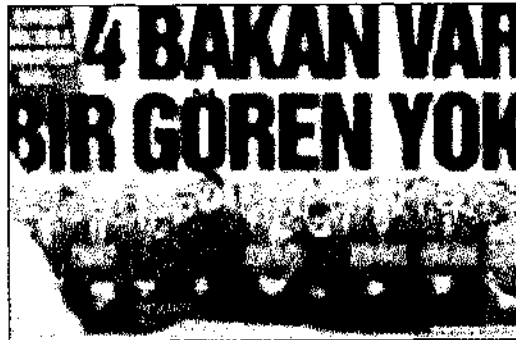
AKP'nin kurulması sırasında trilyonları akıtan YİMPAŞ yöneticileri, yatırımlarının karşılığını gayet iyi bir şekilde alıyorlar. Dursun Uyar bugün, arandığı halde tüm bakanlarla fotoğraf karelerine girebiliyorsa, yatırımlarını bu kadar rahat yapabiliyorsa, AKP'yle bütünleşmesini sayesindedir. Başbakan, YİMPAŞ'la olan ilişkileri sorulduğunda "belge gösterin" diyor, belge milletvekilleridir. AKP Kahraman Maraş Milletvekili Fatih Arıkan, 1999-2001 yılları arasında YİMPAŞ'ın müdürlüğünü yapmış bir kişi. Ve kimseye kar payı ödenmediği dönemde bile kar payını almış ender YİMPAŞ ortaklarından biridir.

Dursun Uyar, kendi durumunda olan tüm sermaye sahipleri gibi, "mahkemeye başvurular ana paralarını istemektedir, ama ne Türkiye'deki şirket kanunlarında ne de Avrupa'daki ticaret kanunlarında ana paranın verileceğine dair" madde olmamasının ardına çok rahat gizlenebiliyor. Kapitalizmin hukuku, kanunu da sömürü ve soygunu aklamaya uygun şekilde hazırlanmıştır çünkü. Diğer yandan Uyar'la birlikte fotoğraflanan bakanlar, "yanımıza gelen herkesi nereden tanıyacağız?" diyecek kadar ikiyüzlü ve sahtekarca açıklamalarla işin içinden sıyrılmaya çalışıyor, tıpkı Susurluk'ta olduğu gibi "sermaye-mafya-devlet" arasında süregelen iç içe girmiş ilişkileri hasıraltı etmeye kalkıyorlar.

Sermaye, her zaman sömürü üzerine yükselir. En büyük karlarını ise, insanları kandırarak, çeşitli duygularına oynayarak yaparlar. Ve hepsi, (sadece İslami-yeşil olanı değil) hükümet, bürokrasi, polis ve asker ile iç içedir. Dahası bütün bunlar, burjuvazinin memurları, ona daha rahat sömürü ortamı hazırlamakla yükümlü görevlilerdir. O yüzden de yasaları, uygulamalarıyla, her şey daha fazla kar için düzenlenmiştir.

Fakat kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası, rekabet hırsı ve tekelleşme özelliği, birbirleriyle de acımasız bir savaşımı getirmektedir. O yüzden birbirlerinin altını oymak için var güçleriyle yüklenirler. YİMPAŞ'a ve İslami sermayeye ateş püskürenler, Koç'lara Sabancı'lara yönelik tek bir laf etmemektedirler örneğin. Sanki onların karları, sömürü ve soyguna dayanmıyormuş, sanki onların sömürüsü, daha insani, daha ahlakiymiş gibi...

İşçi ve emekçilerin düşmanı, emperyalist-kapitalist soygun düzenidir. Bunun İslamcısı da liberali de aynıdır. Paranın dini, imanı, sermayenin yeşili, beyazı yoktur çünkü.



"Kayayım ben, GRANİT!"

Onun, yoldaşları arasındaki adı Stalin Mehmet'ti. Sınıf düşmanlarına karşı öylesine derin bir kin ve devrimci uzlaşmaz bir karakter taşıyordu ki, yoldaşları ona bu adı vermişlerdi. İsmail Cüneyt, örgüt içinde teorik-siyasal atılımın ve boşlukları doldurmanın adı oldu hep. Onu örnek almak, onun gibi yaşamak gerekir...

İsmail Cüneyt, TİKB MK üyesi (1956-21 Aralık 1983)

İsmail Cüneyt, Balıkesir'in Sındırgı ilçesinde yoksul bir köylü ailesinin çocuğuydu. Ailesi tarlada tütün toplayarak geçimini sağlıyordu. O, küçük yaştan itibaren sefalet içinde büyüdü. Daha lise çağlarında devrimci düşüncelere ilgi duymaya başladı. 12 Mart 1971 darbesi gerçekleştiğinde lisedeydi ve tek başına kalmasına rağmen devrimci çalışmalarını aralıksız sürdürüyordu.

'73 yılında Hacettepe Üniversitesi'ne girdi. Anti faşist mücadelenin yükseliş gösterdiği Hacettepe'de, sivil faşistlere karşı kavgada, O hep ön saflarda dövüşüyordu. Bir keresinde devrimcilerden dayak yiyen bir faşist, kendisini dövenleri göstermek için polisler arasında okula geldiğinde, herkes, 'beni göstermesin' diye geri çekilirken, O kitlenin içinden ileri fırlayarak polislerin içindeki faşistin gözüne yumruğu indirmişti. İsmail yoldaş, kararlı militan dövüşçülüğü ile devrimci gençlerin güvenini kazanırken, polislin ve sivil faşistlerin boy hedefi olmuştu.

Sezai yoldaşla Hacettepe'deki bu anti faşist mücadelesinde tanıştılar. Bu yıllardaki beraberlik, daha sonraki devrim ve sosyalizm mücadelesinde hep sürdü. '75 yılında profesyonel devrimciliğe karar verdi ve proletaryanın içinde örgütlenme faaliyeti yürütmek üzere üniversiteyi bırakarak İstanbul'a gitti.

"İstanbul'a gelmeye karar verildi ama ne para, ne pul, ne de herhangi bir ilişki vardı. 'Gidin örgütlenme yapın' dediler, o kadar." Bunu anlatırken onda az da olsa bir sızlanma ve gevşeme duymadı kimse. Kendi olanakları ile İstanbul'a geldi. Proletaryanın yoğun olduğu Kartal bölgesini seçti. Bir ev tutmuştu. Merdiven altındaydı ama olsun, o bundan hiç rahatsızlık duymadı. Yoldaşları daha sonra burayı gördüklerinde 'sırça köşk' adını koymuşlardı. Bir iş bulup çalıştı. Kısa süre içinde işçi ve emekçileri örgütlemeye başladı. Kitle çalışmasını yalnızca klasik bir eğitim çalışması veya birkaç pratik faaliyetle sınırlı tutan aydın tipinden değildi İsmail. İşçilerle konuşurken, önce onların sorunlarını en ince detayına kadar dinler, değer verir ve sonra bunların nasıl çözüleceğini anlatırdı. Onun bu tarz yaklaşımı, işçilere büyük güven verir ve onu dinlerken asla sıkılmazlardı. Çünkü o, öğretirken öğrenir, öğrenirken

değildi. Aksine, örgütsel önderliğin siyasal bir perspektifle yürütülmediği koşullarda mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verilemeyeceğini iyi kavramıştı. Pratik mücadele koşullarının yaygınlık kazandığı '70'li yıllarda genel devrimci kadroların teoriye karşı ilgisizliği ağır basarken, o, bu kuşaktan olmasına rağmen yüksek bir sorumluluk bilinciyle teoriye karşı doyumsuz bir yaklaşım sergilemekteydi. ML klasikleri yalnızca okumakla kalmaz, onları en iyi şekilde inceler ve tartışırdı.

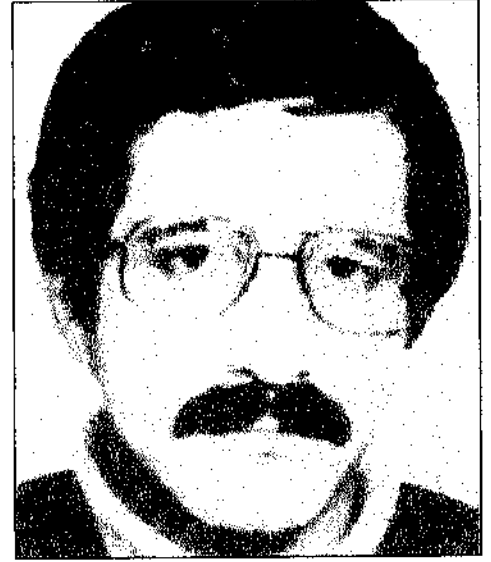
Başını ÇKP'nin (Çin Komünist Partisi) çektiği uluslararası sağ oportünist çizgi ve ÜDT'ye (Üç Dünya Teorisi) karşı AEP'in (Arnavutluk Komünist Partisi) çektiği ML çizgisini savundu. İlk defa Tepebaşı'nda devrimci bir gecede "Kahrolsun Uluslararası Sağ Oportünizm" sloganını attığında, yanında yine Sezai yoldaş vardı. Bu sloganı atıkları için oportünist ÇKP yandaşlarından nasıl dayak yediklerini anlatırdı. O, bu görüşlerinden dolayı, '77 1 Mayıs'ta THKO'dan ayrılan muhalefette birlikte hareket etti.

Öyle dönemler vardır ki, komünist kimlik ve dava adamlığı kendisini bu anlarda gösterir. Muhalefet, THKO'dan ayrıldıktan sonra yaşanan pek çok sıkıntı ve sarsılma, onun il komitesinde yer aldığı Adana bölgesinde hiç yaşanmadı. O, bulunduğu bölgede bir örgüt gibi hareket etti, 'sağlam köşetaşı' diye tabir ettiği işçi kadrolara önem verdi. Birçok fabrikada yakaladığı işçilerle dar biçimde de olsa örgütlülüğü sürdürdü ve onlardan gelen aidat ve bağışlarla bölgedeki faaliyetlerini bir an olsun durdurmazdı. Ta ki hareketteki kriz atlatılınca, sistemli merkezi bir örgütlülük çalışmaya başlayınca kadar.

19 Şubat 1979'da İMT'ye (İleri Militanlar Toplantısı) bu sağlamlık ile katılmış ve burada ortaya çıkan geriye çekici görüşlerle kararlılıkla savaşmıştı. Örgütü geriye çekmeye çalışanların yakasına yapışarak "Buradan mutlaka bir örgüt çıkacak" sözünü söylemesi, örgütün kaderini belirleyen önemli bir andı. Toplantıdaki kararlı tutumu ve önder özellikle ile tartışmasız MK'ya aday gösterildi. Oportünizme karşı öylesine derin bir kin ve devrimci uzlaşmaz bir karakter taşıyordu ki, yoldaşları ona Stalin adını koymuşlardı.

19-21 Şubat tarihleri arasında süren toplantıda, en genç üye olarak MK'ya seçildi İsmail Cüneyt. Siyasi büroda görev aldı ve MK çalışmaları na dinamizmini taşıdı. Bu toplantı, TİKB'nin kuruluş kongresi niteliğini taşıyordu. Örgütün ideolojik, siyasi-örgütsel inşasında İsmail Cüneyt'in katkısı büyük oldu.

Bir yıl sonra yapılan TİKB'nin 1. Konferans raporunun hazırlanmasını bizzat kendisi üstlendi. Önemli kararların alındığı bu konferansta, dönemin tespiti ve görevlerin belirlenmesi, 12 Eylül askeri faşist cuntaya hazırlık niteliğindekiydi.



İsmail Cüneyt, TİKB MK üyesi (1956-21 Aralık 1983)

12 Eylül'ün kara günleri... Sokaklarda kan ve kurşun var. Sürdürülen, ateş hattında bir mücadele... Her

anı yeni bir kahpe tuzak, yeni bir kadro kaybı... Durmak yok, boşlukları doldurmanın zamanı... Mevziden mevziye, cepheden cepheye koşan, boşlukları dolduran önder komünistlerden birisidir İsmail Cüneyt... Safların terk edildiği, örgüt ve partilerin dağıldığı günlerde, İsmail Cüneyt şaşılabilir bir güç ve enerjiyle, korkusuzca güçleri toparlar, boşalan mevzilere uygun konumlanırdı. O, eşsiz bir cesaret ve dayanıklılığa sahipti. Stalin Mehmet'ti!

Bu ad, sınıfın uzlaşmaz tavrının adıdır. İşkenceci cellatlar, bu adı ve tavrı iyi biliyorlardı, ancak onun gerçek adını bir türlü öğrenemediler. Ta ki yoldaşları ölümünden sonra bir bildiriyle açıklayana dek... İsmail Cüneyt, 21 Aralık'ta birinin rezil çözülmesi sonucunda, İstanbul'da işkenceci katillerin eline geçti. Adil Özbek köpeği (örgütün saflarından çıkan tek hain olan Adil Özbek, 12 Eylül sonrasında, örgütün yeniden toplanmaya başladığı bir dönemde, '89 yılında Osman Yaşar Yoldaşcan müfrezesi tarafından tek kurşunla cezalandırıldı) tarafından kesin teşhis edildi ve aynı gün Gayrettepe 1. Şube bodrumunda kurşuna dizildi.

İşkenceci katiller, onu en son Sefaköy direnişinden bilirlerdi. 24 Mart 1983 günü, İsmail Cüneyt, Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel, Sefaköy'de kuşatıldıkları bir evde, biri komiser üç polisi öldürmüşlerdi. Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel'in şehit düştüğü eylemde, İsmail Cüneyt kurtulmayı başarmıştı. İşkenceci katiller, o günün intikamını almak için İsmail Cüneyt'i buldıkları anda katlettiler.

İsmail Cüneyt, örgüt içinde teorik-siyasal atılımın ve boşlukları doldurmanın adı oldu hep.

Onu örnek almak, onun gibi yaşamak gerekir...

'Köklerimiz Toprakta Tarihten Geliyoruz' adlı Şehitler Albümünden, kısaltılarak alınmıştır.

GRANİT

Taş haline gelmiş damarlarım
Atomlarım bir kaya içinde sıkıştırılmış
Sıcaktım bir çağda
Donmuşum şimdi
Sertleşmişim
Hiçbir güneş eritemez beni
Hiçbir soğuk çatlatamaz
Delemeler zırhımı öyle kolay kolay
Kaldıraçlar oynatamaz beni yerimden
Kayayım ben
GRANİT

Ama istekliyim tüm koşullara
Yeşermek dilerim ormanlar gibi
Kuzey ışıkları gibi yanmak alev alev
Ya da ateşten yazılarla ışıldamak göklerde
Devinmek
Zaman ve sonsuzluk arasında
Kayayım ben
GRANİT

Emler Diktonius (İsveç şairi)

Kasım ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

Hamit Tekin- 9 Aralık 1979

TİKB taraftarı olan Hamit Tekin, HK'lı oportünistler tarafından katledildi. Sınıf mücadelesine '60'ların ortasından itibaren atılan Tekin, DİSK'in kurulması ve 15-16 Haziran büyük işçi direnişlerine kadar hemen her eyleme katıldı. Direnişlerde hem eylemci hem de önder olarak yer aldı. DSB'nin (Devrimci Sendikalar Birliği) kurucularındandı.

Metin Aydın-11 Aralık 1980

Adana'da faşist diktatörlüğün köhük güçleriyle girdiği çatışmada şehit düşen Metin Aydın, Sezai Ekinci'nin yeğeniydi. Küçük yaşlardan itibaren mücadeleye atılan ve TİKB saflarına katılan Metin Aydın, 12 Eylül'ün hemen ardından şehit düşen Osman Yaşar Yoldaşcan'ın ölümünden sonra, "Adana'nın Osman'ı ben olacağım" diyerek ileri fırladı. Adana İl Komitesi üyesi iken, Yoldaşcan'dan bir ay kadar sonra çatışarak şehit düştü.



BÜYÜK GÜNLER İÇİN BÜYÜK DÖVÜŞECEĞİZ!

19 Aralık katliamının yıldönümü nedeniyle, katliamın hemen ardından TİKB(B) tutsakları tarafından kaleme alınan aşağıdaki yazıyı, yeniden yayınlıyoruz.

"Her yerde tükendiği bir anda umudun
Umudu çelik çelik donanmanın
Mutlaka bir anlamı var böyle ya-
şamanın"

Karanlık bir hücrede ya da bir gerilla ateşinin önünde yalnız-
ken bile kendini kalabalıklar için-
de hissetmenin bir anlamı var.
Vücudun postal altında ezilirken
gözlerinle "Kutup Yıldızı"nı bulup
gülümsemenin... Yerlerde sürük-
lenirken ellerinde bir yoldaş ya
da dost elini tırnakların sökölür-
cesine sıkmanın... Çiğerlerini
yerinden koparacakmış gibi üle-
rine yağın gaz bombalarına rağ-
men hiç susmayan sloganlarıyla
düşmanı çılgına çevirmenin...
Öldüresiye bir dayanın hemen
ardından onca espri malzemesi
bulup gülmenin ve inadına
bir sigara tütürebilmenin...
Bir anlamı var.

Karşı-devrimin zafer tören-
leri ve başarı çılgınlıkları ara-
sında "Biz Kazanacağız" di-
ye haykırabilmenin... Acıdan
yüreğin dağıldığı halde,
"dünyaya yeniden gelmem
gerekseydi, giderdim yine
aynı yoldan" diyebilmenin...
Ve dünyada yaşanabilecek
en güzel şeyin devrimcilik ol-
duğuna tutkuyla inanabilme-
nin... Bir anlamı var.

İnsanlığa ve geleceğe dair bir
şeylerin fosilleştiğini söylemek-
ten yorulmayan televizyon ek-
ranlarına "devrim kazanacak" di-
ye tebessümle bakmanın... Spi-
kerin çenelerinden, baskı mak-
nelerinden ve gazete sayfaların-
dan her gün yalanlar taşarken
"gerçeğin zaferine" yalnızca inan-
manın... Ve zafer günlerinin
bayrağını her sınamada yüksek-
te tutmanın gururuyla yürüyebil-
menin bir anlamı var...

Her kışın sonu nasıl bahara
çıkma zorundaydı;

Her gecenin sonu bir güneşle
aralanmak zorundaydı;

Ve doğanın kanunları her şe-
ye rağmen kendini göstermek
zorundaydı... Öyle bir anlamı
var.

Silahları, copları, gaz-ses-yan-
gın bombalarıyla geldiler. Her
şeyleri vardı. Hayvani sesleri, in-
sana benzemeyen yüzleri, ser-
seri postalları, kurşunları, kal-
kanları, bilimum savaş aletleri...
Deprem çadırlarının soğukluğu
pahasına; yoksul sofraların iyice
yoksulluğu pahasına; hastane
kuyruklarındaki ölümler pahası-

na; milyarlar harcadıkları savaş
aletleriyle geldiler.

Her şeyleri vardı ama, yürek-
lerinin üzerine çelik yeleklerini
giyip gelmişlerdi. Çıplak göğüs-
lerini kurşunlara açacak cesaret-
leri yoktu örneğin. Gerektiğinde
ölmesini bilecek güçleri yoktu.
Şairin dediği gibi:
"Elleri el değildi, eli andırıyordu
Gözleri göz gibiydi, bakışsızdırlar
Göğüsüne benzer bir kafesteki taşı-
dırları

İçinde yürek yoktu...
Çirkindiler, korkaktılar, yarinsız-
dırlar..."

Yarına saldırdılar. Hedeflenen,
yalnızca tutsakları hücrelere
koymak değildi. Devrimciliğe,
devrimci değerlere, devrimci
mücadele ve örgüt biçimlerine,
kitle muhalefetine, insan onuru-
na saldırdılar. Korkuya karşı ce-
sarete; umutsuzluğa karşı umu-
da; susmaya karşı haykırmaya
ve gelecek düşüncesine saldır-
dılar.

Tep tip bir yaşam, düşünme-
yen beyinler, görmeyen gözler
yaratmaktı amaçları. Toplumsal
bir hücre, toplumsal bir yalnızlık
duygusu...

Başaramayacakları! Bu yoksul-
luk ve zulüm tufanı sürdüğü
müddetçe bu topraklardan diren-
ci de haykırmayı da söylemeye-
cekleri! Ne Hitler'in vahşeti ne 12
Eylül karanlığı, ne de en geli-
miş baskı yöntemleri... Sınıfın
ve emekçi halkın yenilmezliği
karşısında hiçbirinin hükmü sök-
medi. Bu gücü hapsedmek için
diktikleri bütün duvarlar bir dire-
niş kalesine çevrildi. Nice yiğit
devrimcinin, komünistin, onurlu
insanın canı pahasına devrildi
karanlıklar... Her biri, şiirlerle,
türkülerle, marşlarla dilimize yer-
leştiler, ölümsüzleştiler...

Daha çok bedel ödeyeceğiz,
daha büyük sınamalardan, daha
büyük kavgalardan geçeceğiz
Büyük sevinçler için büyük acılar
çekeceğiz. Ve büyük günler için
büyük dövüşeceğiz... "Eski"lerin,
hataların, yetmezliklerin üzerine
büyük adımlarla yürüyeceğiz...

"Bizimkiler"de öldüremedikleri
güç, tam da burada saklı. Tam
da bundan dolayı yenilmez ve
ölümsüz bir direnişin tam ortası-
na koyuyoruz kendimizi. Yarın
bu direnişler, bu acılar ve bu be-
deller de türkülenecek, kavga
andı olacak.

**Biz Kazanacağız... Devrim
Kazanacak...**

**Proleter Devrimci Duruş -
5 Ocak 2001**

☆ 1 Aralık 1989- 12 Eylül darbesinin ardından üniversiteli gençliğin ilk işgali olan İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu'nun işgali gerçekleşti.

☆ 1 Aralık 1934- Sosyalist Sovyetler Birliği'ne yönelik emperyalist karşı devrimci çalış-
maların sonucunda MK üyesi Kirov öldürüldü.

☆ 5 Aralık 1936- SSCB'de Sosyalist Anayasa kabul edildi

☆ 9 Aralık 1987- Filistin İntifadası başladı

☆ 9 Aralık 1885- İspanyol kadın komünist Dolares Ibarruri doğdu

☆ 13 Aralık 1980- Erdal Eren 17 yaşında idam edildi.

☆ 16 Aralık 1933- Dimitrov, Leipzig duruşmasında suçlandığı komplolara karşı faşizmi
yargıladığı savunmasını yaptı.

☆ 19 Aralık 2000- Cezaevlerindeki siyasi tutsaklara karşı vahşi bir katliam gerçekleştiren devlet, 28 devrimcinin şehit düşmesine neden oldu. Katliam sırasında sürmekte olan
ÖO direnişinde bugüne kadar toplan 122 devrimci şehit düştü.

☆ 20 Aralık 1949- Nazım'ın "mutluluğun resmini
yapabilir misin" diye sorduğu ressam Abidin Dino
yaşamını yitirdi.

☆ 24 Aralık 1978- Maraş Katliamı gerçekleştirildi.

☆ 21 Aralık 1879- Stalin doğdu.



2000'de başlayan Ölüm Orucu'nda şehit düşenler
Feridun Yücel Batu (DHKP-C) 1 Aralık 2002
Feride Harman (DHKP-C) 15 Aralık 2002
Berkant Abatay (DHKP-C) 20 Aralık 2002

PDD'den direniş evini ziyaret

PDD olarak 230'lu günleri aşan Av. Behiç Aşçı'yı direniş evinde ziyaret ettik. Sağlığı giderek bozulan Behiç Aşçı, ölüm sınırına her geçen gün biraz daha yaklaşıyor. Uyku düzeninin bozulmuş olması, gelen ziyaretçilerin hepsiyle görüşmesini engelliyor. Arkadaşları onun durumunu açıklarken, sağlığının kötüye gittiğini, ancak moral ve ruh olarak çok iyi olduğunu belirttiler. Görüşme sırasında F tipleri ve tecrit uygulamalarının teşhir edilmesinin, ona karşı ortak mücadeleyi örgütlemenin önemi üzerine durduk.

Ziyaretimiz sürerken Okmeydanı ve İkitelli'den gelen emekçi kitlelerle karşılaştık. Behiç Aşçı'ya destek her geçen gün biraz daha büyüyor. Aşçı'nın avukat arkadaşları da destek açlık grevine başladıklarını duyurdular.

Devletin herhangi bir saldırısı durumunda yanlarında olacağımızı belirttik. Behiç Aşçı'nın babasına zorla ve hukuksuzca imzalatılan 'zorla müdahale onay belgesi' devletin bu yönde bir hazırlığı olduğunu düşündürüyor çünkü. Daha önce de Küçükarmutlu'daki direniş evine saldıran devlet, çok büyük bir direnişle karşılaşmış, 4 devrimci bu direnişte şehit düşmüştü. Bugün de devletin herhangi bir saldırı ihtimaline karşı hazırlıklı olmak ve öyle bir durumda direnişçilerin yanında yer alarak saldırıyı boşa çıkartmak yaşamsal önemdedir.

TAYAD'lı Aileler AP'yi işgal etti

TAYAD'lı aileler, 20 Kasım'da Associated Press ajansını işgal ettiler. "122 İnsan Öldü! Tecrite Son!" pankartını açarak, binayı işgal eden TAYAD'lılar "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Tecrite Son!" sloganlarını haykırdılar. Ailelere gaz bombalarıyla müdahale eden polis, emniyete götürülene kadar işkence yaparken, mahkemeye çıkarılan 29 kişiden 18'i tutuklanarak cezaevine gönderildi. Tutuklanan TAYAD'lılar "Cezalar Bizi Yıldıramaz", "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarını attılar.

Faşizmin artan saldırılarına ve yakınlaşan savaşa karşı DAHA FAZLA SAĞLAMLIK...

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) Merkezi Yayın Organı "İhtilalci Komünist" in Eylül-Ekim 2006 tarihli 57. sayısındaki başyazısını güncel öneminden dolayı kısaltarak yayımlıyoruz.

Emperyalist savaş, İsrail'in Lübnan saldırısından bu yana şiddetini biraz kaybetmiş görünse de altın alta tüm hızıyla sürüyor. Bir yandan ABD'nin, İran ve Suriye'ye tehditleri devam ederken, bir yandan da BM Güvenlik Gücü adı altında Lübnan'a giriliyor. Her emperyalist güç, bu paylaşım savaşında, daha fazla pay kapmak için bir-biriyle yarışıyorlar.

Filistin'de, Irak'ta, Afganistan'da direniş büyüyüp yaygınlaştıkça, işgal güçlerinin saldırıları da artıyor. Operasyonların ardı arkası kesilmiyor. İsrail'in Filistin topraklarındaki işgali, yeni katliamlarla sürüyor. Gazze'de çocuk ve kadınların üzerine pervasızca ateş açıyorlar, Filistin halkını açlığa ve susuzluğa mahkum ediyorlar. Fakat Filistin halkının mücadelesi durmak bilmiyor. Her gün kaldırılan şehit cenazeleriyle kin ve öfkesi daha da büyüyor. Filistinli kadınlar, İsrail tanklarının üzerine ölümüne yürüyorlar. İsrail askerlerinin kuşattığı direnişçilere kalkan olup, şehitler verme pahasına onları kurtarmayı başlıyorlar.

NATO, son aylarda Afganistan'da yükselişe geçen direnişle mücadelede yetersiz kaldığını açıkça itiraf etti ve tüm ülkelerden daha fazla asker istedi. Fakat hiç kimse daha fazla asker göndermeye yanaşmadığı gibi, Afganistan'ın başkenti Kabil'den çıkıp, direnişin sürdüğü bölgelere gitmek de istemiyor. İşgal ordusu, bu bölgelerde çok büyük kayıplar veriyor çünkü.

Aynı durum Irak için de geçerli. ABD, Ekim ayında 100'den fazla askerini kaybetti. Bu, işgalin başladığı günden bu yana -ki, üç buçuk yıl oluyor- bir ay içindeki en büyük kayıp. Resmi

rakamlara göre ABD, toplam 3 bin civarında askerini kaybetmiş durumda. Ve Bush, ilk kez Irak'ın durumunun Vietnam'a benzediğini kabul etti.

Iraklı direnişçiler, eylem biçimlerini yükselterek, işgal ordusuna çok daha büyük kayıplar veriyorlar. Bunların başında keskin nişancılar geliyor. Daha önce, bomba yüklü araçlarla intihar saldırıları ağırlıkta iken, son dönemde keskin nişancıların eylemleri baskın durumda. Bunları kameraya alarak tüm dünyaya gösteriyorlar ve bunun işgal askerleri üzerinde çok daha etkili olduğunu biliyorlar. Bu yönleriyle Iraklı direnişçilerin, Sovyetler Birliği ve Vietnamlı devrimcilerden, onların savaşma yöntemlerinden daha fazla esinlendiği görülüyor.

İşgal bölgelerinde artan direniş, başta ABD olmak üzere işgalci emperyalistleri oldukça zorluyor. Yeni hedeflere saldırmaktan şimdilik ahkoyuyor. Buna karşın Kuzey Kore nükleer deneyimleri yaptığını açıklıyor, İran, nükleer çalışmalara hız verdiğini duyuruyor. ABD tarafından hedefe çıkarılan bu ülkeler, ABD'nin, işgal ettiği topraklarda zorlanması artıkça çok daha cesur adımlar atabiliyorlar. Keza başta Çin ve Rusya olmak üzere diğer emperyalistler de ABD karşısında ellerini güçlendirmeye, ABD'nin bu durumundan olabildiğince yararlanmaya çalışıyor.

Kasım ayının başında Kongre seçimlerine gidecek olan ABD'nin, savaş stratejisini yeniden gözden geçireceği, özellikle Irak'ta yeni hamleler yapacağı bekleniyor. Bunun başında Irak'ın üçe bölünmesi planı var ki, bunun yaşama geçirilmesi durumunda, Türkiye dahil bölge ülkelerinin savaşa doğrudan ka-

tilma olasılığı daha da kuvvetlenecek. Zaten Türkiye, Lübnan'a asker göndererek, savaşta aktif rol alacağını ortaya koydu. Yeni gelişmelerle birlikte Türkiye'nin savaşın içine çekilme olasılığı artacağı benziyor.

...

Irak'ta bir Kürt devletinin kurulması, Kerkük'ün Kürt devleti sınırları içine alınması, ABD'nin "yeni Ortadoğu" haritası ve Kürt sorununa daha fazla müdahil olması, "PKK Koordinatörü" atanması ve ardından PKK'nin ateşkes ilan etmesi vb. egemen sınıfları fazlasıyla rahatsız eden son aylardaki gelişmelerdir. Bu gelişmelere karşı kendince hazırlıklar yapıyor, yeni kararlar alıyor. Genelkurmay'daki değişiklikler, Lübnan'a asker gönderme, ordunun artan silahlanması, sınıra askeri yığınak, PKK'nin ateşkes kararına rağmen operasyonların sürmesi, güneyde kurulması hazırlıkları son hızla devam eden Kürt devleti ihtimaline karşı savrulan tehditler, ilk elde sıralanabilecek ataklar. Buna koşut olarak; devrimci örgütlere yönelik operasyonlar artmış durumda. Devrimci-demokrat kurum ve kişilere, kitle eylemlerine saldırılar hız kazandı. Gözaltı ve tutuklama oranı, son aylarda iyice tırmandı. İşçi ve emekçiler üzerindeki baskı yoğunlaşıyor, ekonomik ve siyasi terör atbaşı gidiyor.

Son bir bir-iki yıl içinde özellikle devrimci örgütlere ciddi darbeler vuruldu... Bu operasyonlar, devletin devrimci örgütlere karşı giderek artan tahammülsüzlüğünü ve saldırganlığını ortaya koyuyor. Bunların özellikle kongre-konferans toplama dönemine denk getirilmesi ve üst düzey yöneticileri kapsaması, devrimci örgütlerin kendini toparlayıp güçlenmesine engel olma, başsız-ödersiz bırakma çabasıdır.

Keza Lübnan'a asker gönderme tezkeresine karşı devrimci örgütlerin yaptıkları eylemlere vahşice saldırmışlar, onlarcasını gözaltına alıp tutuklamışlardır. MLKP operasyonu sırasında ve sonrasında onlarca yasal kuruma da baskınlar düzenlenmiş, gözaltı ve tutuklamalar yapılmıştır.

Faşizm, yeni emperyalist savaşa daha aktif katılmaya karar verdiği ve o yönde adımlar atmaya başladığı andan itibaren, içe yönelmiş; cephe gerisini sağlama almak için, bir yandan şoven histeriyi geliştirip yapay çelişkilerle kitleyi bölmeye çalışırken; bir yandan da devrimci-demokrat örgüt, kurum ve kişileri etkisizleştirmeyi, onları kitlelerden yalıtmayı hedeflemiştir. Öyle ki, "Türklüğe hakaret" diyerek ünlü 301. madde ile burjuva liberal görüşleri savunan aydın ve sanatçılar hakkında bile davalar açılmış, her tür muhalif akım üzerinde kırıcı sallanır olmuştur.

Şu anda faşizmi en fazla uğraştıran konunun Kürt sorunu olması ve Irak'taki gelişmelerle birlikte bu sorunun içe yansımalarının korkusu, bu saldırıların önemli bir nedendir. Ancak daha önemli olanı, savaş dönemlerinde kitlelerin artan hoşnutsuzluğu ve bunun doğrudan devlete yönelme ihtima-

Faşizm, yeni emperyalist savaşa daha aktif katılmaya karar verdiği ve o yönde adımlar atmaya başladığı andan itibaren, içe yönelmiş; cephe gerisini sağlama almak için, bir yandan şoven histeriyi geliştirip yapay çelişkilerle kitleyi bölmeye çalışırken; bir yandan da devrimci-demokrat örgüt, kurum ve kişileri etkisizleştirmeyi, onları kitlelerden yalıtmayı hedeflemiştir.

linin güçlenmesidir. Bugüne dek yaşanan her iki emperyalist savaşın nasıl devrimlere, halk hareketlerine yol açtığı, egemen sınıfların da belleğinde kazalıdır. Savaşa giren her ülke gibi, öncelikle kendi halkını bu savaşa inandırması ve arkasına alması gerekmektedir. Kürdistan'da artan cenazelerin ardından asker annelerinin "çocuklarımız ne için ölüyor, vatan sağolsun demeyeceğiz" çığlıkları, burjuvazinin kendi çocuklarını cepheye göndermelerini istemeleri, egemen sınıfları fazlasıyla telaşlandırmıştır. Yarın aynı durum, Lübnan'da, ya da Irak'ın üç bölünmesiyle birlikte Türk ordusunun Güney Kürdistan'a müdahalesiyle Kürdistan'da cereyan edecek, asker cenazeleri daha da artacaktır. Bu tür farklı seslerin çoğalması ise, savaşa ilgili tüm planlarını alt-üst eder. Bunun önünü şimdiden almak için, halka daha fazla gözdağı vermek, herhangi bir kitlesel ayaklanmada ona önderlik edebilecek örgütleri yok etmek, ilk yöneldikleri şeydir.

Türkiye'nin savaşa aktif katılımı ile birlikte, bu saldırılar da artacaktır. Bugüne dek mücadele ile elde edilen mevziler, kazanımlar, birer birer yok edilmeye çalışılacak, bu noktada kendi yasalarını bile çiğneyeceklerdir. İşte son dönem legal kurumlara, yasal gösterilere dönük saldırılardaki artış, bunun ilk işaretleridir.

Bu durumda yapılması gereken nedir? Faşizmin artan saldırıları nasıl püskürtülebilir? Bugüne dek yapılanlar yeterli midir? Değilse, başka ne yapmak gerekir? Son dönemde yenilen darbelerde, devrimci hareketin hata ve eksiklikleri nedir, bunlar nasıl aşılacaktır vb... Bu ve benzeri soruları daha fazla sormak ve yanıtlamak durumundayız. Hazırlıklarımıza ve donanımımıza zamanında yapmazsak, geçici de olsa faşizmin başarı sağlaması kaçınılmaz olur.

MKP'den 17'lerin ölümü üzerine tüm devrimci hareketin duyarluluk gösterip ortak hareket etmesi, devrimci eylem birliklerinin artması, herkes tarafından sevindirici bir gelişme olarak addedilmiştir. Benzer bir tablo, son MLKP operasyonu sonrasında yaşandı. Özellikle devrimci kurumlara saldırıların arkasından, dayanışmanın güzel örnekleri sunuldu. Birçok devrimci yapı, olanakları ölçüsünde maddi-manevi yardımda bulundu. Düşmana inat, bu kurumların açık kalması ve faaliyetini sürdürmesi için yoğun bir çaba sarfedildi. Bu yönüyle gösterilen refleks, yerindeydi, sevindiriciydi. Kendi adımıza da dayanışma eylemlerinde yer alarak, kurumlarına destek sunarak, bu sürece katıldık.

Kuşkusuz saldırıya uğrayan örgüt ve kurumlara sahip çıkmak, destek ve dayanışmada bulunmak çok önemlidir. Böylesi anlarda yalnız bırakmamak ve düşmana amacına ulaşmayacağı mesajını vermek açısından da son derece anlamlı bir tutumdur. Genel olarak devrimci-demokrat kitleye de moral ve güven aşıladığı da kesindir. O yüzden bu tür biçimleri sürdürmek, hatta geliştirmek gerekiyor. Daha hızlı harekete geçip, saldırıya uğrayan kuruma koşmak, devlet daha kurumdayken etrafını sarmak, içerideki devrimcilere destek vermek, devleti ise teşhir etmek gibi daha ileriden biçimleri yaşama geçirmeliyiz. Bulduğumuz her yerde bu tür saldırılar

Saldırıya uğrayan örgüt ve kurumlara sahip çıkmak, destek ve dayanışmada bulunmak çok önemlidir. Böylesi anlarda yalnız bırakmamak ve düşmana amacına ulaşmayacağı mesajını vermek açısından da son derece anlamlı bir tutumdur. Genel olarak devrimci-demokrat kitleye de moral ve güven aşıladığı da kesindir. O yüzden bu tür biçimleri sürdürmek, hatta geliştirmek gerekiyor. Daha hızlı harekete geçip, saldırıya uğrayan kuruma koşmak, devlet daha kurumdayken etrafını sarmak, içerideki devrimcilere destek vermek, devleti ise teşhir etmek gibi daha ileriden biçimleri yaşama geçirmeliyiz.

karşısında daha hızlı hareket etmeli, destek ve dayanışmayı göstermeliyiz.

(...)

Faşizmin saldırıları karşısında ortak bir duruş belirlemek, kuşkusuz büyük bir önem taşımaktadır. Ancak darbeleri asgari düzeyde tutmak, en az zararlı atlatmak üzerine düşünmek gerekmektedir. İlk yenilen darbelerin nedenlerini iyi irdelemek, oralarından ders çıkarmak durumundayız. Elbette her örgüt, bunun nedenlerini, yapılan hataları, boşlukları, herkesten daha iyi bilecek durumdadır ve kendi içinde bu yönde değerlendirmeleri olacaktır. Bununla birlikte, varılan kimi sonuçları -illegallite sınırları içinde- başta devrimci örgütler olmak üzere devrimci kamuoyu ile paylaşmada büyük yarar vardır. Bu da devrimci dayanışmanın kapsamı içinde bir konudur ve genel olarak devrimci hareketin geleceği açısından yamsal öneme sahiptir. Fakat nedense işin bu yönü göz ardı edilmekte, çoğu kez çıkarılan sonuçlar, bırakalım farklı örgütleri, kendi içinde bile saklı tutulmaktadır. Böyle olunca yaşanan deneyimlerden dersler çıkarma, bunu devrimci hareketin hazinesine katma başarılamamaktadır.

Bu yöndeki tutukluğa ve ketumluğa rağmen, dışarıdan bakıldığında bile görülecek yönler vardır. Zaten MKP, 17'lerin katledilmesine yol açan hata ve eksiklikleri büyük oranda yayınlamıştır. (...)

Devlet MLKP operasyonu sonrasında bu örgütü "iki yıldır takip ettikleri"ni açıklamıştır. Bu takibin "teknik takip" denilen teknolojiler aracılığıyla yapıldığı bellidir. Öyleyse çıkarılacak ilk sonuç, devletin bu silahını işlemeze hale getirmek, teknik araçları sadece legal alanla ve çerçevesi çizilmiş biçimde tutarken, genelde kullanmamasını yasaklanmaktadır. İkincisi, legal davranış ve alışkanlıklarla amansız bir şekilde mücadele etmek, bunun saflarımıza sızmasına izin vermemektir. Bunların toplamı, hangi alanda çalışıyor olursak olalım, illegal bir örgütün kadrosu, sempatisini oluşturumuzu unutmamak, her yerde kurallara uygun hareket etmektir.

Son yılların modası olan "büyüyüp kitleselleşelim de nasıl olursa olsun" kolaycılığına düşmeden, örgütün temel ilke ve normlarını sulandırmadan, seviyesini, düzeyini düşürmeden, yürümek zorundayız. Aksi halde, "büyümek, kitleselleşmek" adına, legalizmin batağına saplanmak ve gerçek kimliğini, özelliklerini kaybetmek kaçınılmaz olur. 90'lı yıllardan itibaren bunun birçok somut örneği ortadadır. Dahası, 94-97 yılları arasında kendi örgütümüzde yaşadıklarımız ve tasfiyeciliğin geldiği son nokta gözler önündedir. Böylesi bir 'büyüme hastalığı', bir yandan örgüt düşmanının darbelerine açık hale getirirken, bir yandan da adım adım legalleştirilmekte, düzen için zararsız hale getirmektedir. Her ikisinde de kazanan faşizm olmaktadır.

'90'lı yılların başında TDKP'ye, '94'te bize yapılan merkezi operasyonda sürekli işlenen tema, yeraltından uzak durulması, legal araçların cazibesini artırıp gözlerin kamaştırılmasıydı. Bu operasyonlar sonrasında amaçlarına büyük oranda ulaşıldığını söyleyebiliriz. (...) İşte ve dışta savaşa hazırlanan bir devletin devrimci harekete yönelimi de '90'lı yıllardan farklı ol-

maktadır. Öte yandan illegal yapıların zayıfladığı bir ortamda, devletin legal alanı da kuşatması, oranın hareket alanını daraltması, son derece doğal bir süreçtir.

Faşizmin artan saldırıları karşısında bize düşen görev nedir sorusunun ilk yanıtı, örgütümüzü daha fazla sağlamlaştırmak, güvenlik tedbirlerine azami dikkati göstermek, illegallite kurallarını eksiksiz yerine getirmek olmalıdır. Savaşa ve faşizme karşı mücadeleyi doğru bir perspektifte, devrim ve sosyalizm hedefiyle yürütmenin birinci koşulu, komünist öncünün varlığıdır çünkü. O halde, her şeyin başında, örgütümüzü faşizmin darbelerine açık hale getirecek her tür davranıştan sakınmalı, kuralı, ilkel çalışmadan asla taviz vermeden faaliyetlerimizi sürdürmeliyiz.

Politik bir güç olabilmek elbette büyümekten, kitleselleşmekten geçer. Fakat son yılların tasfiyeci rüzgarları ile birçok devrimci örgüt, büyümeyi legalleşmek, kitleselleşmeyi kitleselenmek olarak algılamakta ve öyle davranmaktadır. Komünist öncü, kitlelerin en seçkin unsurlarını içinde toplamalı ve bu unsurlar, tüm temel değerleri üzerinde taşıyan komünist kadrolar olabilmelidir. Kitlelerin devrimci örgütlere sarsılan güvenini tamir edebilmek, her şeyden önce sağlam, ilkel, sözü-eylemi bir, ML bir örgütü ve temel değerleri üzerinde toplamış kadroları görebilmesiyle mümkün olabilir ancak. (...)

Kuşkusuz mücadele içinde olan her örgüt darbe yiyebilir. Önemli olan, bu darbelerin olabildiğince sınırlı kalması ve gereken tedbirlerin alınarak faaliyetlerin kesintisiz sürdürülmesinin sağlanmasıdır. Bunu başarmak bizim elimizdedir. Bugüne dek alınan tüm darbelerde, tek tek her örgütlü bireyin hatalar zinciri büyük rol oynamıştır. Bırakılan her boşluk, yapılan her hata, örgütü darbelerle açık hale getirir. Düşman bu boşluklardan girerek amacına ulaşır. Her komüniste, örgütlü her bireye düşen görev, düşmana bu tür boşlukları vermemektir. Bunun yolu da, deney ve tecrübeden süzülmiş derslerle donanmak, bu yöndeki uyarıları dikkate almak, ona uygun hareket etmektir.

(...)

Dönemin en büyük ihtiyacı; sağlam, güvenilir; sözle eylem bütünlüğü olan, ilkel-kurallı, örgütüne, onun direktiflerine bağlı kadrolara sahip olmaktır. Ancak bu kadrolara sahip olan bir örgüt, kitlelere güven verebilir ve düşmandan büyük darbeler almadan, temel çizgisini koruyarak doğru bir rotada kitleselleşmeyi başarabilir. Bizim hedefimiz ve kilitlendiğimiz şey de budur.

Faşizmin, yeni emperyalist savaşa daha aktif katılıma hazırlandığı ve buna koşut giderek artırdığı saldırılarına karşı koymanın biricik yolu da, her şeyden önce böyle kadrolara sahip bir örgüt olabilmekten geçmektedir. Onun içindir ki, "daha fazla güvenlik, sağlamlık, ilkelilik" diyoruz. Her tür amatörlüğe, legalist davranışa, kuralsızlığa savaş açıyor, ML bir örgütün gerekleri neyse onu yaşama geçirmeye çalışıyoruz. Başta yoldaşlarımız olmak üzere tüm devrimci kadrolara çağırımız budur.

Kahrolsun emperyalist-siyonist işgal! YAŞASIN EZİLEN HALKLARIN DİRENİŞİ!

"Tarihten önce
Bir pınardım ben anladığım kadar
Tarihten önce
Buraya geldim, sordum burada.
Toprakta gidin!
Pınarlar suyundan vermez benden başkasına!
Benden başkasına gölgesinden vermez ceviz ağacı.
Yüklenin gidin!
Sizin tohumunuz yeşermez tarlamızda, ölür.
Sürülerinizin ayakları altında ateşe döner meramız.
Dut ağacımız bile öfkelenecek
Tutmayacak çocuklarınızın salınacağını!
Yüklenin gidin!
Ağaçlarımızdaki meyve çiğ ve hamdır,
Suyumuz tuzlu,
Acılaşır ağızınızda balımız.
Yüklenip gidin!
Yüklenip gidin!"